

Fremsat den 5. februar 2020 af kulturministeren (Joy Mogensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og lov om film¹⁾²⁾

(Gennemførelse af direktivet om audiovisuelle medietjenester m.v.)

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019, som ændret ved § 1 i lov nr. 1548 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»**Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.**«

2. *Fodnoten* til lovens *titel* affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningsdirektivet), EU-Tidende 2002, nr. L 108, side 51, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, EU-Tidende, 2009, nr. L 337, side 11.«

3. § 2, *stk. 1, nr. 4*, affattes således:

»4) udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvor hovedformålet med en tjeneste eller en del af den, der

kan adskilles fra tjenesteudbyderens hovedaktivitet, er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.«

4. I § 2 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Ved et billedprogram forstås et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dets længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama.«

5. Efter § 9 indsættes i *kapitel 2*:

»*Modtagefrihed af audiovisuelle medietjenester*

§ 9 a. En udbyder af en audiovisuel medietjeneste, der hører under et andet lands myndighed inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som leverer en audiovisuel medietjeneste, er undtaget fra overholdelse af danske regler inden for det område, der samordnes ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester, selv om tjenesten retter sig mod Danmark, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Uanset *stk. 1* kan Radio- og tv-nævnet træffe foranstaltninger, der midlertidigt begrænser adgangen til at levere en audiovisuel medietjeneste, over for en medietjenesteudbyder, der hører under et andet lands myndighed inden

1) Loven har som udkast været notificeret i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1535/EU om en informationsprocedure med hensyn til tekniske forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (kodifikation).

2) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69.

for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i tilfælde af en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af direktivets regler om forbud mod tilskyndelse til had eller vold eller offentlig opfordring til at begå en terrorhandling, eller beskyttelse af mindreårige, eller ved fare for folkesundheden eller den offentlige sikkerhed.

Stk. 3. Kulturministeren fastsætter nærmere regler for, hvornår de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2, kan træffes.«

6. I § 39, stk. 4, 1. pkt., ændres »Radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere,« til: »Radio- og tv-foretagender, øvrige medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatformstjenester,«.

7. § 42, nr. 2, affattes således:

»2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, samt medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, og at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.«

8. I § 42, nr. 5, indsættes efter »stk. 2«: »og 3«.

9. § 42 a affattes således:

»§ 42 a Radio- og tv-nævnet har følgende opgaver vedrørende videodelingsplatformstjenester:

- 1) At registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester og at føre tilsyn med virksomheden, jf. § 51 a.
- 2) At påtale overtrædelser af loven og bestemmelser fastsat efter loven
- 3) At træffe afgørelse om foranstaltninger vedrørende beskyttelse af mindreårige og offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had eller til at begå terrorhandlinger, eller mod indhold med børnepornografi, racisme eller fremmedhad, jf. § 51 b, stk. 2 og 3.
- 4) At træffe afgørelse om foranstaltninger og bestemmelser vedrørende identifikation og indhold af reklamer, sponsorering og produktplacering på videodelingsplatformstjenester, jf. § 51 b, stk. 4.
- 5) At træffe afgørelse om indstilling af virksomheden, jf. § 51 c, stk. 1.«

10. § 47, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

»Medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, og som hører under dansk myndighed, skal tillige lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.«

11. I § 47, stk. 5, ændres »stk. 1, 1. pkt., og stk.« til: »stk. 1 og«.

12. I § 48, 2. pkt., indsættes efter »regler om beskyttelse af mindreårige«: », herunder om mærkning af programmers

egnethed for mindreårige og om mindreåriges personoplysninger.«

13. § 48, 3. pkt., affattes således:

»Der fastsættes endvidere regler om, at programmerne ikke på nogen måde må tilskynde til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, ligesom der fastsættes regler om, at programmerne ikke på nogen måde må fremme terrorisme.«

14. I § 48 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Kulturministeren fastsætter bestemmelser om, at programvirksomheden ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelig for personer med handicap. Kulturministeren fastsætter endvidere bestemmelser om adgang til at klage over, hvorvidt de foranstaltninger, der er omfattet af 1. pkt., er etableret.«

15. Efter kapitel 8 indsættes:

»Kapitel 8 a

Videodelingsplatformstjenester

§ 51 a. Udbydere af videodelingsplatformstjenester, som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Stk. 2. Ved en videodelingsplatformstjeneste forstås en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde billedprogrammer, jf. § 2, stk. 6, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering.

Stk. 3. Ved en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste forstås en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste.

Stk. 4. Ved en brugergenereret video forstås et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger.

Stk. 5. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1 og regler for, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under dansk myndighed, med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester. Kulturministeren fastsætter endvidere regler for, hvornår udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele udgør en væsentlig funktion i en videodelingsplatformstjeneste i henhold til stk. 2.

§ 51 b. For udbydere af videodelingsplatformstjenester, der er omfattet af § 51 a, stk. 1, gælder §§ 3-4, § 6 og §§ 14-16 i lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel.

Stk. 2. Kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme omfattet af § 51 a, stk. 1, skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold. I den forbindelse fastsætter kulturministeren regler om, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller genereres af udbydere af videodelingsplatforme, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål.

Stk. 3. Kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, eller indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Stk. 4. Kulturministeren fastsætter regler om identifikation og indhold af reklamer, sponsorering og produktplacering på videodelingsplatformstjenester.

§ 51 c. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af virksomheden på en tjeneste omfattet af § 51 a, stk. 1, hvis udbyderen af videodelingsplatformstjenesten groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. En afgørelse truffet efter stk. 1 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene, hvis afgørelsen vedrører regler som fastsat i medfør af § 51 b, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 3. Begæring herom skal fremsættes til Radio- og tv-nævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Afgørelsen skal indeholde oplysninger om adgangen til at kræve domstolsprøvelse og om fristen herfor. Radio- og tv-nævnet anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan ved sagsanlæg omfattet af stk. 2 ved kendelse bestemme, at sagsanlæg har opsættende virkning. Såfremt Radio- og tv-nævnets afgørelse opretholdes ved dom, kan der heri bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.«

16. § 85 a, stk. 1, affattes således:

»Visning af programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering, er ikke tilladt.«

17. I § 87, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »registrerede foretagender«: »i henhold til § 47, stk. 1, 1. pkt.«.

18. Efter § 88 indsættes:

»§ 89 Programvirksomhed ved udsendelse af billedprogrammer må ikke forsynes med overliggende indslag til kommercielle formål eller ændres uden samtykke fra de foretagender, der udøver programvirksomheden.

Stk. 2. Kulturministeren fastsætter bestemmelser om fravigelse af kravet om samtykke i stk. 1.«

19. I § 93, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »§ 47, stk. 1 og 2,«: »eller § 51 a, stk. 1,«.

20. § 93, stk. 1, nr. 7, affattes således:

»7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, § 50, stk. 2 eller 3, eller om indstilling af virksomheden efter § 51 c, stk. 1,«

§ 2

I lov nr. 186 af 12. marts 1997 om film, som ændret senest ved lov nr. 1627 af 26. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69.«

2. § 19, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»Kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. og udbydere af audiovisuelle medietjenester, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v., om egnetheden for børn og unge af film, programmer m.v.«

3. I § 19, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Medierådet kan desuden oplyse og rådgive om børn og unges digitale dannelse, herunder om børn og unges digitale tryghed, trivsel og rettigheder.«

4. I § 19 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om Medierådets vejledning af udbydere af audiovisuelle medietjenester m.fl. om egnetheden af programmer for børn og unge, jf. stk. 1, 1. pkt., herunder regler om adgang for Medierådet til at træffe afgørelse om vurderinger af egnetheden af programmer. I den forbindelse kan kulturministeren fastsætte regler om, at Medierådet kan afgive vejledende udtalelser om egnetheden af programmer. Kulturministeren kan endvidere fastsætte regler om betaling til hel eller delvis dækning af udgifter forbundet med Medierådets udtalelser efter 2. pkt.«

5. I § 21, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Kulturministeren fastsætter endvidere regler om, at videogrammer skal mærkes efter regler om medietjenesteud-

byderes m.fl. mærkning af programmer, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.«

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 2. Foretagender, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver en demand-audiovisuel programvirksomhed, og som hører under dansk myndighed, jf. § 47, stk. 1, 2. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. som affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. september 2020.

Stk. 3. Udbydere af videodelingsplatformstjenester, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver virksomhed, og som hører under dansk myndighed, jf. § 51 a i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed mv., som affattet ved denne lovs §

1, nr. 15, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. september 2020.

Stk. 4. Regler om mærkning af egnetheden af programmer for børn og unge i bestemmelser fastsat efter § 48, 2. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, finder alene anvendelse på programmer, hvorom der er indgået eller forlænget aftale om produktion heraf efter den 1. september 2020 eller indkøb af sådanne programmer efter den 1. september 2020.

Stk. 5. Regler, der er fastsat efter § 48, 3. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af bestemmelser fastsat efter § 48, 3. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 13.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Baggrund
 - 2.1. Direktivet om audiovisuelle medietjenester
 - 2.2. Ændringer i direktivet
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. Regulering af videodelingsplatformstjenester
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Artikel 28a og 28b i direktivet om audiovisuelle medietjenester
 - 3.1.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
 - 3.2. Registrering af udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
 - 3.3. Beskyttelse af mindreårige på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Artikel 6a i direktivet om audiovisuelle medietjenester
 - 3.3.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
 - 3.4. Tilgængelighed af indhold for personer med handicap på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Artikel 7 i direktivet om audiovisuelle medietjenester
 - 3.4.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold
4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6. Administrative konsekvenser for borgerne
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hovedformålet med lovforslaget er at gennemføre dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold. Direktivet skal være gennemført senest den 19. september 2020.

I den forbindelse foreslås med lovforslaget bl.a. indført:

- pligt for videodelingsplatformstjenester til at træffe foranstaltninger til at imødegå skadeligt og ulovligt audiovisuelt indhold på deres tjenester og regler om reklamer og anden audiovisuel kommerciel kommunikation på videodelingsplatformstjenester.
- krav til udbydere af tv og on demand-audiovisuelle medietjenester om mærkning af programmets egnethed for mindreårige.
- pligt for udbydere af tv og on demand-audiovisuelle medietjenester til gradvist at gøre programindhold mere tilgængeligt for personer med handicap.

Vedrørende øvrige dele af direktivet er der tale om forhold, der ikke kræver lovændring, men som vil blive gennemført administrativt, herunder ved udstedelse af bekendtgørelser eller på anden vis, eller forhold, som allerede er implementeret eller opfyldt, herunder ved etablerede adfærdskodeks.

Herudover er der i lovforslaget medtaget forslag om indførelse af regler om registrering af udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester hos Radio- og tv-nævnet, justering af formålsbestemmelsen for Medierådet for Børn og Unge i lov om film samt nogle mindre præciserende og redaktionelle ændringer.

2. Baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 ændrer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester).

2.1. Direktivet om audiovisuelle medietjenester

Direktivet om audiovisuelle medietjenester har til formål at sikre den frie bevægelighed af audiovisuelle medietjenester i EU, beskytte forbrugere samt fremme kulturel mangfoldighed og mediefrihed. Direktivet indeholder en minimumsregulering af audiovisuelle medietjenester – dvs. fjernsynssendelser og on demand-audiovisuelle medietjenester. Direktivet hviler på følgende hovedelementer:

- Hjemlandskontrol af udbydere af audiovisuelle medietjenester (afsenderlandsprincippet).
- Frihed til at modtage og retransmittere audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater (princippet om modtagelifrihed/gensidig anerkendelse).
- Minimumsharmonisering af regler om blandt andet audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, spon-

sorering, produktplacering mv.), fremme af europæiske audiovisuelle produktioner og beskyttelse af mindreårige.

- Administrativt samarbejde mellem medlemsstater og deres reguleringsmyndigheder med henblik på at sikre direktivets anvendelse i praksis.

Da direktivet er et minimumsdirektiv, kan medlemsstaterne kræve, at udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der samrindnes ved direktivet.

2.2. Ændringer i direktivet

Med ændringsdirektivet udvides direktivets anvendelsesområde til at omfatte en regulering af videodelingsplatformstjenester. Ved videodelingsplatformstjenester forstås i direktivets forstand tjenester, der organiserer audiovisuelt indhold, men ikke har et redaktionelt ansvar for indholdet. Sociale medietjenester omfattes, hvis levering af audiovisuelt indhold efter en nærmere vurdering udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Direktivet har ikke til formål at regulere sociale medietjenester som sådan.

Hovedelementer i ændringsdirektivet er:

- Regulering af videodelingsplatformstjenester for så vidt angår skadeligt eller ulovligt indhold og audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsorering, produktplacering mv.).
- Indførelse af mere ens regler for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, herunder regler om procedurer i tilfælde af undtagelser fra afsenderlandsprincippet og fra princippet om modtagefrihed/gensidig anerkendelse samt regler om beskyttelse af mindreårige i forhold til skadeligt indhold.
- Krav til fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester om mærkning af programmets egnethed for mindreårige.
- Indførelse af kvoter for europæisk indhold for on demand-audiovisuelle medietjenester, ligesom der hidtil har været regler om andelen af europæisk indhold for fjernsyn.
- Mere fleksible regler om audiovisuel kommerciel kommunikation (tilladt reklametid og produktplacering) for at give trængte medieudbydere mulighed for at øge deres indtjening.
- Skærpede krav om, at udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester skal gøre indhold tilgængeligt for personer med handicap.

Det er ikke alle ændringer i direktivet, der kræver lovændring. Nogle af de nye krav vil blive gennemført i bekendtgørelsesform med udgangspunkt i eksisterende bemyndigelsesbestemmelser, mens nogle af de nye regler i direktivet

(eksempelvis om tilladt reklametid og produktplacering) ikke giver anledning til at ændre den danske retstilstand.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Regulering af videodelingsplatformstjenester

3.1.1. Gældende ret

Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed ("radio- og fjernsynsloven"), jf. lovbekendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019, finder i dag alene anvendelse på radio, lineært tv (fjernsyns-udsendelser) og on demand-audiovisuelle medietjenester. Radio- og fjernsynsloven indeholder således ikke nogen regulering af videodelingsplatformstjenester.

De udbydere af videodelingsplatforme, der med ændringsdirektivet omfattes af reguleringen af videodelingsplatformstjenester i direktivet om audiovisuelle medietjenester, er tillige som informationssamfundstjenester omfattet af reguleringen i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ("e-handelsdirektivet"). Disse udbydere er derfor underlagt de bestemmelser om det indre marked, der er fastlagt i e-handelsdirektivet, hvis de er etableret i en medlemsstat.

E-handelsdirektivet, der i lighed med direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger på et afsenderlandsprincip funderet på principperne om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse, er i Danmark gennemført ved lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel ("e-handelsloven"). Hjemlandskontrol indebærer, at tjenesteudbydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, uanset om tjenesten er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en tjeneste rettet mod det danske marked, når tjenesteudbyderen er etableret i en anden medlemsstat. Afsenderlandsprincippet, der kun omfatter det "koordinerede område", som defineret i e-handelslovens § 2, nr. 8, er implementeret i e-handelslovens §§ 3-4 om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. I overensstemmelse med e-handelsdirektivet giver e-handelslovens § 6 under nærmere angivne betingelser danske myndigheder mulighed for at fravige princippet om gensidig anerkendelse som følge af hensyn til den offentlige orden, beskyttelse af folkesundheden, den offentlige sikkerhed og forbrugeren.

E-handelsloven indeholder bl.a. en række generelle oplysningskrav til udbydere af informationssamfundstjenester samt regler om ordrebekræftelse og -modtagelse og tekni-

ske hjælpefunktioner mv. ved elektronisk ordreafgivelse. Loven indeholder tillige et forbud mod skjult reklame. Til forskel fra radio- og fjernsynsloven indeholder e-handelsloven ingen særlige regler vedrørende selve det indhold, der formidles. Loven indeholder desuden ikke krav om myndighedstilladelse eller registrering som betingelse for at kunne sprede indhold på medierne.

E-handelslovens §§ 14-16, som gennemfører e-handelsdirektivets artikel 12-14, indeholder som udgangspunkt en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger leveret af en tredjemand, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemlygende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester under visse betingelser. E-handelsdirektivets artikel 15 udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.

Kommerciel kommunikation (reklamer mv.) via videodelingsplatformstjenester reguleres allerede af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked, som forbyder virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne, herunder vildledende og aggressiv handelspraksis i informationssamfundstjenester. Direktivet er i Danmark gennemført i lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring ("markedsføringsloven"). Markedsføringsloven fastsætter på reklameområdet et generelt reklameidentifikationskrav for alle medier. Herudover indeholder loven bl.a. en generalklausul om god markedsføringsetik, et forbud mod vildledende handelspraksis samt en markedsføringsnorm for handelspraksis rettet mod børn og unge.

3.1.2. Artikel 28a og 28b i direktivet om audiovisuelle medietjenester

En videodelingsplatformstjeneste er i artikel 1 (1) (aa) i direktivet om audiovisuelle medietjenester defineret som en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde programmer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering.

Med videodelingsplatformstjenester tænkes på tjenester såsom YouTube og audiovisuelt indhold, der deles på sociale medietjenester såsom Facebook.

Det fremgår af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 5, at formålet med direktivet ikke er at regulere sociale medietjenester som sådan. En social medietjeneste bør alene være omfattet, hvis levering af programmer og brugergenererede videoer udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at levering af programmer og brugergenererede videoer kan anses for at udgøre en væsentlig funktion i den sociale medietjeneste, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter. Desuden fremgår, at Kommissionen for at sikre klarhed, effektivitet og sammenhæng i gennemførelsen om nødvendigt bør udstede retningslinjer om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en videodelingsplatformstjeneste. Det er forventningen, at Kommissionen udsteder sådanne retningslinjer i første halvdel af 2020.

I forhold til fastlæggelse af jurisdiktion udvides e-handelsdirektivets afsenderlandssystem til at omfatte udbydere af videodelingsplatforme omfattet af direktivet om audiovisuelle medietjenester. Med ændringsdirektivet fastsættes således i artikel 28a, stk. 1, at en udbyder af en videodelingsplatform etableret på en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 1, i e-handelsdirektivet, hører under den pågældende medlemsstats jurisdiktion med henblik på direktivet om audiovisuelle medietjenester. Det følger af e-handelsdirektivets artikel 2, litra c, at ved en etableret tjenesteyder forstås en tjenesteyder, som faktisk udøver erhvervmæssig virksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum ved hjælp af en fast indretning. Da spørgsmålet om etablering er af betydning for hvilket lands retssystem, tjenesteyderne er omfattet af, er direktivets definition på etableret tjenesteyder medtaget i e-handelslovens § 2. Det fremgår af præambelbetragtningerne til e-handelsdirektivet, at definitionen skal forstås i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis om tjenesteyderes etableringssted.

Hvis en udbyder af en videodelingsplatform ikke er etableret på en medlemsstats område efter e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 1, er der i artikel 28a, stk. 2, fastsat alternative jurisdiktionskriterier med udgangspunkt i, hvorvidt udbyderen har en modervirksomhed, en dattervirksomhed eller indgår i en koncern med en anden virksomhed, der er etableret på den pågældende medlemsstats område.

Medlemsstaterne forpligtes desuden til at udarbejde opdaterede lister over udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion.

Ifølge ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 3, kan kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar som sådan i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes på en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det påhvile de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at overholde direktivets regler.

Ændringsdirektivet udvider ikke direktivets minimumsregler for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester til videodelingsplatformstjenester.

I stedet indføres med ændringsdirektivet i artikel 28b en forpligtelse for medlemsstater til – med forbehold af artikel 12-15 i e-handelsdirektivet, jf. afsnit 3.3.1., – at sikre, at udbydere af videodelingsplatforme træffer passende foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had, eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten. Sådanne strafbare handlinger er i Danmark offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Udbydere af videodelingsplatformstjenester skal bl.a. sikre, at deres generelle vilkår for brug af tjenesten inddrager de ovennævnte krav vedrørende skadeligt eller ulovligt indhold. Desuden skal udbyderne etablere brugerværktøjer, som kan bruges til at anmelde og mærke skadeligt indhold, systemer til alders- og forældrekontrol samt sikre en adgang for brugere til at klage til platformsudbyderen. Ændringsdirektivet fastsætter desuden, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til de nævnte alders- og forældrekontrollsystemer, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

Herudover indfører ændringsdirektivet forpligtelser vedrørende audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsorering, produktplacering mv.) på videodelingsplatforme. For så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation, som markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere af videodelingsplatforme, skal udbyderne opfylde kravene i direktivets artikel 9, stk. 1, om klar identifikation af audiovisuel kommunikation og opfyldelse af et sæt minimumskvalitetskrav. I forhold til audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbyderne – og som disse således alene har begrænset kontrol over – skal udbyderne som en del af deres generelle betingelser og vilkår for brug af tjenesten inddrage kravene i direktivets artikel 9, stk. 1. Desuden skal udbyder-

ne sikre gennemsigtighed i forhold til audiovisuel kommerciel kommunikation, som angives af den, som uploader indhold, der indeholder sådan kommerciel kommunikation.

3.1.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde udvides til at omfatte videodelingsplatformstjenester som defineret i direktivet og direktivets regler om regulering af tjenesterne.

Det foreslås derfor at indføre et nyt kapitel 8 a om videodelingsplatformstjenester i loven.

I den forbindelse foreslås, at der i § 51 a, stk. 1, indføres en pligt for videodelingsplatformstjenester, som hører under dansk myndighed (dvs. dansk jurisdiktion), til at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Radio- og tv-nævnet er i dag tilsynsmyndighed for radio- og fjernsynslovgivningens regulering af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester. Foretagender, der udøver lineær fjernsynsprogramvirksomhed via kabel, satellit eller internet, er som omtalt i afsnit 3.2.1. forpligtet til at lade sig registrere hos nævnet. Formålet med den foreslåede registreringspligt for udbydere af videodelingsplatformstjenester er at skabe grundlag for identifikation af de udbydere, der omfattes af den foreslåede regulering af tjenesterne, og dermed for Radio- og tv-nævnets tilsyn med tjenesterne. I § 42 a foreslås, at Radio- og tv-nævnet udover at registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester også skal føre tilsyn med tjenesterne.

Herudover foreslås, at videodelingsplatformstjenester i bestemmelsen i § 51 a, stk. 2, defineres i overensstemmelse med definitionen i direktivets artikel 1 (1) (aa) og dets betragtninger som gennemgået i afsnit 3.1.2. med henblik på at afgrænse de videodelingsplatformstjenester, som den foreslåede nye regulering skal finde anvendelse på. Samtidig foreslås, at ændringsdirektivets definitioner af en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste og en brugergenereret video indføres i loven i § 51 a, stk. 4 og 5.

Endvidere foreslås, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse i § 51 a, stk. 5, hvorefter kulturministeren fastsætter nærmere regler om registrering af udbydere af videodelingsplatformstjenester i henhold til § 51 a, stk. 1, og regler for, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under dansk myndighed. Desuden foreslås, at ministeren fastsætter regler for, hvornår udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele udgør en væsentlig funktion i en videodelingsplatformstjeneste i henhold til § 51 a, stk. 2, 1. pkt. om definitionen af en videodelingsplatformstjeneste. Det er Kulturministeriets umiddelbare vurdering, at der pt. i det aktuelle mediebillede kun vil kunne bli-

ve tale om få videodelingsplatformstjenester af begrænset størrelse, som vil kunne høre under dansk myndighed.

Herudover foreslås det i § 51 b fastsat i radio- og fjernsynsloven, at e-handelslovens §§ 3-4, § 6 og §§ 14-16 finder anvendelse for de af radio- og fjernsynsloven omfattede udbydere af videodelingsplatformstjenester.

Det betyder, at e-handelslovens §§ 3-4 og § 6 om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse (herunder adgang til begrænsning af levering af tjenester), og e-handelslovens § 14-16 om fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationsfundstjenester, som gennemgået i afsnit 3.1.1, finder anvendelse uanset den nye foreslåede regulering af videodelingsplatformstjenester i radio- og fjernsynsloven.

Endvidere foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i § 51 b, stk. 2, hvorefter kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme, som hører under dansk myndighed, skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold, og at mindreåriges personoplysninger, som i den forbindelse indsamles eller genereres af udbydere af videodelingsplatforme, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål. For så vidt angår direktivets forbud mod behandling af mindreåriges personoplysninger med henblik på kommercielle formål og forholdet til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 om databeskyttelse fremgår det af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 21, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.

Herudover foreslås i § 51 b, stk. 3, at kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Artikel 21 i EU's charter fastsætter, at enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt. Desuden fastsætter artikel 21, at inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af deres særlige bestemmelser er enhver forskelsbehandling på grund af na-

tionalitet forbudt. Desuden foreslås, at kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Desuden foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i § 51 b, stk. 4, hvorefter kulturministeren fastsætter regler om identifikation og indhold af reklamer, sponsorering og produktplacering på videodelingsplatformstjenester.

Det er hensigten, at de foreslåede nye regler med udgangspunkt i de nævnte foreslåede bemyndigelsesbestemmelser fastsættes i en selvstændig ny bekendtgørelse om videodelingsplatformstjenester.

Der vil i den forbindelse blive fastsat regler om, at Radio- og tv-nævnet ved registrering af en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste skal påse, at udbyderen har truffet de foranstaltninger vedr. skadeligt eller ulovligt indhold samt audiovisuel kommerciel kommunikation, der er nævnt i direktivets artikel 28b, stk. 1-3. Dette skal ske under hensyntagen til, at der ifølge artikel 28b, stk. 3, bl.a. skal være tale om passende foranstaltninger, som skal være gennemførlige og forholdsmæssige og tage hensyn til videodelingsplatformstjenestens størrelse og den udbudte tjenestes art. Nævnet vil herefter konkret kunne tage stilling til, hvilke foranstaltninger, der er passende for den enkelte udbyder inden for direktivets rammer, herunder om udbyderen skal træffe alle de i direktivet opregnede foranstaltninger.

Radio- og tv-nævnet skal som led i tilsynet føre tilsyn med, at udbyderne til stadighed har de foranstaltninger på plads, som udbyderne er forpligtede til at træffe, og at foranstaltningerne har den tilsigtede virkning. Tilsynet baseres – på linje med nævnets tilsyn på øvrige områder under nævnets kompetence – på klager eller at nævnet på eget initiativ tager sager op til behandling. Det foreslås i § 42 a, at nævnet kan træffe afgørelse om bl.a. de foranstaltninger, som følger af direktivets artikel 28b, stk. 1-3. Desuden foreslås i lovforslagets § 1, nr. 6, at nævnets tilsynsbeføjelser i radio- og fjernsynslovens § 39, stk. 4, om adgang til at afkræve udbyderne oplysninger, dokumenter, programmer mv., som er af betydning for nævnets behandling af konkrete sager, udvides til at omfatte udbydere af videodelingsplatformstjenester.

Radio- og tv-nævnet kan efter de gældende regler bl.a. træffe afgørelse om midlertidig eller endelig inddragelse af en tilladelse eller indstilling af programvirksomhed for fjernsyn

og on demand-audiovisuelle medietjenester, hvis tilladelses-haveren, det registrerede foretagende eller medietjenesteudbyderen overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov, eller overtrædelser er ofte gentagne, jf. radio- og fjernsynslovens § 50.

I § 51 c, stk. 1, gives der Radio- og tv-nævnet adgang til også at træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af virksomheden på en videodelingsplatformstjeneste, hvis udbyderen af tjenesten groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven. Med bestemmelser fastsat i medfør af loven tænkes på de bestemmelser om videodelingsplatformstjenester, der med udgangspunkt i de ovennævnte foreslåede bemyndigelsesbestemmelser fastsættes i bekendtgørelsesform.

Som det fremgår af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 3, som omtalt i afsnit 3.1.2, vil der kunne forekomme tilfælde, hvor eksempelvis en udbyder af en selvstændig on demand-audiovisuel medietjeneste på en videodelingsplatform såsom YouTube vil skulle overholde reglerne for on demand-audiovisuelle medietjenester i det land, hvor udbyderen efter direktivets regler anses for etableret.

Kulturministeriet bemærker, at en sådan tjeneste alene kan anses for en on demand-audiovisuel medietjeneste i direktivets forstand, såfremt direktivets kriterier for, hvornår en tjeneste udgør en on demand-audiovisuel medietjeneste, er opfyldt, jf. kriterierne i radio- og fjernsynslovens § 2. Såfremt disse kriterier er opfyldt og tjenesten således anses for en on demand-audiovisuel medietjeneste, vil det have den konsekvens, at alle direktivets regler for on demand-audiovisuelle medietjenester finder anvendelse for tjenesten. Direktivets regler for on demand-audiovisuelle medietjenester omfatter blandt andet audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsoring, produktplacering mv.), kvoter for europæisk indhold på tjenesten, beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold (herunder mærkning af programmers egnethed for mindreårige) og tilgængeliggørelse af indhold på tjenesten for personer med handicap.

Blandt kriterierne for, hvornår en tjeneste udgør en on demand-audiovisuel medietjeneste, er at tjenestens hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer til almenheden med henblik på, at programmer kan modtages på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af udbyderen af tjenesten. Det er desuden et krav, at udbyderen har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i tjenesten, og bestemmer, hvordan det audiovisuelle indhold tilrettelægges.

Endvidere skal tjenesten udgøre et massemedie, dvs. være bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden, jf. direktivets præambelbe-

tragtning nr. 21. Det fremgår videre af præambelbetragtning nr. 21, at definitionen af en audiovisuel medietjeneste, herunder en on demand-audiovisuel medietjeneste, i direktivets forstand kun bør omfatte tjenester, der falder inden for definitionen af tjenesteydelser i TEUF artikel 57, og således bør omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.

Herudover er det kendetegnende for on demand-audiovisuelle tjenester, at de er "tv-lignende", dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved direktivet, jf. direktivets præambelbetragtning nr. 24.

Det er herefter Kulturministeriets vurdering, at kun ganske få kanaler eller andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar, der udbydes på en videodelingsplatform, i det aktuelle mediebillede vil omfattes af afgrænsningen af en on demand-audiovisuel medietjeneste i direktivets forstand. Såfremt en tjeneste omfattes vil det som ovenfor nævnt have den virkning, at alle direktivets regler for on demand-audiovisuelle medietjenester finder anvendelse for tjenesten. Det vil tilkomme Radio- og tv-nævnet som tilsynsmyndighed i forhold til radio- og fjernsynslovgivningens regelsæt for on demand-audiovisuelle medietjenester at foretage konkrete vurderinger af, hvilke tjenester, der omfattes.

Der kan i visse tilfælde evt. opstå afgrænsningsspørgsmål ift. reguleringen af visse videobloggere med egen kanal og programkatalog mv. på fx YouTube, der eksempelvis laver skjult reklame for produkter. Sådanne afgrænsningsspørgsmål i sager efter henholdsvis radio- og fjernsynslovgivningens regelsæt for on demand-audiovisuelle medietjenester og markedsføringslovens regler om reklameidentifikation mv., vil kunne afklares som led i det allerede eksisterende uformelle samarbejde mellem Radio- og tv-nævnet og Forbrugerombudsmanden.

Kulturministeriet vil de kommende år følge Radio- og tv-nævnets tilsynspraksis i forhold til den foreslåede nye regulering af videodelingsplatformstjenester med henblik på at vurdere om der er behov for justeringer af det foreslåede regelgrundlag.

3.2. Registrering af udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester

3.2.1. Gældende ret

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., skal foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. I medfør af lovens § 47, stk. 5, er der fastsat nærmere regler om registrering i bekendtgørelse om programvirksomhed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed. Desuden fastsætter lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., at medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering. Foretagender, der udøver lineær fjernsynsprogramvirksomhed via kabel, satellit eller internet er således forpligtet til at lade sig registrere, mens udbydere af on-demand audiovisuel programvirksomhed ikke er omfattet af en registreringspligt.

Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med on-demand-audiovisuel programvirksomhed, jf. radio- og fjernsynslovens § 42 a. Nævnet har i den forbindelse adgang til at træffe afgørelse om indstilling af sådan programvirksomhed, hvis udbydere af virksomheden groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, jf. lovens § 50, stk. 3.

3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Det foreslås, at der i lighed med den gældende registreringspligt for udbydere af lineært fjernsyn i radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, og den foreslåede registreringspligt for udbydere af videodelingsplatformstjenester, jf. lovforslagets § 1, nr. 15, indføres pligt for udbydere af on-demand-audiovisuel programvirksomhed til at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Hensigten med forslaget er at skabe et bedre grundlag for identifikation af de udbydere af on-demand-audiovisuel programvirksomhed, som er omfattet af radio- og fjernsynslovgivningens regulering, og dermed for Radio- og tv-nævnets tilsyn med virksomheden. Det er desuden hensigten, at de relevante udbydere i forbindelse med en registreringspligt i større grad end i dag får kendskab til den regulering, som de er omfattet af.

I forbindelse med forslaget om indførelse af en registreringspligt for udbydere af on-demand-audiovisuel programvirksomhed foreslås, at kulturministeren ved en udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 47, stk. 5, får bemyndigelse til også at fastsætte nærmere regler om registrering af udbydere af on-demand-audiovisuel programvirksomhed. Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse skal benyttes til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal meddeles i forbindelse med registrering, hvornår der kan ske afvisning af registrering, ændringer af forhold, der er oplyst i forbindelse med registreringen mv.

3.3. Beskyttelse af mindreårige på fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester

3.3.1. Gældende ret

Det følger af radio- og fjernsynslovens § 48, at kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, regler om fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed. Der kan i forbindelse med fastsættelse af regler om programvirksomhed fastsættes regler om beskyttelse af mindreårige.

Med udgangspunkt i denne bemyndigelse og direktivet om audiovisuelle medietjenester er der i dag fastsat regler i bekendtgørelsesform om foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold på fjernsyn og on-demand-audiovisuelle medietjenester. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse nr. 1288 af 18. november 2015 om vedtægt for DR, bekendtgørelse nr. 1613 af 18. december 2018 om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse nr. 103 af 28. januar 2010 om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse nr. 79 af 28. januar 2019 om ikkekommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse nr. 697 af 8. juni 2016 om programvirksomhed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Reglerne er forskellige alt afhængigt af om der er tale om indhold på fjernsyn eller on-demand-audiovisuelle medietjenester, idet fjernsyn er underlagt strengere krav om beskyttelsesforanstaltninger end on-demand-audiovisuelle medietjenester.

Efter reglerne må fjernsynsforetagender ikke udsende programmer, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold. Andre programmer, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, må desuden ikke sendes, medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreårige i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne. Når programmerne sendes i ukodet form, skal der forud for dem gives en akustisk advarsel, eller de skal under hele deres varighed være markeret med et visuelt symbol.

I modsætning til fjernsyn er udbydere af on-demand-audiovisuelle medietjenester alene underlagt krav om, at udbyderen kun må stille tjenester, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne tjenester. Dette kan ske ved, at udbyderne ved mærkning af tjenesterne gør opmærksom på tjene- sternes skadelige indhold.

Der er ikke i dag fastsat danske regler om et fælles grundlag for danske fjernsynsudbydere og on demand-audiovisuelle medietjenesters mærkning af programmets egnethed for mindreårige.

Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med, at udbyderne overholder reglerne om beskyttelsesforanstaltninger, jf. radio- og fjernsynslovens §§ 42 og 42a. Nævnet kan på grundlag af klager eller på eget initiativ tage sager op til behandling.

Reglerne for beskyttelse af mindreårige i forhold til film er fastsat i lov nr. 186 af 12. marts 1997 om film ("filmloven") og bekendtgørelse nr. 30 af 16. januar 1998 om Medierådet for Børn og Unge. I henhold til filmlovens § 19 nedsætter kulturministeren Medierådet for Børn og Unge, der bl.a. skal bistå ministeren i spørgsmål om films egnethed for børn og unge.

Filmlovens §§ 20 og 21 fastsætter regler om aldersvurdering og mærkning af film, idet nærmere regler er fastsat i bekendtgørelse om Medierådet for Børn og Unge. Enhver film, der vises offentligt, sælges, udlejes eller udlånes skal aldersvurderes af Medierådet for Børn og Unge. Reglerne er endvidere gældende for udsendelse af videogrammer (dvd, blu-ray mv.).

Filmene skal aldersvurderes inden for følgende aldersgrupper:

1. filmen godkendes for alle,
2. filmen godkendes for alle, men frarådes for børn, der ikke er fyldt 7 år,
3. filmen godkendes for børn, der er fyldt 11 år,
4. filmen godkendes for børn, der er fyldt 15 år.

Alle film må vises for børn, der er fyldt 7 år, og er ledsaget af en voksen. Film, der ikke bliver vurderet af Medierådet for Børn og Unge, bliver automatisk vurderet til børn, der er fyldt 15 år, og skal mærkes herefter.

Den der udbreder filmen har pligt til at oplyse om filmens egnethed i overensstemmelse med Medierådet for Børn og Unges vurderinger. Oplysning om Medierådets vurdering kan ske ved angivelse af alderssymboler, som fremgår af bekendtgørelse om Medierådet for Børn og Unge.

3.3.2. Artikel 6a i direktivet om audiovisuelle medietjenester

Med det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester er der i direktivets artikel 6a indført ens regler for beskyttelse af mindreårige i forhold til skadeligt indhold for både fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester. Beskyttelsesniveauet for mindreårige i forhold til indhold på on demand-audiovisuelle medietjenester er således øget.

Ifølge direktivets artikel 6a, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger for at sikre, at fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester under deres myndighed, og som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser dem. Sådanne foranstaltninger kan omfatte valg af sendetidspunkt, værktøjer til alderskontrol eller andre tekniske foranstaltninger, idet de skal stå i et rimeligt forhold til programmets mulige skadevirkninger. Det mest skadelige indhold, såsom umotiveret vold og pornografi, skal være underlagt de strengest mulige foranstaltninger. Med de strengest mulige foranstaltninger tænkes på foranstaltninger såsom kryptering og effektiv forældrekontrol, jf. ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 20.

Direktivets artikel 6a, stk. 2, fastsætter, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til beskyttelsesforanstaltninger efter artikel 6a, stk. 1, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

Herudover fastsætter artikel 6a, stk. 3, krav om etablering af et system for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der beskriver de mulige skadevirkninger af indhold med henblik på beskyttelse af mindreårige. Medlemsstaterne skal således sikre, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, idet udbyderne til dette formål skal bruge et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte tjeneste. Ved gennemførelsen af dette krav tilskynder direktivet medlemsstaterne til at anvende samregulering.

3.3.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

For så vidt angår direktivets nye krav i artikel 6a, stk. 1, om ens beskyttelsesforanstaltninger for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester foreslår Kulturministeriet, at disse implementeres i de i afsnit 3.3.1. nævnte bekendtgørelser med hjemmel i radio- og fjernsynslovens § 48, 1. og 2. pkt. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse nr. 1288 af 18. november 2015 om vedtægt for DR, bekendtgørelse nr. 1613 af 18. december 2018 om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse nr. 103 af 28. januar 2010 om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse nr. 79 af 28. januar 2019 om ikkekommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse nr. 697 af 8. juni 2016 om programvirksomhed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Desuden foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 48, 2. pkt., udvides til, at kulturministeren også kan

fastsætte nærmere regler om mindreåriges personoplysninger. Det er hensigten at benytte den foreslåede udvidelse til i overensstemmelse med direktivets artikel 6a, stk. 2, i de nævnte bekendtgørelser at fastsætte, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til beskyttelsesforanstaltninger efter artikel 6a, stk. 1, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

For så vidt angår direktivets forbud mod behandling af mindreåriges personoplysninger med henblik på kommercielle formål og forholdet til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 om databeskyttelse fremgår det som omtalt i afsnit 3.1.3. af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 21, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.

Med henblik på implementering af direktivets krav i artikel 6a, stk. 3, om etablering af et system med beskrivelse af mulige skadevirkninger af indhold med henblik på beskyttelse af mindreårige, foreslår Kulturministeriet, at der etableres et system for aldersmærkning af programindhold på fjernsyn, on demand-audiovisuelle medietjenester og biografer, hvor såvel branchen, Medierådet for Børn og Unge og Radio- og tv-nævnet har aktive roller, og hvor aldersmærkningen sam-tænkes. Dette vil være i overensstemmelse med direktivets tilskyndelse til at anvende samregulering.

Det foreslås, at systemet for aldersmærkning baseres på følgende hovedelementer, idet de nærmere regler herom fastsættes i bekendtgørelsesform med udgangspunkt i radio- og fjernsynsloven og filmloven:

- Medierådet for Børn og Unge aldersvurderer fortsat biograf-film.
- Film, der allerede er vurderet af Medierådet for Børn og Unge, beholder aldersvurderingen på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester.
- Udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester skal som noget nyt være ansvarlige for aldersvurdering af programmer og film, der ikke er vurderet af Medierådet. Vurderingen – som skal ske med udgangspunkt i vejledningsmateriale, der er udarbejdet af Medierådet, – kan enten ske ved, at udbyderne selv aldersmærker de enkelte programmer, eller – hvis et program allerede er aldersvurderet af den, som har rettighederne til tilgængeliggørelse af programmet på det danske marked, – ved at udbyderne anvender denne aldersvur-

dering. Udbyderne skal desuden informere seerne/brugerne om aldersgrænserne.

- Medierådet for Børn og Unge er udover at udarbejde vejledningsmateriale ansvarlig for at rådgive branchen mv. om aldersvurdering af programmer og skal have adgang til at efterprøve aldersgrænser.
- Indholdet aldersvurderes ud fra de gældende alderstrin i filmloven.
- En række programtyper undtages som følge af deres karakter fra kravet om aldersmærkning. Det er som udgangspunkt hensigten at undtage følgende programtyper/indhold:
 - Nyheds- og aktualitetsindhold
 - Undervisnings- og forskningsindhold
 - Informationsindhold om ideel, politisk eller religiøs virksomhed
 - Musikindhold
 - Idrætsindhold
 - Hobby, instruktions- og fritidsindhold
 - Direkte udsendelser.
- Der gives mulighed for, at Medierådet for Børn og Unge mod betaling kan afgive vejledende udtalelser om aldersvurderinger til udbydere og rettighedshavere.
- I tilfælde, hvor videogrammer (dvd, blu-ray m.v.) ikke er blevet aldersvurderet af Medierådet for Børn og Unge, aldersvurderes videogrammer af branchen med udgangspunkt i Medierådets vejledningsmateriale mv.
- Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med, at der er foretaget og informeret om den påkrævede aldersmærkning for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester. Nævnet kan i den forbindelse træffe afgørelse om, hvorvidt konkrete programmer skulle have været aldersmærket.

Etablering af det foreslåede aldersmærkningssystem forudsætter ændringer i både radio- og fjernsynsloven og filmloven.

Med henblik på at fastsætte nærmere regler om systemet foreslås for det første, at bemyndigelsesbestemmelsen i radio- og fjernsynslovens § 48, 2. pkt., udvides til, at kulturministeren også kan fastsætte regler om mærkning af programmets egnethed for mindreårige.

Dernæst foreslås, at filmlovens § 19, stk. 1, om Medierådets opgaver udvides til, at Medierådet også skal vejlede udbydere af audiovisuelle medietjenester (udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester) om egnetheden af programmer for børn og unge. Desuden foreslås det at ind-sætte en bemyndigelsesbestemmelse i filmlovens § 19, stk. 3, hvorefter kulturministeren fastsætter nærmere regler om Medierådets vejledning af udbydere af audiovisuelle medietjenester m.fl. om egnetheden af programmer for børn og unge. Endelig foreslås bemyndigelsesbestemmelsen i filmlovens § 21, stk. 2, om kulturministerens adgang til at fastsætte nærmere regler om mærkning af film udvidet til, at kul-

turministeren også fastsætter regler om, at videogrammer skal mærkes efter regler om medietjenesteudbydere m.fl. mærkning af programmer.

3.4. Tilgængelighed af indhold for personer med handicap på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester

3.4.1. Gældende ret

Der er ikke i radio- og fjernsynsloven – eller bekendtgørelser udstedt i medfør af loven – fastsat regler om tilgængelighed af programindhold på fjernsyn eller on demand-audiovisuelle medietjenester for personer med handicap, herunder i forhold til udsendelse af meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen.

Public service-virksomhederne DR, TV 2 DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder er imidlertid i disse public service-kontrakter/-tilladelse underlagt public service-forpligtelser om tilgængelighed af public service-programmer for personer med handicap. DR, TV 2 DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder skal som led i deres årlige redegørelser om opfyldelse af public service-kontrakten/-tilladelsen redegøre for opfyldelsen af de fastsatte tilgængelighedskrav med henblik på Radio- og tv-nævnets udtalelse, jf. radio- og fjernsynslovens § 40, stk. 2.

3.4.2. Artikel 7 i direktivet om audiovisuelle medietjenester

Med det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester er der i direktivets artikel 7 indført skærpede forpligtelser om tilgængelighed for udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester.

Ifølge direktivets artikel 7, stk. 1, skal tjenester leveret af udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelige for personer med handicap. Det er i ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 22 bl.a. fastsat, at medlemsstaterne uden unødigt forsinkelse bør sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion aktivt forsøger at gøre indhold tilgængeligt for personer med handicap, navnlig syns- eller hørehandicap. Det fremgår desuden, at direktivets krav om tilgængelighed bør opfyldes gennem en progressiv og kontinuerlig proces, idet der bør tages højde for praktiske og uundgåelige begrænsninger, der kunne forhindre en fuldstændig tilgængelighed, såsom programmer eller begivenheder, der sendes direkte.

Af direktivets artikel 7, stk. 2, fremgår, at medietjenesteudbydere regelmæssigt skal rapportere til de nationale tilsynsmyndigheder eller –organer om gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 7, stk. 1. Desuden skal medietjenesteudbydere tilskyndes til at udvikle handlingsplaner for tilgængelighed med sigte på løbende og gradvis at

gøre deres tjenester mere tilgængelige for personer med handicap mhp. fremsendelse til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, jf. artikel 7, stk. 3. Herudover fastsætter artikel 7, stk. 4, at hver medlemsstat skal udpege ét offentligt lettilgængeligt online kontaktpunkt for information og klager vedrørende de tilgængelighedsspørgsmål, der er omhandlet i artikel 7. Endelig fastsætter direktivets artikel 7, stk. 5, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer, som offentliggøres gennem fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, gives på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap.

Det fremgår af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 23, at direktivet hverken omfatter funktioner eller tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester eller tilgængelighedsfunktioner i elektroniske programoversigter. Desuden fremgår af betragtningen, at direktivet derfor ikke berører EU-ret, der har til formål at harmonisere tilgængeligheden af tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, såsom websteder, onlineapplikationer og elektroniske programoversigter, eller leveringen af oplysninger om tilgængelighed og i tilgængelige formater. Adgangstjenester til audiovisuelle medietjenester omfattes af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester.

3.4.3. Kulturministeriets overvejelser og lovforslagets indhold

Det er Kulturministeriets opfattelse, at direktivets forpligtelse i artikel 7, stk. 1, om, at udbydernes tjenester ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelige for personer med handicap, indebærer en vis fleksibilitet i forhold til, hvilke foranstaltninger, der konkret kan stilles krav om. Kulturministeriet finder, at omfanget og typen af tilgængelighedsforanstaltninger bør afhænge af hvilke udbydere, der er tale om set i forhold til udbydernes finansielle forudsætninger mv., og den teknologiske udvikling.

På denne baggrund foreslås, at der i reguleringen om tilgængelighed skelnes mellem reguleringen af public service-udbydere og øvrige udbydere.

Det er hensigten, at der for public service-virksomhederne fortsat fastsættes forpligtelser om tilgængelighed i disse public service-kontrakter/-tilladelse. Fastsættelsen af forpligtelserne for DR og de regionale TV 2-virksomheder sker under hensyn til, at virksomhederne er offentligt finansierede. Desuden er det hensigten, at der fastsættes vilkår om tilgængelighed i eventuelle tilladelser til at udøve public service-programvirksomhed i form af tv-kanaler eller tilsvarende internetbaserede tjenester med offentligt tilskud. Public service-udbydere vil desuden fortsat være underlagt krav om som led i deres årlige redegørelser om opfyldelse af public

service-kontrakten-/tilladelsen at redegøre for opfyldelsen af de fastsatte tilgængelighedskrav.

For så vidt angår tilgængelighed af udsendelser af meddelelser af beredskabsmæssig betydning til befolkningen er det hensigten, at kulturministeren benytter bemyndigelsesbestemmelsen i radio- og fjernsynslovens § 88 til i bekendtgørelse nr. 164 af 16. marts 2005 om DR's, TV 2/DANMARK A/S' og de regionale TV 2-virksomheders forpligtelse til at udsende meddelelser af beredskabsmæssig betydning, at fastsætte krav om tilgængelighed i forbindelse med udsendelse af beredskabsmeddelelser.

Med hensyn til udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der ikke er underlagt public service-forpligtelser, foreslås indført en bemyndigelsesbestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 48 i lovens kapitel 8 om programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on demand-audiovisuel programvirksomhed, hvorefter kulturministeren fastsætter bestemmelser om, at programvirksomheden ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelig for personer med handicap. Samtidig foreslås, at kulturministeren fastsætter bestemmelser om adgang til at klage over, hvorvidt de nævnte foranstaltninger er etableret.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere bestemmelser om en kommende ordning, der baserer sig på følgende hovedelementer:

- Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med, at udbyderne løbende og gradvis gør deres tjenester mere tilgængelige for personer med handicap ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger. Tilsynet baseres på klager og at nævnet af egen drift påser overholdelsen af forpligtelserne.
- Udbyderne skal i forbindelse med Radio- og tv-nævnets meddelelse af tilladelse til programvirksomhed eller registrering af programvirksomheden hos nævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, redegøre for, hvorledes udbyderen vil søge at opfylde den generelle forpligtelse om løbende og gradvis at gøre sine tjenester mere tilgængelige. Hvis der allerede er givet tilladelse til eller foretaget registrering af programvirksomheden, anmoder nævnet som led i nævnets tilsyn med programvirksomheden udbyderen om at redegøre herfor.
- Udbyderen vurderer i hvilket omfang og med hvilken progression udbyderens programmer kan gøres tilgængelige. Udbyderen skal i den forbindelse fremlægge en handlingsplan herfor med henblik på Radio- og tv-nævnets vurdering og stillingtagen til om handlingsplanen kan tages til efterretning eller kræver ændringer.
- Udvælgelsen af hvilke foranstaltninger/tjenester, der skal tilbydes, sker i lyset af den teknologiske udvikling ud fra en samlet vurdering af brugerbehov, nytteværdi og ressourcer.

- De relevante handicaporganisationer inddrages med henblik på rådgivning inden for udviklingen af tilgængelighedsforanstaltninger/tjenester og prioritering af tjenester ud fra en vurdering af brugerbehov, nytteværdi og ressourcer.
- Udbyderne rapporterer hvert tredje år til Radio- og tv-nævnet om gennemførelsen af handlingsplanerne.
- Klager over om udbyderne har opfyldt forpligtelserne om at udbyde tilgængelighedsforanstaltninger kan indgives til Radio- og tv-nævnet.

Kulturministeriet vil de kommende år følge anvendelsen af den foreslåede nye regulering af tilgængelighed for personer med handicap med henblik på at vurdere om ordningen fungerer efter hensigten.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Nærværende lovforslag vil ikke indebære merudgifter for kommuner og regioner. Staten vil få begrænsede administrative merudgifter i forbindelse med de foreslåede tilsynsopgaver for Radio- og tv-nævnet vedr. tilgængeliggørelse af programmer for personer med handicap, videodelingsplatformstjenester og registrering af udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester samt forslaget om, at Medierådet for Børn og Unge skal vejlede om programmernes egnethed for mindreårige. Det skønnes umiddelbart på baggrund af lovforslaget, at de foreslåede nye opgaver samlet vil medføre et ressourceforbrug i størrelsesordenen ca. 1,5 - 2 årsværk.

Lovforslaget vurderes at have mindre negative implementeringskonsekvenser for staten i forbindelse med de foreslåede tilsynsopgaver for Radio- og tv-nævnet, der sekretariatsbetjenes af Slots- og Kulturstyrelsen, vedr. tilgængeliggørelse af indhold for personer med handicap, videodelingsplatformstjenester og registrering af udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester samt forslaget om, at Medierådet for Børn og Unge skal vejlede om programmernes egnethed for mindreårige. Det vurderes, at sagsgange forbundet med de foreslåede nye opgaver ikke leder til organisatoriske ændringer, og at det vil være muligt at anvende allerede eksisterende sagsbehandlingssystemer, herunder IT-løsninger. Der vurderes ikke at være implementeringskonsekvenser for kommuner og regioner.

Det vurderes, at lovforslaget er i overensstemmelse med principperne for digitaliseringsklar lovgivning, idet der med lovforslaget lægges op til en mere teknologineutral lovgivning med mere ensartede regler. Lovforslaget indebærer en række præciseringer og afklaringer af begreber fx i forbindelse med ændringer i definitionen af audiovisuelle medietjenester, jf. princippet om enkle og klare regler. Det vurderes muligt at inkorporere sagsgange forbundet med de fore-

slåede nye opgaver, herunder det foreslåede system om aldersmærkning, i eksisterende IT-systemer, jf. princippet om anvendelse af offentlig infrastruktur. Lovforslaget lægger op til regler med særlig hensyntagen til beskyttelse af mindreåriges personoplysninger, hvilket stemmer overens med princippet om tryk og sikker datahåndtering. Princippet om forebyggelse af snyd og fejl vurderes ikke at være relevant, da de foreslåede nye opgaver for Radio- og tv-nævnet og Medierådet for Børn og Unge ikke forudsætter evt. anvendelse af offentlig infrastruktur eller kontrol via adgang til oplysninger i offentlige registre.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes at have mindre negative erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet som følge af omkostninger i forbindelse med regler om tilgængeliggørelse af programmer for personer med handicap og mærkning af programmets egnethed for mindreårige.

De fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering er overholdt. Et fortsat dansk forbud mod afbrydelse af tv-programmer med reklamer og mod visning af danske programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering, samt opretholdelse af det gældende reklameloft på tv på 12 minutter pr. time vil dog gå videre end minimumskravene i direktivet om audiovisuelle medietjenester.

Lovforslaget vurderes at have mindre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet i forbindelse med regler om tilgængelighed af programmer for personer med handicap, mærkning af programmets egnethed for mindreårige samt indførelse af en registreringspligt for udbydere af on demand-audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester.

Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med principperne for agil, erhvervsrettet lovgivning, herunder særligt principperne om mere enkel og formålsbestemt regulering og teknologineutralitet. Der vil med lovforslaget blive indført en mere teknologineutral lovgivning med mere ensartede regler og fokus på enkelthed og metodefrihed i forhold til reguleringens formål. Lovforslagets § 1, nr. 14, giver udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester mulighed for selv at pege på, hvordan kravet om løbende og gradvis tilgængeliggørelse af programmer for personer med handicap vil kunne løses. Lovforslagets § 1, nr. 12, og § 2, nr. 2, 4 og 5, giver udbydere mulighed for inden for vejledende retningslinjer selv at tilrettelægge mærkning af programmets egnethed for mindreårige. Desuden giver lovforslagets § 1, nr. 15, om krav til udbydere af videodelingsplatformstjenester om etablering af foranstaltninger til beskyt-

telse mod skadeligt og ulovligt indhold m.v. udbydere frihed til selv at vælge teknologiske løsninger.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, L 303, side 69. Direktivet skal være gennemført senest den 19. september 2020.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 5. november 2019 til den 3. december 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder, organisationer m.v.:

24Nordjyske, Advokatrådet, Altibox Film og serier, Altinet.dk TV, Antennesammenslutningen af 2012, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, b.dk, Billedbladet Play, Bispebjerg Lokal-tv, Blockbuster, Boxer Play, Boxer TV ApS, Broadcast Partners, Bryggeriforeningen, Bt.dk, BTiTV, Business.dk, Børsen Play, Canal Digital Danmark A/S, Canal6000, Christiania TV, Copydan, Danish Dox, DanmarkC TV, Dansk Annoncørforening, Dansk Blindesamfund, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Filmskat, Dansk Industri, Dansk IT, Dansk Journalistforbund, Dansk Student Tv Forening, Danske Advokater, Danske Døves Landsforbund, Danske Filminstruktører, Danske Handicaporganisationer, Danske Mediedistributører, Danske Medier, DanToto Racing Live, Datatilsynet, Den Kristne Producentkomité, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Filminstitut, DI Digital, DILEM, Discovery Networks, DJBFA/Komponister og sangskrivere, DK 4, DR, Egmont International Holding A/S, Ekstra Bladet TV, Erhvervsstyrelsen, Fast Track, Filmcentralen, Filmdistributørerne, Filmounge, Filmperler, FilmStriben, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forenede Danske Antenneanlæg, Foreningen for Platformøkonomi i Danmark, Frederiksberg Lokal TV, Fællesrådet for tv-sendesamvirker i Danmark, Fullrate web-TV, Global, Glo-

bal Broadcast, Good Company Pictures, Google Danmark, Gramex, Hi3G, Høreforeningen, I/S DIGI-TV, Institut for menneskerettigheder, IT-Branchen, Jyllands-Posten TV, Jysk Fynske Medier, Jyske Bank TV, Kanal 1 web-tv, Kanal Hovedstaden, KODA, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kreativitet & Kommunikation, Localeyes.tv, Mediehuset København, Medierådet for Børn og Unge, METV - Mesopotamia TV, Min Bio, MTG TV A/S, NENT, Nordisk Film, Norkring, NutAlone, Ophavsretligt Forum, Politiken TV, Producentforeningen, Radio- og tv-nævnet, Rigsrevisionen, Samarbejdsforum for Danske Lytter- og Seerorganisationer, SAML, Sammenslutningen af lokale radio- og tv-stationer, Samrådet for Ophavsret, SE/Stofa, Sendesamvirket i København, SF Anytime, Slots- og Kulturstyrelsen, Sofarækken, Sport Live, Stofa A/S, Sundhedsstyrelsen, Teleklagenævnet, Telenor, Telia Danmark, Teracom, TV 2 Sport A/S, TV 2/ Bornholm, TV 2/DANMARK A/S, TV 2/FYN, TV 2/Lorry, TV 2/Nord, TV 2/Øst, TV 2/Østjylland, TV 3 A/S, TV Midt Vest, TV SYD, TV2/ TV2 Play, UBOD, Uptown TV, Viasat, Waoo!, Yousee, Zebrasport.dk og Aabenraa Lokal TV.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")	Negative konsekvenser/ merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør "Ingen")
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Mindre administrative merudgifter for staten
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Mindre negative implementeringskonsekvenser for staten
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Mindre negative erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Mindre negative administrative konsekvenser for erhvervslivet
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold. Direktivet skal være gennemført senest den 19. september 2020.	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ
		X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Radio- og fjernsynsloven

Til nr. 1

Radio- og fjernsynslovens titel er ”Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed”.

Det foreslås at ændre lovens titel til ”Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.” Det følger af forslaget om at udvide lovens anvendelsesområde til at omfatte en regulering af videodelingsplatformstjenester for så vidt angår skadeligt eller ulovligt indhold og audiovisuel kommerciel kommunikation, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Til nr. 2

Fodnoten til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed ændres til at angive, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningsdirektivet), EU-Tidende 2002, nr. L 108, side 51, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, EU-Tidende, 2009, nr. L 337, side 11.

Herved ændres fodnoten til at angive, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold.

Til nr. 3

Det følger af radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, nr. 4, at ved udøvelse af programvirksomhed forstås bl.a. udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Ved direktivet om ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester ændres definitionen af en audiovisuel medietjeneste i direktivets artikel 1, stk. 1, således at en audiovisu-

el medietjeneste også er en tjeneste, hvor hovedformålet med en del af tjenesten, der kan adskilles herfra, er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet.

I ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 3 er det anført, at direktivet fortsat kun bør gælde for tjenester, hvis hovedformål er at sende programmer, der skal informere, underholde eller oplyse. Hovedformålskravet bør også betragtes som opfyldt, hvis tjenesten har et audiovisuelt indhold og en audiovisuel form, som kan adskilles fra tjenesteudbydere-ns hovedaktivitet, såsom selvstændige dele af internetaviser med audiovisuelle programmer eller brugergenererede videoer, hvis disse dele kan anses for at kunne adskilles fra hovedaktiviteten. Det er i betragtningen videre anført, at en tjeneste bør anses for blot at være et supplement, der er uadskilleligt fra hovedaktiviteten, i kraft af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og hovedaktiviteten såsom levering af nyheder i skriftlig form. Endelig anføres i betragtningen, at som sådan kan kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes på en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det påhvile de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at overholde direktivet. I forhold til sidstnævnte henvises til Kulturministeriets overvejelser i afsnit 3.1.3. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås at ændre radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, nr. 4, således at ved udøvelse af programvirksomhed forstås bl.a. udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvor hovedformålet med en tjeneste eller en del af den, der kan adskilles fra tjenesteudbydere-ns hovedaktivitet, er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Herved sikres det på baggrund af direktivets ændring af definitionen af en audiovisuel medietjeneste, at tjenester, hvor hovedformålet med en del af tjenesten, der kan adskilles fra tjenesteudbydere-ns hovedaktivitet, er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer til almenheden, også udgør programvirksomhed omfattet af radio- og fjernsynsloven.

Til nr. 4

Der indgår ikke i dag i radio- og fjernsynsloven en definition af hvad, der skal forstås ved et program.

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, skal udøvelse af programvirksomhed bl.a. forstås som udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg, fællesantenneanlæg eller øvrige elektroniske kommunikationsnet eller som udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underhol-

dende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet.

Ved ændringsdirektivet præciseres direktivets definition af et program i artikel 1, stk. 1, således at længden af et sæt levende billeder med eller uden lyd ikke har betydning for om disse skal anses som et program. Desuden er det ikke længere et krav, at et program skal have form og indhold, som kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning. Et program defineres som et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dets længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder. Programmer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama.

Det foreslås, at der i radio- og fjernsynslovens § 2 indføres et nyt stk. 6, der definerer et billedprogram som et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dets længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama. Definitionen foreslås afgrænset til billedprogram, da direktivets definition af et program alene vedrører levende billeder med eller uden lyd, der indgår i audiovisuelle medietjenester omfattet af direktivet, og således ikke omhandler indhold, der alene virker gennem hørelsen (lydprogrammer).

Med forslaget til definition af et billedprogram præciseres afgrænsningen af de audiovisuelle medietjenester, der er omfattet af radio- og fjernsynsloven, dvs. enten fjernsynsudsendelser omfattet af radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, nr. 1-3, eller on demand-audiovisuelle medietjenester omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 4.

Til nr. 5

Direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger som omtalt i afsnit 3.1.1. i de almindelige bemærkninger på et afsenderlandsprincip funderet på principperne om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse, jf. direktivets artikel 2 og 3.

Hjemlandskontrol indebærer, at medietjenesteudbydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, uanset om den audiovisuelle medietjeneste er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en audiovisuel medietjeneste rettet mod det danske marked, når medietjenesteudbyderen er etableret i en anden medlemsstat.

Direktivets forpligtelse til at sikre modtagefrihed/gensidig anerkendelse for udenlandske fjernsynsudsendelser er bl.a. opfyldt ved radio- og fjernsynslovens regler om fællesantennelanlæg, hvorefter fællesantennelæg frit kan fordele alle udsendelser, som sendes fra udlandet. For så vidt angår on demand-audiovisuelle medietjenester er forpligtelsen opfyldt ved e-handelslovens § 4 og de indgrebsmuligheder, der er

fastsat i e-handelslovens § 6. Direktivets procedurer for tilfælde, hvor der er fastsat mere detaljerede eller strengere danske bestemmelser i offentlighedens interesse på de områder, der er omfattet af direktivet, og hvor det vurderes, at en udbyder af fjernsynsudsendelser under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en udsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod Danmark, jf. direktivets artikel 4, er implementeret i bekendtgørelse nr. 1527 af 16. december 2013 om forretningsorden for Radio- og tv-nævnet med hjemmel i radio- og fjernsynslovens § 39, stk. 3, og § 40, stk. 6.

Ved ændringsdirektivet er afsenderlandsprincippet for udbydere af audiovisuelle medietjenester opretholdt. Reglerne om procedurer i tilfælde af undtagelser fra princippet om modtagefrihed/gensidig anerkendelse og hjemlandskontrol er ved ændringsdirektivet ændret, således at bl.a. de samme regler finder anvendelse for fjernsynsprogramvirksomhed og on demand-audiovisuelle medietjenester. Mulighederne for at fravige princippet om modtagefrihed/gensidig anerkendelse er i den forbindelse i forhold til fjernsynsprogramvirksomhed i direktivets artikel 3 udvidet fra tilfælde med overtrædelse af reglerne om beskyttelse af mindreårige mod skadeligt indhold og forbud mod tilskyndelse til had til tilfælde, hvor folkesundheden eller den offentlige sikkerhed bringes i fare eller ved risiko herfor.

I forbindelse med de reviderede regler om procedurer i tilfælde af undtagelser fra princippet om modtagefrihed/gensidig anerkendelse i direktivets artikel 3 foreslås det af præcisionsmæssige årsager, at direktivets princip om modtagefrihed/gensidig anerkendelse og adgang til at fravige princippet indskrives i radio- og fjernsynsloven.

Det foreslås, at der i radio- og fjernsynslovens kapitel 2 om distribution af lyd- og billedprogrammer under overskriften "Modtagefrihed af audiovisuelle medietjenester" indføres en bestemmelse i § 9 a, stk. 1, hvorefter en udbyder af en audiovisuel medietjeneste, der hører under et andet lands myndighed inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som leverer en audiovisuel medietjeneste, er undtaget fra overholdelse af danske regler inden for det område, der samordnes ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester, selv om tjenesten retter sig mod Danmark, jf. dog stk. 2.

I stk. 2 foreslås, at Radio- og tv-nævnet uanset stk. 1 kan træffe foranstaltninger, der midlertidigt begrænser adgangen til at levere en audiovisuel medietjeneste, over for en medietjenesteudbyder, der hører under et andet lands myndighed inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i tilfælde af en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af direktivets regler om forbud mod tilskyndelse til had eller vold eller offentlig opfordring til at begå en terrorhandling, eller beskyttelse af mindreårige, eller ved fare for folkesundheden eller den offentlige sikkerhed.

Desuden foreslås i *stk. 3*, at kulturministeren fastsætter nærmere regler for, hvornår de foranstaltninger, der er nævnt i *stk. 2*, kan træffes. Det er hensigten, at bemyndigelsen benyttes til i bekendtgørelsesform at fastsætte de nærmere regler i direktivets artikel 3 om adgang til at fravige direktivets princip om modtagefrihed/gensidig anerkendelse.

Det bemærkes, at direktivets regler om modtagefrihed/gensidig anerkendelse af fjernsynsudsendinger og on demand-audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater alene vedrører områder, der er samordnet ved direktivet. Områder, der ikke er samordnet ved direktivet, er således ikke underlagt direktivets regler og procedurer vedrørende modtagefrihed/gensidig anerkendelse, men er omfattet af EU-Domstolens retspraksis om muligheden for at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser efter TEUF artikel 56. Denne retspraksis er beskrevet i ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 10.

Det fremgår af præambelbetragtning nr.10, at det i overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol («EU-Domstolen») kun er muligt at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser, som er sikret i henhold til traktaten, hvis der foreligger tvingende hensyn i offentlighedens interesse, f.eks. opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, forudsat at sådanne begrænsninger er begrundede, står i rimeligt forhold til målet og er nødvendige. Derfor bør en medlemsstat kunne træffe visse foranstaltninger for at sikre overholdelse af de af dens forbrugerbeskyttelsesregler, der ikke henhører under de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU om audiovisuelle medietjenester. Desuden fremgår af betragtningen, at foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat for at håndhæve dens nationale forbrugerbeskyttelsesordning, herunder i forbindelse med reklamer for spil, skal være begrundede, stå i rimeligt forhold til det mål, der tilstræbes, og være nødvendige som krævet i EU-Domstolens retspraksis. Endelig fremgår det, at under alle omstændigheder må en modtagermedlemsstat ikke træffe nogen foranstaltninger, der vil være til hinder for retransmission på dens område af fjernsynsudsendinger fra en anden medlemsstat.

Eventuelle foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat for at håndhæve dens nationale forbrugerbeskyttelsesordning, herunder eksempelvis i forbindelse med reklamer for spil eller kviklån, der ikke er samordnet ved direktivet, skal således være begrundede, stå i et rimeligt forhold til det mål, der tilstræbes, og være nødvendige. Samtidig må en modtagermedlemsstat ikke træffe nogen foranstaltninger, der vil være til hinder for retransmission på dens område af fjernsynsudsendinger fra en anden medlemsstat. Det er Kulturministeriets vurdering, at dette tilsvarende gælder for on demand-audiovisuelle medietjenester fra en anden medlemsstat.

Det er hensigten, at direktivets reviderede regler om undtagelser fra princippet om hjemlandskontrol fastsættes i bekendtgørelse om forretningsordenen for Radio- og tv-nævnet med hjemmel i radio- og fjernsynslovens § 39, stk. 3, og § 40, stk. 6.

Til nr. 6

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 39, stk. 4, 1. pkt., er radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter mv. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet.

Det foreslås at udvide radio- og fjernsynslovens § 39, stk. 4, 1. pkt., til også at omfatte udbydere af videodelingsplatformstjenester.

Det følger af forslaget om, at Radio- og tv-nævnet skal registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester og føre tilsyn med virksomheden, jf. lovforslagets § 1, nr. 9 og 15.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.3.

Til nr. 7

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 42, nr. 2, har Radio- og tv-nævnet til opgave at registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og at føre tilsyn med programvirksomheden.

Det foreslås at udvide radio- og fjernsynslovens § 42, nr. 2, til også at omfatte registrering af og tilsyn med udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed, jf. også lovforslagets § 1, nr. 9.

Det følger af forslaget om indførelse af pligt for udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed til at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.2.2.

Til nr. 8

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 42, nr. 5, har Radio- og tv-nævnet til opgave at træffe afgørelse om indstilling af registreret programvirksomhed efter lovens § 47, stk. 1, 1. pkt., jf. lovens § 50, stk. 2.

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 42 a, stk. 2, har Radio- og tv-nævnet til opgave at træffe afgørelse om indstilling af on demand-audiovisuel programvirksomhed efter lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., jf. lovens § 50, stk. 3.

Det foreslås fastsat i radio- og fjernsynslovens § 42, nr. 5, at nævnets adgang til at træffe afgørelse om indstilling af programvirksomhed som fastsat i lovens § 50, stk. 3, omfatter on demand-audiovisuel programvirksomhed.

Det følger af forslaget om indførelse af pligt for udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed til at lade sig

registrere hos Radio- og tv-nævnet og udvidelse af nævnets opgaver til at omfatte registrering af sådan virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og 10.

Til nr. 9

Radio- og fjernsynsloven indeholder ikke bestemmelser om videodelingsplatforme.

Ved direktivet om ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester indføres i artikel 28a og 28b en regulering af videodelingsplatformstjenester.

Artikel 28a fastlægger, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under en medlemsstats jurisdiktion.

I artikel 28b indføres en forpligtelse for medlemsstater til at sikre, at udbydere af videodelingsplatforme træffer passende foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had, eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten. Desuden indeholder artikel 28b forpligtelser vedrørende audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsorering, produktplacering mv.) på videodelingsplatforme.

Direktivets bestemmelser foreslås gennemført ved indførelsen af et nyt kapitel 8 a om videodelingsplatformstjenester i radio- og fjernsynsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 15. Det nye kapitel 8 a består af §§ 51 a-c, hvor § 51 a definerer videodelingsplatformstjenester og fastsætter en pligt til registrering af udbydere af videodelingsplatforme, § 51 b vedrører de foranstaltninger, som videodelingsplatformstjenester skal træffe, og § 51 c giver Radio- og tv-nævnet mulighed for at træffe afgørelse om indstilling af virksomheden ved grove eller gentagne overtrædelser samt giver særlig adgang til domstolsprøvelse.

I den forbindelse foreslås det i § 42 a at fastsætte Radio- og tv-nævnets opgaver vedrørende videodelingsplatformstjenester.

Det foreslås i *nr. 1*, at Radio- og tv-nævnet har til opgave at registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester og føre tilsyn med virksomheden, jf. § 51 a.

I *nr. 2* foreslås, at Radio- og tv-nævnet har til opgave at påtale overtrædelser af loven og bestemmelser fastsat efter loven.

I *nr. 3* foreslås, at Radio- og tv-nævnet har til opgave at træffe afgørelse om foranstaltninger vedrørende beskyttelse af mindreårige og offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had eller til at begå terrorhandling, eller mod indhold med børnepornografi, racisme eller fremmedhad, jf. § 51 b, stk. 2 og 3.

Hermed vil Radio- og tv-nævnet bl.a. kunne behandle klager og tvister mellem brugere og udbydere af videodelingsplatforme i forhold til de foranstaltninger, som udbyderne er forpligtet til at træffe. Nævnet vil derimod ikke kunne be-

handle tvister om selve indholdet på platformen (eksempelvis om konkret indhold skal fjernes).

I *nr. 4* foreslås, at Radio- og tv-nævnet har til opgave at træffe afgørelse om foranstaltninger og bestemmelser vedrørende identifikation og indhold af reklamer, sponsorering og produktplacering på videodelingsplatformstjenester, jf. § 51 b, stk. 4.

Det foreslås desuden i *nr. 5*, at Radio- og tv-nævnet har til opgave at træffe afgørelse om indstilling af virksomheden, jf. § 51 c, stk. 1.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.3.

Til nr. 10

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., skal foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, korbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Desuden fastsætter lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., at medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af lovens § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Det foreslås, at der i § 47, stk. 1, 2. pkt., indføres pligt for udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed, som hører under dansk myndighed, til at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Dette svarer til den gældende registreringspligt for udbydere af lineært fjernsyn i radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., og den foreslåede registreringspligt for udbydere af videodelingsplatformstjenester, jf. lovforslagets § 1, nr. 15,

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.2.2.

Til nr. 11

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 5, kan kulturministeren fastsætte nærmere regler om registrering af udbydere af lineært fjernsyn i henhold til radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås, at kulturministeren ved en udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 47, stk. 5, får bemyndigelse til også at fastsætte nærmere regler om registrering af udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed.

Der er tale om en konsekvens som følge af lovforslagets § 1, nr. 10, hvor der indføres pligt for udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed til at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse skal benyttes til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler om, hvil-

ke oplysninger, der skal meddeles i forbindelse med registrering, hvornår der kan ske afvisning af registrering, ændringer af forhold, der er oplyst i forbindelse med registreringen mv.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.2.2.

Til nr. 12

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 48, 2. pkt., kan kulturministeren i forbindelse med fastsættelse af regler om programvirksomhed fastsætte regler om beskyttelse af mindrerige.

Med udgangspunkt i bestemmelsen er der i dag fastsat sådanne regler i bekendtgørelsesform. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse nr. 1288 af 18. november 2015 om vedtægt for DR, bekendtgørelse nr. 1613 af 18. december 2018 om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse nr. 103 af 28. januar 2010 om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse nr. 79 af 28. januar 2019 om ikkekommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse nr. 697 af 8. juni 2016 om programvirksomhed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Med det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester er der i direktivets artikel 6a, stk. 3, indført krav om etablering af et system for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der beskriver de mulige skadevirkninger af indhold med henblik på beskyttelse af mindrerige. Medlemsstaterne skal således sikre, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, idet udbyderne til dette formål skal bruge et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte tjeneste.

Desuden er det i direktivets artikel 6a, stk. 2, fastsat, at mindreriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til beskyttelsesforanstaltninger etableret af udbyderne, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

Det foreslås på denne baggrund, at bemyndigelsesbestemmelsen i radio- og fjernsynslovens § 48, 2. pkt., udvides til, at kulturministeren i forbindelse med regler om beskyttelse af mindrerige kan fastsætte regler om mærkning af programmets egnethed for mindrerige og om mindreriges personoplysninger.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om mærkning af programmets egnethed for mindrerige skal benyttes til at fastsætte nærmere regler om det system for aldersmærkning af programindhold på fjernsyn, on demand-audiovisuelle medietjenester og biografier, der er omtalt i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

I den forbindelse er det bl.a. hensigten at fastsætte regler om, at udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester er ansvarlige for aldersvurdering af programmer og film, der ikke er vurderet af Medierådet for Børn og Unge. Vurderingen – som skal ske med udgangspunkt i vejledningsmateriale, der er udarbejdet af Medierådet, – kan enten ske ved, at udbyderne selv aldersmærker de enkelte programmer, eller – hvis et program allerede er aldersvurderet af den, som har rettighederne til tilgængeliggørelse af programmet på det danske marked, – ved at udbyderne anvender denne aldersvurdering. Udbyderne skal desuden informere seerne/brugerne om aldersgrænserne.

Herudover er det hensigten at fastsætte regler om, at en række programtyper som følge af deres karakter undtages fra kravet om aldersmærkning. Det er som udgangspunkt hensigten at undtage følgende programtyper/indhold: Nyheds- og aktualitetsindhold, undervisnings- og forskningsindhold, informationsindhold om ideel, politisk eller religiøs virksomhed, musikindhold, idrætsindhold, hobby, instruktions- og fritidsindhold samt direkte udsendelser.

Det er desuden hensigten at fastsætte regler om, at Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med, at der er foretaget og informeret om den påkrævede aldersmærkning for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, og at nævnet i den forbindelse kan træffe afgørelse om, hvorvidt konkrete programmer skulle have været aldersmærket.

Det er desuden hensigten, at den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om mindreriges personoplysninger skal benyttes til at fastsætte regler om, at mindreriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til beskyttelsesforanstaltninger etableret af udbyderne, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

For så vidt angår direktivets forbud mod behandling af mindreriges personoplysninger med henblik på kommercielle formål og forholdet til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 om databeskyttelse fremgår det som omtalt i afsnit 3.1.3. af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 21, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreriges personoplysninger. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

Til nr. 13

Radio- og fjernsynslovens § 48, 3. pkt., fastsætter, bl.a. med baggrund i direktivet om audiovisuelle medietjenester, at kulturministeren kan fastsætte regler om, at programmerne ikke på nogen måde må tilskynde til had på grund af race, køn, religion, nationalitet eller seksuel observans, ligesom der kan fastsættes regler om, at programmerne ikke på nogen måde må fremme terrorisme. Eftersom direktivet er et minimumsdirektiv, er Danmark ikke afskåret fra at indføre yderligere regulering, og bemyndigelsesbestemmelsen er i forhold til direktivets regulering suppleret med ”seksuel observans” og ”fremme af terrorisme”. Med udgangspunkt i bestemmelsen er der i dag fastsat sådanne regler i bekendtgørelsesform. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse nr. 1288 af 18. november 2015 om vedtægt for DR, bekendtgørelse nr. 1613 af 18. december 2018 om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse nr. 103 af 28. januar 2010 om TV 2/DANMARK A/S’ programvirksomhed, bekendtgørelse nr. 79 af 28. januar 2019 om ikke-kommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse nr. 697 af 8. juni 2016 om programvirksomhed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Ved det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester indføres en øget beskyttelse på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester i forhold til tilskyndelse til vold eller had og offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger. I direktivets artikel 6 pålægges medlemsstaterne således at sikre, at fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester leveret af udbydere under deres myndighed, ikke tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU’s charter for grundlæggende rettigheder, eller indeholder en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541. Artikel 21 i EU’s charter fastsætter, at enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt. Desuden fastsætter artikel 21, at inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af deres særlige bestemmelser er enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet forbudt. Artikel 5 om offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger i direktiv (EU) 2017/541 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA svarer indholdsmæssigt til § 114, stk. 1, i straffeloven. Det følger af direktivets artikel 6, at de foranstaltninger, der træffes med henblik på anvendelsen af artiklen, skal være nødvendige og forholdsmæssige og skal respektere de rettigheder og overholde de forpligtelser, der er fastsat i chartret.

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i radio- og fjernsynslovens § 48, 3. pkt., ændres, således at det fastsættes, at programmerne heller ikke må tilskynde til vold, og at listen af grunde for tilskyndelse til vold eller had udvides

med de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU’s charter om grundlæggende rettigheder.

Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i de ovenfor omtalte bekendtgørelser at fastsætte regler om, at programmerne i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester ikke må tilskynde til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU’s charter om grundlæggende rettigheder. Det er desuden hensigten som hidtil at fastsætte i bekendtgørelserne, at der ikke må udsendes programmer eller stilles programmer til rådighed, der fremmer terrorisme. Herved opretholdes den hidtidige danske regulering på området.

Til nr. 14

Det fremgår af radio- og fjernsynslovens § 48 i lovens kapitel 8 om programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on demand-audiovisuel programvirksomhed, at kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden.

Med det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester er der i direktivets artikel 7 indført skærpede forpligtelser om tilgængelighed for udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester.

Det foreslås i den forbindelse at indsætte en yderligere bemyndigelsesbestemmelse i lovens § 48, stk. 2, hvorefter kulturministeren for så vidt angår udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der ikke er underlagt public service-forpligtelser, kan fastsætte bestemmelser om, at programvirksomheden ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelig for personer med handicap. Samtidig foreslås, at kulturministeren kan fastsætte bestemmelser om adgang til at klage over om de nævnte foranstaltninger er iværksat.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i bekendtgørelsesform at fastsætte nærmere bestemmelser om en kommende ordning for tilgængeliggørelse af indhold for personer med handicap, der baserer sig på de elementer, der er omtalt i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.4.3.

Den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om adgang til at klage forventes udnyttet til i bekendtgørelsesform at fastsætte, at klager om hvorvidt udbyderne har opfyldt forpligtelserne om at udbyde tilgængelighedsforanstaltninger kan indgives til Radio- og tv-nævnet. Der vil således ikke være adgang til at klage over konkret indførte tilgængelighedsforanstaltninger – eksempelvis om foranstaltningerne teknisk fungerer mv. Sådanne klager vil skulle rettes til udbyderne.

Det forventes, at der på Slots- og Kulturstyrelsens hjemmeside vil blive etableret et lettilgængeligt online kontaktpunkt for information og oplysning om klageadgang.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.4.3.

Til nr. 15

Radio- og fjernsynsloven indeholder ikke bestemmelser om videodelingsplatformstjenester. Udbydere af videodelingsplatformstjenester er som informationssamfundstjenester omfattet af reguleringen i e-handelsloven, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.1.

Ved direktivet om ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester indføres i artikel 28a og 28b en regulering af videodelingsplatformstjenester. Ved videodelingsplatformstjenester i direktivets forstand tænkes på tjenester såsom YouTube og audiovisuelt indhold, der deles på sociale medietjenester såsom Facebook.

Artikel 28a fastlægger, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under en medlemsstats jurisdiktion.

I artikel 28b indføres en forpligtelse for medlemsstater til at sikre, at udbydere af videodelingsplatforme træffer passende foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had, eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten. Udbydere af videodelingsplatformstjenester skal bl.a. sikre, at deres generelle vilkår for brug af tjenesten inddrager de ovennævnte krav vedrørende skadeligt eller ulovligt indhold. Desuden skal udbyderne etablere brugerværktøjer, som kan bruges til at anmelde og mærke skadeligt indhold, systemer til alders- og forældrekontrol samt sikre en adgang for brugere til at klage til platformsudbyderen. Herudover fastsættes i direktivet, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til de nævnte alders- og forældrekontrollsystemer, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame. Herudover indfører ændringsdirektivet forpligtelser vedrørende audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsorering, produktplacering mv.) på videodelingsplatforme.

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde udvides til at omfatte videodelingsplatformstjenester som defineret i direktivet og direktivets regler om regulering af tjenesterne. I den forbindelse foreslås indført et nyt *kapitel 8 a* om videodelingsplatformstjenester i loven. Det foreslåede kapitel 8 a består af §§ 51 a-c, hvor § 51 a definerer videodelingsplatformstjenester og fastsætter en pligt til registrering, § 51 b vedrører de foranstaltninger, som videodelingsplatformstjenester skal træffe, og § 51 c giver Radio- og tv-nævnet mulighed for at træffe afgørelse om indstilling af virksomheden ved grove eller gentagne overtrædelser samt giver særlig adgang til domstolsprøvelse. Det er hensigten, at der med udgangspunkt i de bemyndigelsesbestemmelser, der foreslås indført i lovens kapitel 8 a, fastsættes nærmere bestemmelser om videodelingsplatformstjenester i en selvstændig ny bekendtgørelse om videodelingsplatformstjenester.

§ 51 a

Det foreslås i § 51 a, stk. 1, at udbydere af videodelingsplatformstjenester, som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Herved indføres en registreringspligt for videodelingsplatformstjenester, som hører under dansk jurisdiktion.

Radio- og tv-nævnet er i dag tilsynsmyndighed for radio- og fjernsynslovgivningens regulering af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester. Foretagender, der udfører lineær fjernsynsprogramvirksomhed via kabel, satellit eller internet, er som omtalt i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.2.1. forpligtet til at lade sig registrere hos nævnet. Formålet med den foreslåede registreringspligt for udbydere af videodelingsplatformstjenester er at skabe grundlag for identifikation af de udbydere, der omfattes af den foreslåede regulering af tjenesterne, og dermed for Radio- og tv-nævnets tilsyn med tjenesterne. I § 42 a foreslås, at Radio- og tv-nævnet udover at registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester også skal føre tilsyn med tjenesterne, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

En videodelingsplatformstjeneste er i artikel 1 (1) (aa) i direktivet om audiovisuelle medietjenester defineret som en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde programmer, brugergenerede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering.

En udbyder af en videodelingsplatform er i artikel 1 (1) (da) i direktivet defineret som en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste. En brugergenereret video er i direktivets artikel 1 (1) (ba) defineret som et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger.

Det foreslås i *stk. 2*, at ved en videodelingsplatformstjeneste forstås en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde billedprogrammer, jf. § 2, stk. 6, brugergenerede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering. Herved indføres direktivets definition af en videodelingsplatformstjeneste i radio- og fjernsynsloven.

I forbindelse med forslaget til definition af en videodelingsplatformstjeneste foreslås i *stk. 3*, at ved en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste forstås en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste. Herved indføres direktivets definition af en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste i loven.

Desuden foreslås i *stk. 4*, at ved en brugergenereret video forstås et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger. Herved indføres direktivets definition af en brugergenereret video i loven.

I forhold til direktivets definition af en videodelingsplatformstjeneste fremgår det af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 6, at når en del, der kan adskilles fra tjenesten, udgør en videodelingsplatformstjeneste som omhandlet i direktivet, bør kun denne del være omfattet af direktivet, og kun for så vidt angår programmer og brugergenererede videoer. Videoklip, der er indlejret i det redaktionelle indhold af elektroniske udgaver af aviser og blade, og animerede billeder såsom GIF'er, bør ikke være omfattet af direktivet. Det fremgår endvidere af præambelbetragtningen, at definitionen af en videodelingsplatformstjeneste ikke bør omfatte ikkeøkonomiske aktiviteter som f.eks. udbud af audiovisuelt indhold på private websteder og ikkekommercielle interessegrupper.

Kulturministeriet bemærker, at der med videodelingsplatformstjenester tænkes på tjenester såsom YouTube og audiovisuelt indhold, der deles på sociale medietjenester såsom Facebook.

Det fremgår af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 5, at formålet med direktivet ikke er at regulere sociale medietjenester som sådan. En social medietjeneste bør alene være omfattet, hvis levering af programmer og brugergenererede videoer udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at levering af programmer og brugergenererede videoer kan anses for at udgøre en væsentlig funktion i den sociale medietjeneste, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter. Desuden fremgår, at Kommissionen for at sikre klarhed, effektivitet og sammenhæng i gennemførelsen om nødvendigt bør udstede retningslinjer om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en videodelingsplatformstjeneste. Det er forventningen, at Kommissionen udsteder sådanne retningslinjer i første halvdel af 2020.

Artikel 28a i direktivet om audiovisuelle medietjenester fastlægger, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under en medlemsstats jurisdiktion. E-handelsdirektivets afsenderlandssystem, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.1., udvides til at omfatte udbydere af videodelingsplatforme omfattet af direktivet om audiovisuelle medietjenester. Det er således i artikel 28a, stk. 1, fastsat, at en udbyder af en videodelingsplatform etableret

på en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 1, i e-handelsdirektivet, hører under den pågældende medlemsstats jurisdiktion med henblik på direktivet om audiovisuelle medietjenester. Det følger af e-handelsdirektivets artikel 2, litra c, at ved en etableret tjenesteyder forstås en tjenesteyder, som faktisk udøver erhvervsmæssig virksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum ved hjælp af en fast indretning. Da spørgsmålet om etablering er af betydning for hvilket lands retssystem, tjenesteyderne er omfattet af, er direktivets definition på etableret tjenesteyder medtaget i e-handelslovens § 2. Det fremgår af præambelbetragtningerne til e-handelsdirektivet, at definitionen skal forstås i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis om tjenesteyderes etableringssted.

Hvis en udbyder af en videodelingsplatform ikke er etableret på en medlemsstats område efter e-handelsdirektivets artikel 3, stk. 1, er der i artikel 28a, stk. 2, fastsat alternative jurisdiktionskriterier med udgangspunkt i, hvorvidt udbyderen har en modervirksomhed, en dattervirksomhed eller indgår i en koncern med en anden virksomhed, der er etableret på den pågældende medlemsstats område.

Det følger af artikel 28a, stk. 6, i direktivet om audiovisuelle medietjenester, at medlemsstaterne skal udarbejde opdaterede lister over udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion.

I *stk. 5, 1. pkt.*, foreslås, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1 og regler for, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under dansk myndighed, med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester. Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse skal benyttes til at fastsætte regler om, hvilke oplysninger, der skal meddeles i forbindelse med registrering af udbydere af videodelingsplatformstjenester hos Radio- og tv-nævnet, hvornår der kan ske afvisning af registrering, ændringer af forhold, der er oplyst i forbindelse med registreringen mv. Det er desuden hensigten, at bemyndigelsen skal benyttes til at fastsætte regler om jurisdiktion i overensstemmelse med reglerne i artikel 28a i direktivet om audiovisuelle medietjenester, herunder regler om at Radio- og tv-nævnet skal udarbejde lister over udbydere af videodelingsplatforme, som hører under dansk myndighed.

I *stk. 5, 2. pkt.*, foreslås, at kulturministeren endvidere fastsætter regler for, hvornår udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele udgør en væsentlig funktion i en videodelingsplatformstjeneste i henhold til stk. 2. Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse – med udgangspunkt i Kommissionens ovennævnte retningslinjer om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en videodelingsplatformstjeneste i § 51 a, stk. 2, – skal benyttes til at fastsætte nærmere kriterier herfor.

Det er Kulturministeriets umiddelbare vurdering, at der pt. i det aktuelle mediebillede kun vil kunne blive tale om få videodelingsplatformstjenester af begrænset størrelse, som vil kunne høre under dansk myndighed.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.3.

§ 51 b

Artikel 28a og 28b i direktivet om audiovisuelle medietjenester henviser til e-handelsdirektivets artikel 3 om e-handelsdirektivets afsenderlandssystem og e-handelsdirektivets artikel 12-15 om bl.a. fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger leveret af en tredjemand, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.1 og bemærkningerne til § 51 a.

E-handelsdirektivets afsenderlandsprincip er funderet på principperne om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. Hjemlandskontrol indebærer, at tjenesteudbydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, uanset om tjenesten er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en tjeneste rettet mod det danske marked, når tjenesteudbyderen er etableret i en anden medlemsstat. Afsenderlandsprincippet, der kun omfatter det ”koordinerede område”, som defineret i e-handelslovens § 2, nr. 8, er implementeret i e-handelslovens §§ 3-4 om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. I overensstemmelse med e-handelsdirektivet giver e-handelslovens § 6 under nærmere angivne betingelser danske myndigheder mulighed for at fravige princippet om gensidig anerkendelse som følge af hensyn til den offentlige orden, beskyttelse af folkesundheden, den offentlige sikkerhed og forbrugerne.

E-handelslovens §§ 14-16, som gennemfører e-handelsdirektivets artikel 12-14, indeholder som udgangspunkt en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger leveret af en tredjemand, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester under visse betingelser. E-handelsdirektivets artikel 15 udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.

Forholdet mellem e-handelsdirektivet og direktivet om audiovisuelle medietjenester er omtalt i artikel 4, stk. 7, i direktivet om audiovisuelle medietjenester. Det fremgår heraf, at e-handelsdirektivet finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i direktivet om audiovisuelle medietjenester. I tilfælde af modstrid mellem e-handelsdirektivet og direktivet om audiovisuelle medietjenester har sidstnævnte direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri. Eftersom der i artikel 28a og 28b i direktivet om audiovisuelle medietjenester

henvises til e-handelsdirektivets artikel 12-15 og i artikel 28a tillige til e-handelsdirektivets artikel 3 har disse artikler dermed prioritet over direktivet om audiovisuelle medietjenester.

Det foreslås i § 51 b, stk. 1, at for udbydere af videodelingsplatformstjenester, der er omfattet af § 51 a, stk. 1, gælder §§ 3-4, § 6 og §§ 14-16 i lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel.

Herved foreslås det fastsat i radio- og fjernsynsloven, at e-handelslovens §§ 3-4 og § 6 om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse, herunder adgang til begrænsning af levering af tjenester, og e-handelslovens §§ 14-16 om viderefremstilling, caching og oplagring, finder anvendelse for udbydere af videodelingsplatformstjenester, der hører under dansk myndighed.

Med henvisningen til e-handelslovens §§ 3-4 og § 6 præciseres, at disse regler også finder anvendelse for udbydere af videodelingsplatformstjenester, der i medfør af de alternative jurisdiktionskriterier i artikel 28a, stk. 2, i direktivet om audiovisuelle medietjenester anses for at høre under dansk myndighed.

Med henvisningen til e-handelslovens §§ 14-16 præciseres, at de foranstaltninger, som udbydere af videodelingsplatformstjenester skal træffe for at beskytte mindreårige og offentligheden, ikke må påvirke anvendelsen af de nævnte bestemmelser i e-handelsloven. I den forbindelse er det i ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 48 anført, at i betragtning af den rolle, som udbyderne spiller med hensyn til det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, bør de passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. Direktivets krav i den henseende bør derfor gælde med forbehold af artikel 12-14 i e-handelsdirektivet, som rummer en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester. I præambelbetragtning nr. 48 er det videre anført, at ved levering af tjenester, der er omfattet af artikel 12-14 i e-handelsdirektivet, bør disse krav desuden gælde uden at det berører e-handelsdirektivets artikel 15, som udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.

Ifølge artikel 28b, stk. 1 og 3, i direktivet om audiovisuelle medietjenester skal udbydere af videodelingsplatforme træffe passende foranstaltninger, der skal beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte alle borgere mod indhold, der tilskynder til vold eller had, eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten.

I henhold til direktivets artikel 28b, stk. 1 a) skal mindreårige beskyttes mod programmer, brugergenererede videoer

og audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsoring, produktplacering mv.), der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Offentligheden skal ifølge direktivets artikel 28 b, stk. 1 b) beskyttes mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Desuden skal offentligheden ifølge direktivets artikel 28b, stk. 1 c) beskyttes mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation med indhold, hvis udbredelse udgør en aktivitet, der i henhold til EU-retten er en strafbar handling, dvs. en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som fastsat i artikel 5, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU og lovovertrædelser vedrørende racisme og fremmedhad som fastsat i artikel 1 i rammeafgørelse 2008/913/RIA. Indholdsmæssigt svarer det til offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Desuden fastsættes i direktivets artikel 28b, stk. 3, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til alders- og forældrekontrollsystemer ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

For så vidt angår direktivets forbud mod behandling af mindreåriges personoplysninger med henblik på kommercielle formål og forholdet til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 om databeskyttelse fremgår det af ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 21, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbydere oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme omfattet af § 51 a, stk. 1, skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold.

Desuden foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at kulturministeren i den forbindelse fastsætter regler om, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller genereres af udbydere af videodelingsplatforme, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål.

Herudover foreslås i *stk. 3*, at kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, eller indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Artikel 21 i EU's charter fastsætter, at enhver forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder, seksuel orientering eller ethvert andet forhold er forbudt. Desuden fastsætter artikel 21, at inden for traktaternes anvendelsesområde og med forbehold af deres særlige bestemmelser er enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet forbudt.

I § 114, stk. 1, i straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 976 af 17. september 2019, fastsættes, at for terrorisme straffes med fængsel indtil på livstid den, som med forsæt til at skræmme en befolkning i alvorlig grad eller uretmæssigt at tvinge danske eller udenlandske offentlige myndigheder eller en international organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller at destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller samfundsmæssige strukturer begår en eller flere af følgende handlinger, når handlingen i kraft af sin karakter eller den sammenhæng, hvori den begås, kan tilføje et land eller en international organisation alvorlig skade: 1) Manddrab efter § 237; 2) grov vold efter § 245 eller § 246; 3) frihedsberøvelse efter § 261; 4) forstyrrelse af trafikikkerheden efter § 184, stk. 1, retsstridige forstyrrelser i driften af almindelige samfærdselsmidler m.v. efter § 193, stk. 1, eller groft hærværk efter § 291, stk. 2, hvis disse overtrædelser begås på en måde, der kan bringe menneskeliv i fare eller forårsage betydelige økonomiske tab; 5) kapring af transportmidler efter § 183 a; 6) overtrædelser af lovgivningen om våben og eksplosivstoffer under særligt skærpene omstændigheder efter § 192 a; 7) brandstiftelse efter § 180, sprængning, spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse, skibbrud, jernbane- eller anden transportulykke efter § 183, stk. 1 og 2, sundhedsfarlig forurening af vandforsyningen efter § 186, stk. 1, sundhedsfarlig forurening af ting bestemt til almindelig udbredelse m.v. efter § 187, stk. 1; og 8) besiddelse eller anvendelse m.v. af radioaktive stoffer efter § 192 b.

Straffelovens § 235, stk. 1, fastsætter at den, som udbreder pornografiske fotografier eller film, andre pornografiske visuelle gengivelser eller lignende af personer under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år eller under særligt skærpene omstændigheder med fængsel indtil 6 år. Som særligt skærpene omstændigheder anses navnlig tilfælde,

hvor barnets liv udsættes for fare, hvor der anvendes grov vold, hvor der forvoldes barnet alvorlig skade, eller hvor der er tale om udbredelse af mere systematisk eller organiseret karakter.

Ifølge straffelovens § 266 b straffes den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, med bøde eller fængsel indtil 2 år. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Det er hensigten at benytte de foreslåede bemyndigelser i stk. 2, 1. pkt., og stk. 3 til at fastsætte regler, der implementerer direktivets komplette liste over de foranstaltninger vedrørende skadeligt eller ulovligt indhold, som udbydere af videodelingsplatforme skal træffe alt efter hvad der er relevant, jf. direktivets artikel 28b, stk. 3, og som vedrører:

a) Inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenesternes generelle vilkår for brug af tjenesten af de krav vedr. skadeligt eller ulovligt indhold, der omhandles i artikel 28 b, stk. 1.

b) Etablering og opretholdelse af gennemsigtige og brugervenlige mekanismer, som brugere af en videodelingsplatform kan bruge til over for udbyderen af platformen at indberette skadeligt eller ulovligt indhold, der udbydes på platformen.

c) Etablering og opretholdelse af systemer, hvorigennem udbydere af videodelingsplatforme over for deres brugere redegør for, hvordan der er fulgt op på den ovennævnte indberetning.

d) Etablering og opretholdelse af systemer til alderskontrol af brugere af videodelingsplatforme fsva. indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling.

e) Etablering og opretholdelse af systemer, der er lette at bruge og gør det muligt for brugere af videodelingsplatforme at bedømme skadeligt eller ulovligt indhold.

f) Sikring af forældrekontrolsystemer, der styres af slutbrugeren, for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling.

g) Etablering og opretholdelse af gennemsigtige procedurer, der er lette at følge og effektive, til at behandle og afgøre klager fra brugere til udbyderen af videodelingsplatforme i forbindelse med gennemførelsen af de ovenfor i punkt b)-f) omhandlede foranstaltninger.

h) 1) Sikring af effektive foranstaltninger og værktøjer til fremme af mediekendskab og 2) iværksættelse af oplysningskampanjer rettet mod brugerne om disse foranstaltninger og værktøjer.

Det er i den forbindelse desuden hensigten at fastsætte regler om, at det mest skadelige indhold for mindreårige

skal være underlagt de strengeste adgangskontrolforanstaltninger.

Herudover er det hensigten at fastsætte regler om, at Radio- og tv-nævnet ved registrering af en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste skal påse, at udbyderen har truffet de ovennævnte foranstaltninger vedr. skadeligt eller ulovligt indhold alt efter hvad der er relevant. Dette skal ske under hensyntagen til, at der ifølge artikel 28b, stk. 3, bl.a. skal være tale om passende foranstaltninger, som skal være gennemførlige og forholdsmæssige og tage hensyn til videodelingsplatformstjenestens størrelse og den udbudte tjenestes art. Nævnet vil herefter konkret kunne tage stilling til, hvilke foranstaltninger, der er passende for den enkelte udbyder inden for direktivets rammer, herunder om udbyderen skal træffe alle de i direktivet opregnede foranstaltninger.

Det er desuden hensigten at benytte bemyndigelsen i stk. 2, 2. pkt., til at fastsætte regler om, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres i henhold til de ovenfor under punkt d) og f) nævnte systemer til alderskontrol og forældrekontrolsystemer ikke må behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

Ifølge artikel 28b, stk. 2, i direktivet om audiovisuelle medietjenester skal udbydere af videodelingsplatforme opfylde kravene i direktivets artikel 9, stk. 1, med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsoring og produktplacering), der markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme.

Ifølge direktivets artikel 9, stk. 1, skal audiovisuel kommerciel kommunikation klart kunne identificeres som sådan og opfylde et sæt minimumskvalitetskrav. De nævnte minimumskvalitetskrav vedrører bl.a. forbud mod, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation skader respekten for den menneskelige værdighed, fremmer forskelsbehandlinger og tilskynder til skadelig adfærd for bl.a. sundhed og miljøbeskyttelse, og krav vedrørende beskyttelse af mindreårige og forbud mod audiovisuel kommerciel kommunikation for særlige produkter.

Herudover fastsætter direktivets artikel 28b, stk. 2, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at opfylde de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, for så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme, under hensyntagen til den begrænsede kontrol, der udøves af disse videodelingsplatforme over sådan audiovisuel kommerciel kommunikation. Udbyderne skal desuden informere brugerne, hvis programmer og brugergenererede videoer indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation, såfremt der er givet oplysning om sådan kommunikation via en funktion, der giver brugere, som uploader brugergenererede videoer, mulighed for at angive, om sådanne videoer indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation, eller hvis udbyderen har kendskab hertil.

Det foreslås i *stk. 4*, at kulturministeren fastsætter regler om identifikation og indhold af reklamer, sponsorering og produktplacering på videodelingsplatformstjenester.

For så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation (reklamer, sponsorering og produktplacering), som markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere af videodelingsplatforme, er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om, at udbydere skal opfylde kravene i direktivets artikel 9, stk. 1, om klar identifikation af audiovisuel kommerciel kommunikation og opfyldelse af et sæt minimumskvalitetskrav.

I forhold til audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere – og som disse således alene har begrænset kontrol over – er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler om, at udbydere som en del af deres generelle vilkår for brug af tjenesten skal inddrage kravene i direktivets artikel 9, stk. 1. Desuden er det hensigten at fastsætte regler om, at udbydere skal anvende en funktion, der giver brugere, som uploader brugergenerede videoer, mulighed for at angive, om sådanne videoer, så vidt de ved eller med rimelighed kan forventes at vide, indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation. Herudover er det hensigten at fastsætte, at såfremt der er givet oplysning om audiovisuel kommerciel kommunikation i medfør af den nævnte funktion eller hvis udbyderen har kendskab til audiovisuel kommerciel kommunikation, skal udbydere tydeligt informere brugerne, hvis programmer og brugergenerede videoer indeholder sådan kommunikation.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.1.3.

§ 51 c

Radio- og tv-nævnet kan efter de gældende regler bl.a. træffe afgørelse om midlertidig eller endelig inddragelse af en tilladelse eller indstilling af programvirksomhed for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, hvis tilladelseshaveren, det registrerede foretagende eller medietjenesteudbyderen overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov, eller overtrædelser er ofte gentagne, jf. radio- og fjernsynslovens § 50.

Ved førstegangsovertrædelser giver Radio- og tv-nævnet – dog beroende på en konkret vurdering af overtrædelsens karakter – som udgangspunkt alene en påtale, jf. radio- og fjernsynslovens § 42, nr. 3. Inddragelsessanktionerne har imidlertid gentagelsesvirkning, idet Radio- og tv-nævnets praksis er at sanktionere overtrædelser med stigende alvorlighed/strengthed. Hvis stationen fortsætter sin overtrædelse, kan der blive tale om midlertidig inddragelse og herefter endelig inddragelse/indstilling af programvirksomheden. Eventuelt vil nævnet først foretage en midlertidig inddragelse af kortere varighed og herefter i en længere periode. Også varigheden af den midlertidige inddragelse/indstilling beror på en konkret vurdering.

Det foreslås i § 51 c, *stk. 1*, at Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af virksomheden på en tjeneste omfattet af § 51 a, stk. 1, hvis udbyderen af videodelingsplatformstjenesten groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven. Herved gives Radio- og tv-nævnet tilsvarende adgang til at træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af virksomheden på en videodelingsplatformstjeneste, hvis udbyderen af tjenesten groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven. Med bestemmelser fastsat i medfør af loven tænkes på bestemmelser om videodelingsplatformstjenester, der fastsættes med udgangspunkt i de ovennævnte foreslåede bemyndigelsesbestemmelser i § 51 a og 51 b. Det drejer sig bl.a. om bestemmelser, der pålægger udbydere af videodelingsplatforme at træffe foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden mod skadeligt og ulovligt indhold. Disse foranstaltninger vedrører tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. Som ovenfor omtalt i forbindelse med den foreslåede bestemmelse i § 51 b er det i ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 48 bl.a. anført, at i betragtning af den rolle, som udbydere spiller med hensyn til det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, bør de passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art.

En afgørelse fra Radio- og tv-nævnet kan efter gældende ret indbringes for domstolene af den, som har en retlig interesse i afgørelsen. Indbringelsen sker ved, at der i en civil retssag udtages stævning mod nævnet.

For så vidt angår Radio- og tv-nævnets afgørelser om inddragelse af en programtilladelse eller indstilling af programvirksomhed, der vedrører indholdet af programmer, er der etableret en særlig adgang til domstolsprøvelse i radio- og fjernsynslovens § 50 a. Lovens § 50 a, stk. 1, bestemmer, at sådanne afgørelser kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene, hvis afgørelsen vedrører regler, der er fastsat i medfør af lovens § 48, 2. eller 3. pkt. Det gælder således afgørelser om, hvorvidt reglerne om beskyttelse af mindreårige er overtrådt, om programmerne må anses for at tilskynde til had på grund af race, køn, religion, nationalitet eller seksuel observans, eller om programmerne må anses for at fremme terrorisme.

Denne særlige adgang til domstolsprøvelse består i, at den pågældende blot skal begære sagen indbragt for retten og således ikke er nødt til selv at udtage stævning i sagen. Ifølge lovens § 50 a, stk. 2, skal begæring herom fremsættes til Radio- og tv-nævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Overholdes fristen, vil Radio- og tv-nævnet herefter anlægge sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. Overholdes fristen ikke, vil den pågældende selv kunne anlægge sag mod Radio- og tv-nævnet på sædvanlig vis ved i en civil retssag at udtage stævning mod nævnet. Ifølge lovens § 50 a, stk. 3, kan retten ved kendelse bestemme, at sagsanlæg har opsættende virkning. Såfremt Radio- og tv-nævnets afgørelse opretholdes ved

dom, kan der heri bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Den etablerede adgang til domstolsprøvelse skal ses i lyset af den indgribende karakter, en afgørelse om ikke at kunne udøve programvirksomhed, der er begrundet i indholdet af programmerne, kan have. De samme hensyn ses ikke at foreligge i situationer, hvor sådanne afgørelser er begrundet i andre forhold, f.eks. at et tidligere meddelt påbud ikke er overholdt, eller at kravene til reklamers placering i programfladen er overtrådt.

Lovforslaget vil indebære, at Radio- og tv-nævnet ved afgørelse om indstilling af virksomheden vil have mulighed for at gribe ind over for en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste, der groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser, der er fastsat med udgangspunkt i de ovennævnte foreslåede bemyndigelsesbestemmelser i § 51 a og 51 b. Det drejer sig om bestemmelser om registrering af udbydere, etablering af foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden mod skadeligt og ulovligt indhold og bestemmelser om identifikation og indhold af reklamer mv.

Uagtet at en afgørelse om indstilling således ikke vil være begrundet i selve indholdet på en videodelingsplatformstjeneste finder Kulturministeriet, at der henset til den indgribende karakter, en afgørelse om ikke at kunne udøve virksomhed kan have, bør etableres en tilsvarende særlig adgang til domstolsprøvelse af sådanne afgørelser, hvis afgørelsen er begrundet i foranstaltninger vedrørende indholdet af programmer og brugergenererede videoer.

Det foreslås derfor i § 51 c, stk. 2 og 3, at der også for afgørelser om indstilling af virksomheden på videodelingsplatformstjenester, gives adgang til at indbringe en afgørelse for domstolene, hvis afgørelsen vedrører regler om foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige og offentligheden mod skadeligt og ulovligt indhold som fastsat i medfør af lovforslagets § 51 b, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 3.

I den forbindelse foreslås i *stk. 2*, at en afgørelse truffet efter *stk. 1* kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene, hvis afgørelsen vedrører regler som fastsat i medfør af § 51 b, stk. 2, 1. pkt., eller *stk. 3*. Begæring herom skal fremsættes til Radio- og tv-nævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Afgørelsen skal indeholde oplysninger om adgangen til at kræve domstolsprøvelse og om fristen herfor. Radio- og tv-nævnet anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

I *stk. 3* foreslås, at retten ved sagsanlæg omfattet af *stk. 2* ved kendelse kan bestemme, at sagsanlæg har opsættende virkning. Såfremt Radio- og tv-nævnets afgørelse opretholdes ved dom, kan der heri bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Til nr. 16

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 85 a, stk. 1, er produktplacering i programmer i fjernsyn og on demand-audiovisu-

elle medietjenester ikke tilladt. Ved produktplacering forstås visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program mod betaling eller anden modydelse, jf. lovens § 85 a, stk. 2.

Lovens § 85 a, stk. 4, indeholder samtidig en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering, herunder om fravigelse af forbuddet mod produktplacering i § 85 a, stk. 1. Bemyndigelsen er udnyttet til, at der i bekendtgørelse nr. 801 af 21. juni 2013 om reklamer og sponsorer m.v. af programmer i radio, fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester samt indgåelse af partnerskaber (reklamebekendtgørelsen) er fastsat nærmere regler om produktplacering. Der er herefter bl.a. i bekendtgørelsen fastsat forbud mod visning af danske programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering. Under nærmere angivne vilkår er der adgang til at vise indkøbte udenlandske programmer med produktplacering inden for genrerne kort- og dokumentarfilm, spillefilm, tv-serier, sportsprogrammer og underholdningsprogrammer (med undtagelse af programmer henvendt til børn).

Direktivet om audiovisuelle medietjenester har hidtil i direktivets artikel 11 fastsat et forbud mod produktplacering i fjernsynsudsendelser og on demand-audiovisuelle medietjenester med undtagelse af visse programtyper, som under nærmere angivne vilkår kan indeholde produktplacering. Med ændringsdirektivet er hovedreglen i artikel 11 blevet, at produktplacering under nærmere angivne vilkår tillades bortset fra nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer.

Det foreslås at præcisere radio- og fjernsynslovens § 85 a, stk. 1, således at det af loven i overensstemmelse med den gældende retstilstand fremgår, at det generelle forbud mod produktplacering omhandler forbud mod visning af programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering. Det er fortsat hensigten, at der i reklamebekendtgørelsen med udgangspunkt i direktivets vilkår gives adgang til at vise indkøbte udenlandske programmer med produktplacering inden for de ovennævnte genrer. Der er således ikke med den foreslåede ændring tilsigtet ændringer i retstilstanden.

Uagtet forbuddet mod visning af danske programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering, giver reklamebekendtgørelsen under nærmere angivne vilkår DR og TV 2/DANMARK A/S adgang til at vise spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som DR og TV 2/DANMARK A/S er forpligtet til økonomisk at engagere sig i, og som indeholder produktplacering. Det er fortsat hensigten, at denne adgang opretholdes.

Til nr. 17

I radio- og fjernsynslovens § 87, stk. 1, 1. pkt., om optagelse og opbevaring af programmer henvises bl.a. til registrerede foretagender.

Ifølge radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., skal udbydere af lineært tv (fjernsynsudsendelser), som hører under dansk myndighed, lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Da § 87, stk. 1, alene omhandler lineært tv, og da der i lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., også indføres pligt for udbydere af on demand-audiovisuel programvirksomhed til at lade sig registrere, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, skal der konsekvensrettes i § 87, stk. 1, 1. pkt., så der henvises til registrerede foretagender i henhold til § 47, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 18

Radio- og fjernsynsloven indeholder ikke bestemmelser om forsyning af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester med overlays til kommercielle formål.

Ved det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester indføres med artikel 7b, stk. 1, i direktivet en forpligtelse for medlemsstaterne til at træffe passende og forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere ikke uden disse udbyderes udtrykkelige samtykke forsynes med overlays til kommercielle formål eller ændres. Samtidig fastsættes i direktivets artikel 7b, stk. 2, at medlemsstaterne præciserer undtagelser navnlig vedrørende beskyttelse af brugernes legitime interesser, og samtidig tager hensyn til de legitime interesser hos de medietjenesteudbydere, som oprindeligt leverede de audiovisuelle medietjenester.

I ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 26 er det om baggrunden for bestemmelsen i artikel 7b anført, at for at beskytte medietjenesteudbydernes redaktionelle ansvar og den audiovisuelle værdikæde er det af afgørende betydning at kunne sikre integriteten af de programmer og tjenester, der leveres af medietjenesteudbyderne. Programmer og audiovisuelle medietjenester bør ikke leveres i afkortet form, ændret eller med afbrydelser eller med overlays til kommercielle formål, hvis ikke medietjenesteudbyderne har givet deres udtrykkelige samtykke. Det fremgår videre af præambelbetragtningen, at medlemsstaterne bør sikre, at overlays, som modtageren af tjenesten udelukkende har taget initiativ til eller tilladt til privat brug, såsom overlays som følge af tjenester for individuel kommunikation, ikke kræver samtykke fra medietjenesteudbyderen. Kontrollementer af enhver brugergrænseflade, der er nødvendige for driften af udstyret eller for programnavigering, såsom volumenbjælker, søgefunktioner, navigationsmenuer eller kanaloversigter, bør ikke være omfattet. Legitime overlays som f.eks. advarselsmeddelelser, oplysninger i offentlighedens interesse, undertekster eller kommerciel kommunikation, der leveres af medietjenesteudbyderen, bør heller ikke være omfattet. Med forbehold af artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 bør datakompressionsteknikker, der mindsker størrelsen af en datafil, og andre teknikker, der kan tilpasse en tjeneste til distributionsmidlet, såsom opløsning og kodning, uden nogen ændring af indholdet, heller ikke være omfattet.

Endelig fremgår det af præambelbetragtningen, at der kun bør pålægges foranstaltninger til at beskytte integriteten af programmer og audiovisuelle medietjenester, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne foranstaltninger bør pålægge virksomheder forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

Kulturministeriet bemærker, at der af hensyn til tilfælde, hvor der ikke er indgået aftale mellem udbyderen af en audiovisuel medietjeneste og udbyderen af en tredjemandsplatform om vilkår for distribution og tilgængeliggørelse på platformen, bør indføres en bestemmelse i radio- og fjernsynsloven, der i overensstemmelse med direktivets artikel 7b, har til formål at beskytte programmets og audiovisuelle medietjenesters integritet. Det foreslås derfor i den foreslåede nye bestemmelse i § 89, stk. 1, i radio- og fjernsynslovens kapitel 12 om forskellige bestemmelser, at programvirksomhed ved udsendelse af billedprogrammer ikke må forsynes med overliggende indslag til kommercielle formål eller ændres uden samtykke fra de foretagender, der udøver programvirksomheden. Desuden foreslås i stk. 2, at kulturministeren fastsætter bestemmelser om fravigelse af kravet om samtykke i stk. 1. Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i overensstemmelse med direktivets artikel 7b, stk. 2, i bekendtgørelsesform at fastsætte de undtagelser fra krav om samtykke, der er omtalt i direktivets præambelbetragtning nr. 26.

Kulturministeriet bemærker, at forslaget ikke påvirker den ophavsretlige lovgivning.

Kulturministeriet finder ikke, at der er grundlag for at knytte nogen sanktion til den foreslåede bestemmelse i § 89, da det er parternes ansvar at blive enige om vilkårene for distribution og tilgængeliggørelse. Eventuelle tvister mellem parterne må i givet fald løses civilretligt.

Til nr. 19

Det foreslås, at udbydere af videodelingsplatformstjenester, der undlader at lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet i overensstemmelse med § 51 a, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 15, straffes med bøde.

Til nr. 20

Det foreslås, at udbydere af videodelingsplatformstjenester, der tilsidesætter en afgørelse om indstilling af virksomheden efter § 51 c, stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 15, straffes med bøde. Herudover er der tale om en redaktionel konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 7, 9 og 10.

Til § 2

Filmloven

Til nr. 1

Der indsættes en fodnote til lov om film, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69.

Til nr. 2

Med det ændrede direktiv om audiovisuelle medietjenester er der i direktivets artikel 6a, stk. 3, indført krav om etablering af et system for fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der beskriver de mulige skadevirkninger af indhold med henblik på beskyttelse af mindreårige. Medlemsstaterne skal således sikre, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, idet udbyderne til dette formål skal bruge et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte tjeneste.

Med henblik på implementering af direktivets krav foreslår Kulturministeriet, at der etableres et system for aldersmærkning, hvor udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester med udgangspunkt i vejledningsmateriale, der er udarbejdet af Medierådet for Børn og Unge, er ansvarlige for aldersvurdering af programmer og film, der ikke er vurderet af Medierådet. Systemet for aldersmærkning er omtalt i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

Af filmlovens § 19, stk. 1, 1. pkt., fremgår, at kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. om egnetheden af film m.v. for børn og unge.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 19, stk. 1, 1. pkt., ændres således at det fastsættes, at Medierådet også har til opgave at vejlede udbydere af audiovisuelle medietjenester (udbydere af fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester) om egnetheden af programmer for børn og unge, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

Til nr. 3

Det fremgår af filmlovens § 19, stk. 1, at kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. om egnetheden af film m.v. for børn og unge. Medierådet skal derudover rådgive og bistå ministeren og kan på eget initiativ behandle ethvert spørgsmål om films egnethed for børn og unge.

Det følger af filmaftale 2019-2023 af 1. november 2018 indgået mellem den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti, at der til Medierådet for Børn og Unge arbejde med mediekundskab anvendes 2 mio. kr. årligt.

På denne baggrund foreslås, at bestemmelsen i filmlovens § 19, stk. 1, suppleres med, at Medierådet også kan oplyse og rådgive om børn og unges digitale dannelse, herunder om børn og unges digitale tryghed, trivsel og rettigheder.

Til nr. 4

Det fremgår af filmlovens § 19, stk. 1, at kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. om egnetheden af film m.v. for børn og unge. Medierådet skal derudover rådgive og bistå ministeren og kan på eget initiativ behandle ethvert spørgsmål om films egnethed for børn og unge. Desuden fremgår det af filmlovens § 19, stk. 2, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om Medierådet, herunder om rådets sammensætning.

Filmlovens §§ 20 og 21 fastsætter regler om aldersvurdering og mærkning af film, idet nærmere regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 30 af 16. januar 1998 om Medierådet for Børn og Unge. Enhver film, der vises offentligt, sælges, udlejes eller udlånes skal aldersvurderes af Medierådet for Børn og Unge. Reglerne er endvidere gældende for udsendelse af videogrammer (dvd, blu-ray mv.).

Med udgangspunkt i filmlovens § 20, stk. 4, er der i bekendtgørelse om Medierådet for Børn og Unge fastsat regler om opkrævning af gebyr til dækning af udgifter forbundet med Medierådets vurdering af film, herunder gebyrernes størrelse.

Det foreslås i §19, stk. 3, 1. pkt., at kulturministeren fastsætter nærmere regler om Medierådets vejledning af udbydere af audiovisuelle medietjenester m.fl. om egnetheden af programmer for børn og unge, jf. stk. 1, 1. pkt., herunder regler om adgang for Medierådet til at træffe afgørelse om vurderinger af egnetheden af programmer.

Det er hensigten, at bemyndigelsen skal benyttes til at fastsætte nærmere regler om Medierådets vejledning af udbydere af audiovisuelle medietjenester m.fl. om egnetheden af programmer for børn og unge i det foreslåede system for aldersmærkning af programindhold på fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, der er omtalt i de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3. og i bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 2. Det er i den forbindelse hensigten at fastsætte regler om, at udbydernes m.fl. aldersvurdering skal ske med udgangspunkt i vejledningsmateriale, der er udarbejdet af Medierådet, og at Medierådet yder generel rådgivning om aldersvurdering af programmer.

Det er desuden hensigten at benytte bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at Medierådet af egen drift kan efterprøve aldersvurderinger, der er foretaget af audiovisuelle me-

dietjenester m.fl. Medierådet vil således eksempelvis i forbindelse med henvendelser fra borgere og andre kunne beslutte at efterprøve aldersvurderinger. Det er ikke hensigten at indføre adgang til at klage over aldersvurderinger til Medierådet.

Det foreslås i 2. pkt., at kulturministeren kan fastsætte regler om, at Medierådet kan afgive vejledende udtalelser om egnetheden af programmer.

Bemyndigelsesbestemmelsen forventes at blive anvendt til at fastsætte regler om, at Medierådet kan afgive vejledende udtalelser om egnetheden af konkrete programmer for børn og unge i tilfælde, hvor udbydere af fjernsyn, on demand-audiovisuelle medietjenester og rettighedshavere måtte anmode Medierådet herom.

Forslaget fraviger ikke den almindelige vejledningsforpligtelse, myndigheder har efter forvaltningsloven, de almindelige retsgrundsætninger og principperne om god forvaltningsskik. Der kan som udgangspunkt ikke opstå risiko for myndighedsinhabilitet, da Medierådet ikke i de konkrete sager, hvor rådet yder vejledning, senere skal behandle og afgøre sagen. Medierådet behandler alene sager, hvor Medierådet af egen drift efterprøver aldersvurderinger, der er foretaget af audiovisuelle medietjenester m.fl.

Desuden foreslås i 3. pkt., at kulturministeren endvidere kan fastsætte regler om betaling til hel eller delvis dækning af udgifter forbundet med Medierådets udtalelser efter 2. pkt. Denne bestemmelse svarer til bestemmelsen i filmlovens § 20, stk. 4, omtalt ovenfor, hvorefter kulturministeren fastsætter regler om opkrævning af gebyr til hel eller delvis dækning af udgifter forbundet med Medierådets vurdering af film.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen i 3. pkt. til at fastsætte regler om betaling til hel eller delvis dækning af udgifter forbundet med Medierådets vejledende udtalelser efter 2. pkt.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

Til nr. 5

Det fremgår af filmlovens § 21, stk. 2, at kulturministeren efter drøftelse med Medierådet fastsætter nærmere regler om mærkning m.v. og herunder kan bestemme, at visse film skal mærkes m.v. uden rådets vurdering, og at visse film kan undtages fra mærkning m.v.

Der er i bekendtgørelse nr. 30 af 16. januar 1998 om Medierådet for Børn og Unge fastsat nærmere regler om aldersvurdering og mærkning af film. Enhver film, der vises offentligt, sælges, udlejes eller udlånes skal aldersvurderes af Medierådet. Reglerne er endvidere gældende for udsendelse af videogrammer (dvd, blu-ray m.v.).

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i filmlovens § 21, stk. 2, udvides til, at kulturministeren endvidere fast-

sætter regler om, at videogrammer skal mærkes efter regler om medietjenesteudbyderes m.fl. mærkning af programmer, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v., jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at i tilfælde, hvor videogrammer ikke er blevet aldersvurderet af Medierådet, aldersvurderes videogrammer af branchen med udgangspunkt i det vejledningsmateriale m.v., som Medierådet har udarbejdet til brug for medietjenesteudbyderes m.fl. mærkning af programmer.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til de almindelige bemærkninger i afsnit 3.3.3.

Til § 3

Det foreslås i stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2020. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Fristen for implementering i dansk ret af direktivet om ændring af direktivet om audiovisuelle medietjenester er den 19. september 2020.

Det fremgår af stk. 2, at der foreslås indført en bestemmelse, hvorefter foretagender, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver on demand-audiovisuel programvirksomhed, og som hører under dansk myndighed, jf. § 47, stk. 1, 2. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 10, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. september 2020. Herved gives der udbydere, der udøver on demand-audiovisuel programvirksomhed, og som efter lovens ikrafttræden er underlagt et krav om registrering hos Radio- og tv-nævnet, en frist på 2 mdr. til at lade sig registrere hos nævnet.

Det fremgår af stk. 3, at der foreslås indført en bestemmelse, hvorefter udbydere af videodelingsplatformstjenester, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver virksomhed, og som hører under dansk myndighed, jf. § 51 a i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. september 2020. Herved gives der udbydere af videodelingsplatformstjenester, som efter lovens ikrafttræden er underlagt et krav om registrering hos Radio- og tv-nævnet, en frist på 2 mdr. til at lade sig registrere hos nævnet.

Det fremgår af stk. 4, at der foreslås indført en bestemmelse, hvorefter regler om mærkning af egnetheden af programmer for børn og unge i bestemmelser fastsat efter § 48, 2. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, alene finder anvendelse på programmer, hvorom der er indgået eller forlænget aftale om produktion heraf efter den 1. september 2020 eller indkøb af sådanne programmer efter den 1. september 2020. Herved finder regler om mærkning af egnetheden af programmer for børn og unge, som i medfør af loven fastsættes for udbydere af fjernsynsudsendelser og on demand-audiovisuel program-

virksomhed, først anvendelse på programmer, der er indkøbt eller hvorom der er indgået eller forlænget aftale om produktion heraf efter den 1. september

2020.

Det foreslås i *stk. 5*, at de regler, der er fastsat efter § 48, 3. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019, forbliver i kraft ind- til de ophæves eller afløses af bestemmelser fastsat efter § 48, 3. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, som af- fattet ved denne lovs § 1, nr. 13. Med udgangspunkt i be-

myndigelsesbestemmelsen i § 48, 3. pkt., er der i dag fastsat regler i bekendtgørelse nr. 1288 af 18. november 2015 om vedtægt for DR, bekendtgørelse nr. 1613 af 18. december 2018 om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, be- kendtgørelse nr. 103 af 28. januar 2010 om TV 2/ DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse nr. 79 af 28. januar 2019 om ikkekommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse nr. 697 af 8. juni 2016 om programvirksom- hed på grundlag af registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 248 af 16. marts 2019, som ændret ved lov nr. 1548 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed

1. Lovens *titel* affattes således:

"Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v."

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester), EU-Tidende 2010 nr. L 95, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningsdirektivet), EU-Tidende 2002, nr. L 108, side 51, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, EU-Tidende, 2009, nr. L 337, side 11.

2. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester), EU-Tidende 2010 nr. L 95, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningsdirektivet), EU-Tidende 2002, nr. L 108, side 51, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, EU-Tidende, 2009, nr. L 337, side 11.

§ 2.

3. § 2, *stk. 1, nr. 4*, affattes således:

1)-3) ---

"4) udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvor hovedformålet med en tjeneste eller en del af den, der kan adskilles fra tjenesteudbyderens hovedaktivitet, er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester."

4) udbud af on demand-audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

§ 2. ---

4. I § 2 indsættes som *stk. 6*:

Stk. 2-5. ---

"*Stk. 6.* Ved et billedprogram forstås et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dets længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama."

5. Efter § 9 indsættes i *kapitel 2*:

"Modtagefrihed af audiovisuelle medietjenester"

§ 39. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, er forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet. Nævnet kan fastsætte en frist for afgivelsen af sådanne oplysninger m.v.

§ 42.

1) ---

2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.

3)-4) ---

5) At træffe afgørelse om indstilling af registreret programvirksomhed, jf. § 50, stk. 2.

§ 42 a. Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med programvirksomhed omfattet af § 2, nr. 4.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af den programvirksomhed, som er nævnt i stk. 1, jf. § 50, stk. 3.

§ 9 a. En udbyder af en audiovisuel medietjeneste, der hører under et andet lands myndighed inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som leverer en audiovisuel medietjeneste, er undtaget fra overholdelse af danske regler inden for det område, der samordnes ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester, selv om tjenesten retter sig mod Danmark, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan Radio- og tv-nævnet træffe foranstaltninger, der midlertidigt begrænser adgangen til at levere en audiovisuel medietjeneste, over for en medietjenesteudbyder, der hører under et andet lands myndighed inden for Den Europæiske Union/Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i tilfælde af en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af direktivets regler om forbud mod tilskyndelse til had eller vold eller offentlig opfordring til at begå en terrorhandling, eller beskyttelse af mindreårige, eller ved fare for folkesundheden eller den offentlige sikkerhed.

Stk. 3. Kulturministeren fastsætter nærmere regler for, hvornår de foranstaltninger, der er nævnt i stk. 2, kan træffes. ”

6. I § 39, stk. 4, 1. pkt., ændres ”Radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere,” til: ”Radio- og tv-foretagender, øvrige medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatformstjenester.”

7. § 42, nr. 2, affattes således:

”2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, samt medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, og at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47. ”

8. I § 42, nr. 5, indsættes efter ”stk. 2”: ”og 3”.

9. § 42 a affattes således:

”§ 42 a. Radio- og tv-nævnet har følgende opgaver vedrørende videodelingsplatformstjenester:

1) At registrere udbydere af videodelingsplatformstjenester og at føre tilsyn med virksomheden, jf. § 51 a.

2) At påtale overtrædelser af loven og bestemmelser fastsat efter loven

3) At træffe afgørelse om foranstaltninger vedrørende beskyttelse af mindreårige og offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had eller til at begå terrorhandlinger, eller mod indhold med børnepornografi, racisme eller fremmedhad, jf. § 51 b, stk. 2 og 3.

4) At træffe afgørelse om foranstaltninger og bestemmelser vedrørende identifikation og indhold af reklamer, sponsoring og produktplacering på videodelingsplatformstjenester, jf. § 51 b, stk. 4.

At træffe afgørelse om indstilling af virksomheden, jf. § 51 c, stk. 1. ”

§ 47. Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1, 1. pkt., og stk. 2.

Stk. 6. ---

§ 48. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, regler om fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed. Der kan i forbindelse med fastsættelse af regler om programvirksomhed fastsættes regler om beskyttelse af mindreårige. Der kan endvidere fastsættes regler om, at programmerne ikke på nogen måde må tilskynde til had på grund af race, køn, religion, nationalitet eller seksuel observans, ligesom der kan fastsættes regler om, at programmerne ikke på nogen måde må fremme terrorisme.

10. § 47, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

”Medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, og som hører under dansk myndighed, skal tillige lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.”

11. I § 47, stk. 5, ændres ”stk. 1, 1. pkt., og stk.” til: ”stk. 1 og”.

12. I § 48, 2. pkt., indsættes efter ”regler om beskyttelse af mindreårige”: ”, herunder om mærkning af programmeres egenhed for mindreårige og om mindreåriges personoplysninger”.

13. § 48, 3. pkt., affattes således:

”Der fastsættes endvidere regler om, at programmerne ikke på nogen måde må tilskynde til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU’s charter om grundlæggende rettigheder, ligesom der kan fastsættes regler om, at programmerne ikke på nogen måde må fremme terrorisme.”

14. I § 48 indsættes som *stk. 2*:

”*Stk. 2.* Kulturministeren kan fastsætte bestemmelser om, at programvirksomheden ved hjælp af forholdsmæssige foran-

staltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelig for personer med handicap. Kulturministeren fastsætter endvidere bestemmelser om adgang til at klage over, hvorvidt de foranstaltninger, der er omfattet af 1. pkt., er etableret.”

15. Efter kapitel 8 indsættes:

”Kapitel 8 a

Videodelingsplatformstjenester

§ 51 a. Udbydere af videodelingsplatformstjenester, som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Stk. 2. Ved en videodelingsplatformstjeneste forstås en tjeneste, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde billedprogrammer, jf. § 2, stk. 6, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om elektroniske kommunikationsnet og –tjenester og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering.

Stk. 3. Ved en udbyder af en videodelingsplatformstjeneste forstås en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste.

Stk. 4. Ved en brugergenereret video forstås et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger.

Stk. 5. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1 og regler for, hvornår udbydere af videodelingsplatformstjenester hører under dansk myndighed, med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester. Kulturministeren fastsætter endvidere regler for, hvornår udbud af billedprogrammer, brugergenererede videoer eller begge dele udgør en væsentlig funktion i en videodelingsplatformstjeneste i henhold til stk. 2.

§ 51 b. For udbydere af videodelingsplatformstjenester, der er omfattet af § 51 a, stk. 1, gælder §§ 3-4, § 6 og §§ 14-16 i

lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel.

Stk. 2. Kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme omfattet af § 51 a, stk. 1, skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold. I den forbindelse fastsætter kulturministeren regler om, at mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller genereres af udbydere af videodelingsplatforme, ikke må behandles med henblik på kommercielle formål.

Stk. 3. Kulturministeren fastsætter regler om, at udbydere af videodelingsplatforme skal træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, eller indhold, hvis udbredelse udgør en strafbar handling i forbindelse med offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger som omhandlet i § 114, stk. 1, i straffeloven, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som omhandlet i § 235, stk. 1, i straffeloven og lovovertrædelser i forbindelse med racisme og fremmedhad som omhandlet i § 266 b i straffeloven.

Stk. 4. Kulturministeren fastsætter regler om identifikation og indhold af reklamer, sponsoring og produktplacering på videodelingsplatformstjenester.

§ 51 c. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af virksomheden på en tjeneste omfattet af § 51 a, stk. 1, hvis udbyderen af videodelingsplatformstjenesten groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. En afgørelse truffet efter stk. 1 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene, hvis afgørelsen vedrører regler som fastsat i medfør af § 51 b, stk. 2, 1. pkt., eller stk. 3. Begæring herom skal fremsættes til Radio- og tv-nævnet, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende. Afgørelsen skal indeholde oplysninger om adgangen til at kræve domstolsprøvelse og om fristen herfor. Radio- og tv-nævnet anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 3. Retten kan ved sagsanlæg omfattet af stk. 2 ved kendelse bestemme, at sagsanlæg har opsættende virkning. Såfremt Radio- og tv-nævnets afgørelse opretholdes ved dom, kan der heri bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.”

§ 85 a. Produktplacering i programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester er ikke tilladt.

Stk. 2-4. ---

16. § 85 a, stk. 1, affattes således:

”Visning af programmer i fjernsyn og on demand-audiovisuelle medietjenester, som indeholder produktplacering, er ikke tilladt.”

§ 87. DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender skal optage og i 6 måneder opbevare alle programmer i overensstemmelse med regler, der kan fastsættes af kulturministeren. I forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden, herunder vedrørende udsendte reklamer, kan det pålægges foretagender at aflevere optagelser af programmerne. Hvis behandlingen af en sag gør det nødvendigt, kan det pålægges foretagendet at opbevare programmerne i mere end 6 måneder.

Stk. 2. ---

§ 93.

1)-5) ---

6) undlader at lade sig registrere i overensstemmelse med § 47, stk. 1 og 2,

7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, § 42 a, stk. 2, eller § 50, stk. 2 eller 3,

8)-13) ---

Stk. 2-3. ---

17. I § 87, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter ”registrerede foretagender”: ”i henhold til § 47, stk. 1, 1. pkt.”.

18. Efter § 88 indsættes:

”§ 89. Programvirksomhed ved udsendelse af billedprogrammer må ikke forsynes med overliggende indslag til kommercielle formål eller ændres uden samtykke fra de foretagender, der udøver programvirksomheden.

Stk. 2. Kulturministeren fastsætter bestemmelser om fravigelse af kravet om samtykke i stk. 1.”

19. I § 93, stk. 1, nr. 6, indsættes efter ”§ 47, stk. 1 og 2, ”: ”eller § 51 a, stk. 1, ”.

§ 2

I lov nr. 186 af 12. marts 1997 om film, som ændret senest ved lov nr. 1627 af 26. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

”1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1808 af 14. november 2018 om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold, EU-Tidende 2018, nr. L 303, side 69.”

§ 19. Kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. om egnetheden af film m.v. for børn og unge. Medierådet skal derudover rådgive og bistå ministeren og kan på eget initiativ behandle ethvert spørgsmål om films egnethed for børn og unge.

Stk. 2. ---

§ 21. ---

Stk. 2. Kulturministeren fastsætter efter drøftelse med Medierådet nærmere regler om mærkning m.v. og kan herunder bestemme, at visse film skal mærkes m.v. uden rådets vurdering, og at visse film kan undtages fra mærkning m.v.

2. § 19, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

”Kulturministeren nedsætter Medierådet for Børn og Unge, som skal vejlede forældre m.fl. og udbydere af audiovisuelle medietjenester, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v., om egnetheden for børn og unge af film, programmer mv.”

3. I § 19, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

”Medierådet kan desuden oplyse og rådgive om børn og unges digitale dannelse, herunder om børn og unges digitale tryghed, trivsel og rettigheder.”

4. I § 19 indsættes som stk. 3:

”*Stk. 3.* Kulturministeren fastsætter nærmere regler om Medierådets vejledning af udbydere af audiovisuelle medietjenester m.fl. om egnetheden af programmer for børn og unge, jf. stk. 1, 1. pkt., herunder regler om adgang for Medierådet til at træffe afgørelse om vurderinger af egnetheden af programmer. I den forbindelse kan kulturministeren fastsætte regler om, at Medierådet kan afgive vejledende udtalelser om egnetheden af programmer. Kulturministeren kan endvidere fastsætte regler om betaling til hel eller delvis dækning af udgifter forbundet med Medierådets udtalelser efter 2. pkt.”

5. I § 21, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

”Kulturministeren fastsætter endvidere regler om, at videogrammer skal mærkes efter regler om medietjenesteudbydere m.fl. mærkning af programmer, jf. lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v.”

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/1808**af 14. november 2018****om ændring af direktiv 2010/13/EU om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) i betragtning af de ændrede markedsforhold**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- 1) Den seneste væsentlige ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF⁽⁴⁾, som efterfølgende blev kodificeret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU⁽⁵⁾, blev foretaget i 2007 med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF⁽⁶⁾. Siden da har markedet for audiovisuelle medietjenester udviklet sig markant og hurtigt som følge af den stadig større konvergens mellem TV-tjenester og internettjenester. Den teknologiske udvikling har åbnet mulighed for nye former for tjenester og brugeroplevelser. Seervanerne har ændret sig væsentligt, navnlig blandt de yngre generationer. TV'et er stadig et vigtigt udstyr til at samles om fælles audiovisuelle oplevelser, men mange seere er gået over til at se audiovisuelt indhold på andre bærbare enheder. Traditionelt TV-indhold tegner sig stadig for en stor andel af den gennemsnitlige daglige seertid.

Nye former for indhold såsom videoklip og brugergenereret indhold har imidlertid vundet større indpas, og nye aktører, herunder udbydere af video on demand-tjenester og videodelingsplatforme, har nu fået solidt fodfæste. Denne mediekonvergens kræver en opdateret retlig ramme for at afspejle udviklingen på markedet og opnå en balance mellem adgang til onlineindholdstjenester, forbrugerbeskyttelse og konkurrencedygtighed.

- 2) Den 6. maj 2015 vedtog Kommissionen en meddelelse med titlen »En strategi for et digitalt indre marked i EU«, hvori den bebudede en revision af direktiv 2010/13/EU.

- 3) Direktiv 2010/13/EU bør fortsat kun gælde for tjenester, hvis hovedformål er at sende programmer, der skal informere, underholde eller oplyse. Hovedformålkravet bør også betragtes som opfyldt, hvis tjenesten har et audiovisuelt indhold og en audiovisuel form, som kan adskilles fra tjenesteudbydere-ns hovedaktivitet, såsom selvstændige dele af internetaviser med audiovisuelle programmer eller brugergenererede videoer, hvis disse dele kan anses for at kunne adskilles fra hovedaktiviteten. En tjeneste bør anses for blot at være et supplement, der er uadskilleligt fra hovedaktiviteten, i kraft af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og hovedaktiviteten såsom levering af nyheder i skriftlig form. Som sådan kan kanaler og andre audiovisuelle tjenester under en tjenesteudbyders redaktionelle ansvar i sig selv udgøre audiovisuelle medietjenester, selv om de udbydes på en videodelingsplatform, som er kendetegnet ved ikke at have noget redaktionelt ansvar. I sådanne tilfælde vil det påhvile de tjenesteudbydere, der har det redaktionelle ansvar, at overholde direktiv 2010/13/EU.
- 4) Videodelingsplatformstjenester udbyder audiovisuelt indhold, som offentligheden og navnlig unge i stigende grad tilgår. Dette gælder også for sociale medietjenester, der er blevet et vigtigt medium til at udveksle informationer og til at underholde og oplyse, herunder ved at give adgang til programmer og brugergenererede videoer. Disse sociale medietjenester skal medtages i anvendelsesområdet for direktiv 2010/13/EU, fordi de konkurrerer om de samme målgrupper og indtægter som de audiovisuelle medietjenester. Endvidere har de også en betydelig indflydelse, fordi de gør det lettere for brugerne at forme og øve indflydelse på andre brugeres holdninger. For at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og alle borgere mod tilskyndelse til had, vold og terrorisme bør disse tjenester derfor omfattes af direktiv 2010/13/EU, i det omfang de er omfattet af definitionen af en videodelingsplatformstjeneste.
- 5) Formålet med direktiv 2010/13/EU er ikke at regulere sociale medietjenester som sådan, men en social medietjeneste bør være omfattet, hvis levering af programmer og brugergenererede videoer udgør en væsentlig funktion i den pågældende tjeneste. Levering af programmer og brugergenererede videoer kan anses for at udgøre en væsentlig funktion i den sociale medietjeneste, hvis det audiovisuelle indhold ikke blot er et supplement til eller udgør en mindre del af den sociale medietjenestes aktiviteter. For at sikre klarhed, effektivitet og sammenhæng i gennemførelsen bør Kommissionen om nødvendigt udstede retningslinjer efter konsultation af kontaktudvalget om den praktiske anvendelse af kriteriet om væsentlig funktion med hensyn til definitionen af en »videodelingsplatformstjeneste«. Disse retningslinjer bør udformes under passende hensyn til de målsætninger i offentlighedens interesse, der skal opfyldes ved de foranstaltninger, der skal træffes af udbydere af videodelingsplatforme, og retten til ytringsfrihed.
- 6) Når en del, der kan adskilles fra tjenesten, udgør en videodelingsplatformstjeneste som omhandlet i direktiv 2010/13/EU, bør kun denne del være omfattet af nævnte direktiv, og kun for så vidt angår programmer og brugergenererede videoer. Videoklip, der er indlejret i det redaktionelle indhold af elektroniske udgaver af aviser og blade, og animerede billeder såsom GIF'er, bør ikke være omfattet af direktiv 2010/13/EU. Definitionen af en videodelingsplatformstjeneste bør ikke omfatte ikkeøkonomiske aktiviteter som f.eks. udbud af audiovisuelt indhold på private websteder og ikkekommercielle interessegrupper.
- 7) For at sikre effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU er det afgørende, at medlemsstaterne fastlægger og opretholder opdaterede fortegnelser over medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion, og at de regelmæssigt udveksler disse fortegnelser med deres kompetente uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen. Disse fortegnelser bør omfatte oplysninger om de kriterier, som jurisdiktionen er baseret på.

- 8) Fastlæggelse af jurisdiktion kræver en vurdering af de faktiske omstændigheder på baggrund af de kriterier, der er fastlagt i direktiv 2010/13/EU. Vurderingen af disse faktiske omstændigheder kan føre til modstridende resultater. Ved brug af de i nævnte direktiv omhandlede samarbejdsprocedurer er det vigtigt, at Kommissionen kan basere sine resultater på pålidelige fakta. Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) bør derfor bemyndiges til at fremsætte udtalelser om jurisdiktion efter anmodning fra Kommissionen. Hvis Kommissionen under anvendelse af disse samarbejdsprocedurer beslutter at rådføre sig med ERGA, bør den informere kontaktudvalget, herunder om underretninger modtaget fra medlemsstaterne i henhold til disse samarbejdsprocedurer og om ERGA's udtalelse.
- 9) Procedurene og betingelserne for at indskrænke friheden til at udbyde og modtage audiovisuelle medietjenester bør være de samme for lineære og ikkelineære tjenester.
- 10) I overensstemmelse med retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol (»EU-Domstolen«) er det kun muligt at begrænse den frie udveksling af tjenesteydelser, som er sikret i henhold til traktaten, begrænses, hvis der foreligger tvingende hensyn i offentlighedens interesse, f.eks. opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, forudsat at sådanne begrænsninger er begrundede, står i rimeligt forhold til målet og er nødvendige. Derfor bør en medlemsstat kunne træffe visse foranstaltninger for at sikre overholdelse af de af dens forbrugerbeskyttelsesregler, der ikke henhører under de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU. Foranstaltninger, der træffes af en medlemsstat for at håndhæve dens nationale forbrugerbeskyttelsesordning, herunder i forbindelse med reklamer for spil, skal være begrundede, stå i rimeligt forhold til det mål, der tilstræbes, og være nødvendige som krævet i EU-Domstolens retspraksis. Under alle omstændigheder må en modtagermedlemsstat ikke træffe nogen foranstaltninger, der vil være til hinder for retransmission på dens område af fjernsynsudsendelser fra en anden medlemsstat.
- 11) Når en medlemsstat meddeler Kommissionen, at en medietjenesteudbyder har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for at omgå de strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, og som ville være gældende for den pågældende udbyder, hvis den var etableret i den meddelelsesmedlemsstaten, bør medlemsstaten fremlægge troværdige og behørigt dokumenterede beviser herfor. Sådanne beviser bør indeholde en række detaljerede, bestyrkende oplysninger, som gør det muligt med rimelig sikkerhed at påvise en sådan omgåelse.
- 12) I sin meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om »Bedre regulering for bedre resultater — En EU-dagsorden« understregede Kommissionen, at den ved overvejelse af politiske løsninger vil se på såvel forskriftsmæssige som ikkedeforskriftsmæssige midler, der bygger på den fælles adfærdskodeks og principperne for bedre selv- og samregulering. En række adfærdskodekser, der er fastsat på de områder, der samordnes ved direktiv 2010/13/EU, har vist sig at være veludformede og i tråd med principperne for bedre selv- og samregulering. Tilstedeværelsen af en lovgivningsmæssig sikkerhedsmekanisme blev betragtet som en vigtig succesfaktor for at fremme overholdelsen af en kodeks for selv- eller samregulering. Det er ligeledes vigtigt, at der i sådanne kodekser opstilles konkrete mål og målsætninger, som muliggør regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af målene for adfærdskodekserne. Adfærdskodekserne bør også indeholde bestemmelser om effektiv håndhævelse. Disse principper bør efterleves i de kodekser for selv- og samregulering, som vedtages inden for de områder, der samordnes af direktiv 2010/13/EU.
- 13) Erfaringer har vist, at både selvregulerende og samregulerende instrumenter, der gennemføres i overensstemmelse med medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en vigtig rolle for realiseringen af en høj grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at nå målsæt-

ninger i offentlighedens interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbydere selv.

- 14) Selvregulering er en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, NGO'er og foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer, der gælder for dem. De er ansvarlige for udarbejdelse, overvågning og håndhævelse af overholdelsen af disse retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retstraditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til de eksisterende lovgivningsmekanisme og de eksisterende retlige og administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i direktiv 2010/13/EU. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU, men bør dog ikke erstatte den nationale lovgivers forpligtelser. Samregulering sikrer i sin minimale form et juridisk bånd mellem selvregulering og den nationale lovgiver i overensstemmelse med medlemsstaternes retstraditioner. Ved samregulering deles den regulerende rolle mellem de berørte parter og de offentlige myndigheder eller de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Den rolle, som de relevante offentlige myndigheder spiller, omfatter anerkendelse af samreguleringsordningen, revision af procedurerne for ordningen og finansiering af ordningen. Samregulering bør gøre det muligt, at der kan foretages statslig indgriben, såfremt målene herfor ikke opfyldes. Med forbehold af medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse tilskynder direktiv 2010/13/EU til anvendelse af selvregulering og samregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for selv- eller samregulering eller begge former for regulering eller afbryde eller true eksistensen af nuværende samreguleringsordninger, der allerede eksisterer i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.
- 15) Gennemsigtighed i forbindelse med medieejerskab er direkte forbundet med ytringsfrihed, som er en hjørnesten i demokratiske systemer. Oplysninger om ejerforholdet for medietjenesteudbydere, hvis et sådant ejerforhold medfører kontrol med eller udøvelse af en betydelig indflydelse på indholdet af de udbudte tjenester, giver brugerne mulighed for at foretage en informeret vurdering af sådant indhold. Medlemsstaterne bør være i stand til at afgøre, om og i hvilken udstrækning oplysninger om ejerforholdet for en medietjenesteudbyder bør være tilgængelige for brugerne, forudsat at kernen i de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder respekteres, og at sådanne foranstaltninger er nødvendige og forholdsmæssige.
- 16) På grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter, ikke mindst deres indflydelse på meningsdannelsen, har brugerne en legitim interesse i at vide, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. For at styrke ytringsfriheden og i forlængelse heraf fremme mediepluralisme og undgå interessekonflikter er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbydere. Det er op til den enkelte medlemsstat at træffe afgørelse, navnlig med hensyn til de oplysninger, der kan gives om ejerforhold og de reelle ejere.
- 17) For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »tilskyndelse til vold eller had« i fornødent omfang forstås i overensstemmelse med Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA⁽⁷⁾.
- 18) I betragtning af udviklingen inden for de midler, som indhold udbredes med via elektroniske kommunikationsnet, er det vigtigt at beskytte offentligheden mod tilskyndelse til terrorisme. Direktiv 2010/13/EU bør derfor sikre, at audiovisuelle medietjenester ikke indeholder offentlige opfordringer til at begå en terrorhandling. For at sikre sammenhæng og retssikkerhed for virksomhederne og medlemsstaternes myndigheder bør begrebet »offentlig opfordring til at begå en terrorhandling« forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541⁽⁸⁾.

- 19) For at sætte seerne, herunder forældre og mindreårige, i stand til at træffe kvalificerede beslutninger om det viste indhold er det nødvendigt, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Dette kan f.eks. ske via et system med beskrivelser af indholdets art, en akustisk advarsel, et visuelt symbol eller andre midler, der beskriver indholdets art.
- 20) De passende foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige, der gælder for TV-spredningstjenester, bør også gælde for on-demand audiovisuelle medietjenester. Dette bør øge beskyttelsesniveauet. Tilgangen med minimumsharmonisering giver medlemsstaterne mulighed for at udvikle en højere grad af beskyttelse for indhold, der kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Det mest skadelige indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, men ikke nødvendigvis er en strafbar handling, bør være underlagt de strengeste foranstaltninger, såsom kryptering og effektiv forældrekontrol, uden at dette berører medlemsstaternes vedtagelse af strengere foranstaltninger.
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679⁽⁹⁾ anerkender, at børn bør nyde særlig beskyttelse med hensyn til behandling af deres personoplysninger. Medietjenesteudbyderes oprettelse af mekanismer til beskyttelse af børn fører uundgåeligt til behandling af mindreåriges personoplysninger. Da sådanne mekanismer har til formål at beskytte børn, bør mindreåriges personoplysninger, der behandles inden for rammerne af tekniske foranstaltninger til beskyttelse af børn, ikke anvendes til kommercielle formål.
- 22) Sikring af adgangen til audiovisuelt indhold er et afgørende krav inden for rammerne af de forpligtelser, der er indgået i henhold til FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. I direktiv 2010/13/EU bør begrebet »personer med handicap« fortolkes i lyset af arten af de tjenesteydelser, der er omfattet af nævnte direktiv, som er audiovisuelle medietjenester. Retten for personer med funktionsnedsættelser og for ældre til at deltage og blive integreret i det sociale og kulturelle liv i Unionen hænger sammen med udbuddet af tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne bør derfor uden unødigt forsinkelse sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion aktivt forsøger at gøre indhold tilgængeligt for personer med handicap, navnlig syns- eller hørehandicap. Disse krav om tilgængelighed bør opfyldes gennem en progressiv og kontinuerlig proces, idet der bør tages højde for praktiske og uundgåelige begrænsninger, der kunne forhindre en fuldstændig tilgængelighed, såsom programmer eller begivenheder, der sendes direkte. For at måle de fremskridt, som medietjenesteudbydere har gjort med gradvis at gøre deres tjenester tilgængelige for syns- og hørehæmmede, bør medlemsstaterne forlange, at medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, aflægger rapport til dem med regelmæssige mellemrum.
- 23) Midlerne til at opnå tilgængelighed af audiovisuelle medietjenester i henhold til direktiv 2010/13/EU bør omfatte, men ikke begrænses til tegnsprog, tekstning for døve og hørehæmmede, talende undertekster og synstolkning. Nævnte direktiv omfatter imidlertid hverken funktioner eller tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, eller tilgængelighedsfunktioner i elektroniske programoversigter. Nævnte direktiv berører derfor ikke EU-ret der har til formål at harmonisere tilgængeligheden af tjenester, der giver adgang til audiovisuelle medietjenester, såsom websteder, online-applikationer og elektroniske programoversigter, eller leveringen af oplysninger om tilgængelighed og i tilgængelige formater.
- 24) I nogle tilfælde er det måske ikke muligt at levere oplysninger i forbindelse med nødsituationer på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap. Sådanne ekstraordinære tilfælde bør dog ikke forhindre, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester.

- 25) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes mulighed for at pålægge forpligtelser for at sikre indhold af almen interesse en tilpas fremtrædende placering i henhold til fastlagte mål af almen interesse såsom mediepluralisme, ytringsfrihed og kulturel mangfoldighed. Sådanne forpligtelser bør kun pålægges, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Hvis medlemsstaterne beslutter at indføre regler for en tilpas fremtrædende placering, bør virksomheder kun pålægges forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.
- 26) For at beskytte medietjenesteudbydernes redaktionelle ansvar og den audiovisuelle værdikæde er det af afgørende betydning at kunne sikre integriteten af de programmer og tjenester, der leveres af medietjenesteudbydere. Programmer og audiovisuelle medietjenester bør ikke leveres i afkortet form, ændret eller med afbrydelser eller med overlays til kommercielle formål, hvis ikke medietjenesteudbydere har givet deres udtrykkelige samtykke. Medlemsstaterne bør sikre, at overlays, som modtageren af tjenesten udelukkende har taget initiativ til eller tilladt til privat brug, såsom overlays som følge af tjenester for individuel kommunikation, ikke kræver samtykke fra medietjenesteudbyderen. Kontrollementer af enhver brugergrænseflade, der er nødvendige for driften af udstyret eller for programnavigering, såsom volumenbjælker, søgefunktioner, navigationsmenuer eller kanaloversigter, bør ikke være omfattet. Legitime overlays som f.eks. advarselsmeddelelser, oplysninger i offentlighedens interesse, undertekster eller kommerciel kommunikation, der leveres af medietjenesteudbyderen, bør heller ikke være omfattet. Med forbehold af artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120⁽¹⁰⁾ bør datakompressionsteknikker, der mindsker størrelsen af en datafil, og andre teknikker, der kan tilpasse en tjeneste til distributionsmidlet, såsom opløsning og kodning, uden nogen ændring af indholdet, heller ikke være omfattet.

Der bør kun pålægges foranstaltninger til at beskytte integriteten af programmer og audiovisuelle medietjenester, hvor det er nødvendigt for at opfylde mål af almen interesse, som er tydeligt fastlagt af medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten. Sådanne foranstaltninger bør pålægge virksomheder forholdsmæssige forpligtelser, der tilgodeser legitime almene hensyn.

- 27) Med undtagelse af sponsorering og produktplacering bør audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester opfylde kriterierne for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU. De mere detaljerede kriterier for TV-reklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer er begrænset til reklameindslag, som i sagens natur er adskilt fra programmet og derfor udelukker anden kommerciel kommunikation, der er knyttet til programmet eller udgør en integreret del af programmet, f.eks. sponsorering og produktplacering. Disse kriterier bør følgelig ikke gælde for sponsorering og produktplacering i on-demand audiovisuelle medietjenester.
- 28) På nationalt og internationalt plan findes der visse almindeligt anerkendte ernæringsmæssige retningslinjer, såsom Verdenssundhedsorganisationens regionale kontor for Europas ernæringsprofilmodel, der danner grundlag for at sondre mellem fødevarer ud fra deres ernæringsmæssige sammensætning i forbindelse med TV-reklamer for fødevarer, der vises til børn. Medlemsstaterne bør tilskyndes til at sikre, at der anvendes selv- og samregulering, herunder gennem adfærdskodekser, for effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om føde- og drikkevarer, der har et højt indhold af salt, sukker, fedt, mættet fedt eller transfedtsyrer, eller som i andre henseender ikke lever op til de nationale eller internationale ernæringsmæssige retningslinjer.
- 29) Ligeledes bør medlemsstaterne opmuntres til at sikre, at der anvendes adfærdskodekser for selv- og samregulering for effektivt at begrænse børns og mindreåriges eksponering for audiovisuel kommer-

ciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Der findes visse selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan, hvor der lægges vægt på ansvarlig markedsføring af alkoholholdige drikkevarer, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation. Disse ordninger bør fremmes yderligere, navnlig de ordninger, hvis mål er at sikre, at audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer ledsages af budskaber om ansvarlig indtagelse.

- 30) Det er vigtigt, at mindreårige beskyttes effektivt mod eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende fremme af spil. I denne sammenhæng findes der adskillige selv- eller samreguleringsordninger på EU-plan og nationalt plan til fremme af ansvarligt spil, herunder i audiovisuel kommerciel kommunikation.
- 31) For at fjerne hindringer for fri bevægelighed for grænseoverskridende tjenester inden for Unionen er det nødvendigt at sikre effektive selv- og samreguleringsordninger, hvor der navnlig fokuseres på at beskytte forbrugerne eller folkesundheden.
- 32) Markedet for TV-spredning har udviklet sig, og der er derfor behov for øget fleksibilitet med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, navnlig for kvantitative regler for lineære audiovisuelle medietjenester og produktplacering. Fremkomsten af nye tjenester, herunder reklamefri tjenester, har skabt øgede valgmuligheder for seerne, som nemt kan skifte til alternative udbud.
- 33) Liberaliseringen på området for produktplacering har ikke ført til den forventede vækst inden for denne form for audiovisuel kommerciel kommunikation. Navnlig har det generelle forbud mod produktplacering, dog med enkelte undtagelser, ikke skabt juridisk sikkerhed for medietjenesteudbydere. Produktplacering bør således med forbehold af undtagelser være tilladt i alle audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatformstjenester.
- 34) Produktplacering bør ikke være tilladt i nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer. Navnlig findes der dokumentation for, at produktplacering og indlejrede reklamer kan påvirke børns adfærd, da børn ofte ikke kan se, at der er tale om kommercielt indhold. Der er således behov for fortsat at forbyde produktplacering i børneprogrammer. Forbrugerprogrammer er programmer, som giver seerne gode råd, eller som indeholder anmeldelser af produkter og tjenester. Hvis produktplacering tillades i sådanne programmer, vil det udviske grænsen mellem reklame og redaktionelt indhold for seerne, som måske forventer en reel og ærlig vurdering af produkter eller tjenester i sådanne programmer.
- 35) Udbydere af on-demand audiovisuelle medietjenester bør fremme produktion og distribution af europæiske programmer ved at sikre, at deres kataloger indeholder en minimumsandel af europæiske programmer, og at disse gives en tilstrækkelig fremtrædende placering. Der bør tilskyndes til mærkning i metadataene til audiovisuelt indhold, der opfylder kravene for at være et europæisk program, således at sådanne metadata er tilgængelige for medietjenesteudbydere. Formålet med en fremtrædende placering er at fremme europæiske programmer ved at lette adgangen hertil. En fremtrædende placering kan sikres ved hjælp af forskellige midler såsom et særligt afsnit med europæiske programmer, der er tilgængeligt fra tjenestehjemmesiden, mulighed for at søge efter europæiske programmer i det søgeværktøj, der er til rådighed som en del af denne tjeneste, anvendelse af europæiske programmer i denne tjenestes kampagner eller fremme af en minimumsprocentdel af europæiske programmer fra denne tjenestes katalog, f.eks. ved anvendelse af bannere eller lignende værktøjer.
- 36) For at sikre tilstrækkelige investeringer i europæiske programmer bør medlemsstaterne kunne pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret på deres område, finansielle forpligtelser. Disse forpligtelser kan bestå af direkte bidrag til fremstilling af og erhvervelse af rettigheder til europæiske

programmer. Medlemsstaterne kan desuden pålægge afgifter, der betales til en fond og beregnes på basis af indtægterne fra de audiovisuelle medietjenester, der leveres i og målrettes mod deres område. I dette direktiv præciseres det i betragtning af den direkte sammenhæng mellem de finansielle forpligtelser og medlemsstaternes forskellige kulturpolitikker, at en medlemsstat også gerne må pålægge medietjenesteudbydere, der er etableret i en anden medlemsstat, og som målretter deres tjenester mod den pågældende medlemsstats område, sådanne finansielle forpligtelser. I så fald bør der pålægges finansielle forpligtelser i forhold til de indtægter, der genereres hos publikum i målmedlemsstaten. Medietjenesteudbydere, der er forpligtet til at bidrage til filmfinansieringsordninger i en målmedlemsstat, bør, uanset at udbyderen ikke er etableret i den pågældende medlemsstat, på ikke-diskriminerende vis kunne drage fordel af den støtte, der er tilgængelig under de respektive filmfinansieringsordninger for medietjenesteudbydere.

- 37) TV-spredningsforetagender investerer på nuværende tidspunkt mere i europæiske audiovisuelle programmer end udbydere af on demand audiovisuelle medietjenester. Hvis en målmedlemsstat derfor vælger at pålægge et TV-spredningsforetagende, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, en finansiell forpligtelse, bør de direkte bidrag til produktion og erhvervelse af rettigheder i forbindelse med europæiske programmer, navnlig samproduktioner, som ydes af det pågældende TV-spredningsforetagende, tages i betragtning under behørig hensyntagen til proportionalitetsprincippet. Dette berører ikke medlemsstaternes kompetence til i overensstemmelse med deres kulturpolitik og på betingelse af forenelighed med statsstøttereglerne at fastlægge størrelsen af de finansielle bidrag, der skal betales af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion.
- 38) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en on-demand audiovisuel medietjeneste, der er etableret i en anden medlemsstat, målretter sine tjenester mod publikum i dens område, bør den henholde sig til indikatorer såsom reklame eller anden promovring, der sigter specifikt mod kunder i dens område, tjenestens hovedsprog, og hvorvidt der er tale om indhold eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod publikum i modtagermedlemsstaten.
- 39) Når en medlemsstat pålægger medietjenesteudbydere at yde finansielle bidrag, bør formålet med disse bidrag være at fremme europæiske programmer på passende vis og samtidig undgå risikoen for, at medietjenesteudbydere afkræves bidrag to gange. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, bør den på denne vis tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater.
- 40) For at sikre, at forpligtelser til at fremme europæiske programmer ikke underminerer markedsudviklingen, og for at gøre det muligt for nye aktører at komme ind på markedet bør udbydere, som ikke har nogen fremtrædende position på markedet, ikke være omfattet af sådanne krav. Dette gælder navnlig udbydere med en lav omsætning eller et lille publikum. Et lille publikum kan påvises f.eks. på grundlag af seertid eller salg, afhængigt af tjenestens art, mens der ved påvisning af en lav omsætning bør tages hensyn til de audiovisuelle markeders forskellige størrelse i medlemsstaterne. Det kan også være uhensigtsmæssigt at indføre sådanne krav i tilfælde, hvor de i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester ville være upraktiske eller ubegrundede.
- 41) Det er vigtigt, at TV-spredningsforetagenderne har mere fleksibilitet og selv kan beslutte, hvornår reklamerne skal vises, for at maksimere efterspørgslen hos annoncørerne og optimere flowet for seerne. Det er imidlertid også nødvendigt at opretholde et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau i så henseende, fordi en sådan fleksibilitet kan eksponere seerne for en for stor mængde reklamer i den bedste sendetid (prime time). Der bør derfor gælde særlige grænser for perioden mellem kl. 6.00 og 18.00 og mellem kl. 18.00 og 24.00.

- 42) Neutrale rammer adskiller redaktionelt indhold fra TV-reklame- eller teleshoppingindslag samt adskiller individuelle indslag. De giver seeren mulighed for tydeligt at skelne mellem slutningen på én type audiovisuelt indhold og starten på et andet. Det er nødvendigt at præcisere, at neutrale rammer er undtaget fra den kvantitative begrænsning, der er fastsat for TV-reklamer. Dette er med henblik på at sikre, at den tid, der afsættes til neutrale rammer, ikke får indvirkning på den tid, der afsættes til reklamer, og at de indtægter, der genereres fra reklamer, ikke påvirkes i negativ retning.
- 43) Den sendetid, der tildeles TV-spredningsforetagendets annonceringer i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed, med undtagelse af de omkostninger, der afholdes i forbindelse med transmission af sådanne indslag, bør ikke medregnes i den maksimale sendetid, der kan tildeles TV-reklame og teleshopping. Endvidere indgår mange TV-spredningsforetagender i større TV-koncerner og foretager annonceringer med relation til ikke blot deres egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, men også til programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern. Den sendetid, der tildeles sådanne annonceringer, bør heller ikke medregnes i den maksimale sendetid, som må afsættes til TV-reklame og teleshopping.
- 44) De udbydere af videodelingsplatforme, der er omfattet af direktiv 2010/13/EU, yder informations-samfundstjenester som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹¹⁾. Disse udbydere er derfor underlagt de bestemmelser om det indre marked, der er fastlagt i nævnte direktiv, hvis de er etableret i en medlemsstat. Det er hensigtsmæssigt at sikre, at de samme regler også gælder for udbydere af videodelingsplatforme, som ikke er etableret i en medlemsstat, for at sikre effektiviteten af de foranstaltninger til beskyttelse af mindreårige og offentligheden, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU, og så vidt muligt sikre lige vilkår i den udstrækning, at de pågældende udbydere har enten en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, som er etableret i en medlemsstat, eller at disse udbydere indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret i en medlemsstat. Definitionerne i direktiv 2010/13/EU bør derfor være principbaserede og sikre, at det ikke er muligt for en virksomhed at udelukke sig selv fra nævnte direktivs anvendelsesområde ved at danne en koncernstruktur med virksomheder i flere lag etableret i eller uden for Unionen. Kommissionen bør underrettes om de udbydere, der hører under hver enkelt medlemsstats jurisdiktion i medfør af de regler om etablering, der er fastlagt i direktiv 2000/31/EF og 2010/13/EU.
- 45) Der er opstået nye udfordringer, navnlig i forbindelse med videodelingsplatforme, hvor brugerne, navnlig mindreårige, i stigende grad forbruger audiovisuelt indhold. I denne sammenhæng har skadeligt indhold og hadefuldt tale leveret via videodelingsplatformstjenester i stigende grad givet anledning til bekymringer. For at beskytte mindreårige og offentligheden mod sådant indhold er det nødvendigt at fastlægge forholdsmæssige regler om disse anliggender.
- 46) Kommerciel kommunikation via videodelingsplatformstjenester reguleres allerede af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽¹²⁾, som forbyder virksomheders urimelige handelspraksis over for brugerne, herunder vildledende og aggressiv handelspraksis i informationssamfundstjenester.

For så vidt angår kommerciel kommunikation om tobak og relaterede produkter på videodelingsplatforme sikrer de nuværende forbud i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF⁽¹³⁾ og de forbud, der gælder for kommerciel kommunikation om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU⁽¹⁴⁾, at brugerne er tilstrækkeligt beskyttede mod tobak og relaterede produkter. Da brugerne i stigende grad benytter sig af videodelingsplatformstje-

nester til at få adgang til audiovisuelt indhold, er det nødvendigt at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau ved i fornødent omfang at tilpasse bestemmelserne om audiovisuel kommerciel kommunikation hos alle udbydere. Det er derfor vigtigt, at audiovisuel kommerciel kommunikation på videodelingsplatforme er klart identificeret og opfylder et sæt minimumskvalitetskrav.

- 47) En betydelig del af det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, er ikke underlagt noget redaktionelt ansvar hos udbyderen af videodelingsplatformen. Det er dog typisk disse udbydere, der tilrettelægger indholdet, nemlig programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, herunder ved hjælp af automatiske metoder eller algoritmer. Derfor bør disse udbydere pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod indhold, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling. De bør også pålægges at træffe passende foranstaltninger for at beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), eller hvis udbredelse udgør en strafbar handling i henhold til EU-retten.
- 48) I betragtning af den rolle, som udbyderne spiller med hensyn til det indhold, der leveres via videodelingsplatformstjenester, bør de passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige og offentligheden vedrøre tilrettelæggelsen af indholdet og ikke selve indholdets art. De krav, der er fastsat i direktiv 2010/13/EU i den henseende, bør derfor gælde med forbehold af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, som rummer en fritagelse for ansvar for ulovlige oplysninger, der transmitteres, eller oplagres automatisk, mellemliggende og midlertidigt, eller oplagres af visse udbydere af informationssamfundstjenester. Ved levering af tjenester, der er omfattet af artikel 12-14 i direktiv 2000/31/EF, bør disse krav desuden gælde uden at det berører artikel 15 i nævnte direktiv, som udelukker, at generelle forpligtelser til at overvåge sådanne oplysninger eller aktivt at undersøge forhold, der tyder på ulovlig virksomhed, kan pålægges disse udbydere, uden at det dog vedrører overvågningsforpligtelser i konkrete tilfælde, og navnlig uden at det berører påbud fra nationale myndigheder i overensstemmelse med national ret.
- 49) Det er hensigtsmæssigt så vidt muligt at inddrage udbyderne af videodelingsplatforme ved gennemførelsen af de passende foranstaltninger, der skal træffes i medfør af direktiv 2010/13/EU. Der bør således tilskyndes til samregulering. Det bør desuden fortsat være muligt for udbydere af videodelingsplatforme at træffe strengere foranstaltninger på frivillig basis i overensstemmelse med EU-retten, samtidig med at ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme respekteres.
- 50) Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol er grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i artikel 47 i chartret. Bestemmelserne i direktiv 2010/13/EU bør derfor ikke fortolkes på en måde, der forhindrer parterne i at udøve deres ret til adgang til retssystemet.
- 51) Når der i henhold til direktiv 2010/13/EU træffes passende foranstaltninger for at beskytte mindreårige mod skadeligt indhold og beskytte offentligheden mod indhold, der tilskynder til vold, had og terrorisme, bør der foretages en omhyggelig afvejning af de gældende grundlæggende rettigheder, der er fastlagt i chartret. Afhængigt af den konkrete situation gælder dette navnlig retten til respekt for privatliv og familieliv og beskyttelse af personoplysninger, ytrings- og informationsfriheden, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, forbuddet mod forskelsbehandling samt børns rettigheder.
- 52) Kontaktudvalget har til formål at lette en effektiv gennemførelse af direktiv 2010/13/EU og bør regelmæssigt konsulteres om ethvert praktisk problem, der opstår i forbindelse med direktivets anvendelse. Kontaktudvalgets arbejde bør ikke være begrænset til eksisterende spørgsmål vedrørende au-

audiovisuel politik, men bør også omfatte de relevante udviklingstendenser, der opstår i denne sektor. Udvalget består af repræsentanter for medlemsstaternes relevante nationale myndigheder. Når medlemsstaterne udpeger deres repræsentanter, opfordres de til at fremme en ligelig kønsfordeling i kontaktudvalgets sammensætning.

- 53) Medlemsstaterne bør sikre, at deres nationale tilsynsmyndigheder eller -organer er juridisk adskilt fra regeringen. Dette bør dog ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan føre tilsyn i overensstemmelse med deres nationale forfatningsret. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør anses for at have opnået den fornødne grad af uafhængighed, hvis de pågældende myndigheder eller -organer, herunder dem, der er oprettet som offentlige myndigheder eller organer, er funktionelt og reelt uafhængige af deres respektive regeringer og andre offentlige eller private organer. Dette anses for at være af afgørende betydning for at sikre upartiskhed i afgørelser, der træffes af nationale tilsynsmyndigheder eller -organer. Kravet om uafhængighed bør ikke berøre muligheden for, at medlemsstaterne kan udpege tilsynsmyndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer, som f.eks. den audiovisuelle sektor og telekommunikationssektoren. Nationale tilsynsmyndigheder eller -organer bør have de håndhævelsesmæssige beføjelser og ressourcer, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver, hvad angår personale, ekspertise og finansielle midler. De aktiviteter, der varetages af de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, som er etableret i henhold til direktiv 2010/13/EU, bør sikre, at målene vedrørende mediepluralisme, kulturel mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, det indre markeds funktion og fremme af fair konkurrence respekteres.
- 54) Da et af formålene med audiovisuelle medietjenester er at tjene borgernes interesser og forme den offentlige mening, er det vigtigt, at sådanne tjenester er i stand til at oplyse borgerne og samfundet så fuldstændigt som muligt og med så bredt et udbud som muligt. Dette formål kan kun opfyldes, hvis redaktionelle beslutninger forbliver fri for enhver statslig indblanding eller påvirkning fra de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer, der går videre end den blotte gennemførelse af retsregler, og som ikke har til formål at værne om en juridisk beskyttet rettighed, som skal beskyttes uafhængigt af overbevisning.
- 55) Der bør findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Den relevante klageinstans bør være uafhængig af de involverede parter. Denne instans kan være en domstol. Klageproceduren bør ikke berøre kompetencefordelingen inden for de nationale retssystemer.
- 56) Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af Unionens lovgivningsmæssige ramme for det audiovisuelle område i alle medlemsstater nedsatte Kommissionen ERGA ved Kommissionens afgørelse af 3. februar 2014⁽¹⁵⁾. ERGA's opgave er at yde teknisk ekspertise til Kommissionen i dens bestræbelser for at sikre en konsekvent gennemførelse af direktiv 2010/13/EU i alle medlemsstater og lette samarbejdet mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og mellem de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer og Kommissionen.
- 57) ERGA har bidraget positivt til en ensartet reguleringspraksis og har ydet rådgivning på højt niveau til Kommissionen om gennemførelsesspørgsmål. Derfor bør ERGA's rolle anerkendes formelt og styrkes i direktiv 2010/13/EU. ERGA bør derfor oprettes i medfør af nævnte direktiv.
- 58) Kommissionen bør have mulighed for at konsultere ERGA om ethvert spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester og videodelingsplatforme. ERGA bør bistå Kommissionen med teknisk ekspertise og rådgivning og ved at fremme udvekslingen af bedste praksis, herunder vedrørende adfærdskodekser for selv- og samregulering. Kommissionen bør navnlig rådføre sig med ERGA i forbindelse med anvendelsen af direktiv 2010/13/EU med henblik på at fremme en ensartet gennemførelse. ERGA bør på Kommissionens anmodning afgive ikkebindende udtalelser om jurisdiktion, om

foranstaltninger, der fraviger modtagefriheden, og om foranstaltninger rettet mod omgåelse af jurisdiktion. ERGA bør også kunne bistå med teknisk rådgivning om ethvert tilsynsmæssigt spørgsmål vedrørende regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder med hensyn til hadefuld tale og beskyttelse af mindreårige, samt om indholdet af audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer med et højt indhold af fedt, salt eller natrium og sukker.

- 59) »Mediekendskab« omfatter de færdigheder, den viden og den forståelse, der er nødvendig for at sætte borgerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. For at gøre det muligt for borgerne at få adgang til information og på en ansvarlig og sikker måde at anvende, kritisk vurdere og skabe medieindhold har borgerne brug for udvidede færdigheder vedrørende mediekendskab. Mediekendskab bør ikke begrænses til læring om værktøjer og teknologier, men bør have til formål at udstyre borgerne med evnen til kritisk tænkning, som er nødvendig med henblik på at kunne udvise dømmekraft, analysere komplekse realiteter og sondre mellem holdninger og kendsgerninger. Det er derfor nødvendigt, at både medietjenesteudbydere og udbydere af videodelingsplatforme i samarbejde med alle relevante berørte parter fremmer udviklingen af mediekendskab i alle dele af samfundet, for borgere i alle aldre og vedrørende alle medier, og at fremskridtene i den forbindelse følges nøje.
- 60) Direktiv 2010/13/EU berører ikke medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed. Det respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig anerkendes i chartret. Direktiv 2010/13/EU sigter navnlig mod at sikre fuld respekt for retten til ytringsfrihed, friheden til at drive egen virksomhed, retten til domstolsprøvelse og til at fremme anvendelsen af børns rettigheder i overensstemmelse med chartret.
- 61) Enhver foranstaltning, som medlemsstaterne træffer i henhold til direktiv 2010/13/EU, skal respektere ytrings- og informationsfriheden og mediernes pluralisme samt kulturel og sproglig mangfoldighed i overensstemmelse med UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed.
- 62) Retten til at få adgang til politiske nyhedsprogrammer er afgørende for at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Unionen er fuldt ud og korrekt beskyttet. I betragtning af de audiovisuelle medietjenesters stadig større betydning for vores samfund og demokrati bør udsendelser af politiske nyheder i videst muligt omfang, og uden at dette berører reglerne om ophavsret, gøres tilgængelige på tværs af grænserne i Unionen.
- 63) Direktiv 2010/13/EU berører ikke bestemmelserne i den internationale privatret, særlig reglerne om domstolens jurisdiktion og den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktlige og ikkekontraktlige forpligtelser.
- 64) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter⁽¹⁶⁾ har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.
- 65) Direktiv 2010/13/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 2010/13/EU ændres som følger:

1) I artikel 1, stk. 1, foretages følgende ændringer:

a) Litra a) affattes således:

»a) »**audiovisuel medietjeneste**«:

i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, er under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF; sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke

ii) audiovisuel kommerciel kommunikation«.

b) Følgende litra indsættes:

»aa) »**videodelingsplatformstjeneste**«: en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvor hovedformålet med tjenesten eller en del af den, der kan adskilles herfra, eller en væsentlig funktion i tjenesten består i at udbyde programmer, brugergenererede videoer eller begge dele til offentligheden, som udbyderen af videodelingsplatformen ikke har noget redaktionelt ansvar for, med henblik på at informere, underholde eller oplyse via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF og hvis tilrettelæggelse fastlægges af udbyderen af videodelingsplatformen, herunder ved brug af automatiske metoder og algoritmer og navnlig gennem visning, tagging og sekvensering«.

c) Litra b) affattes således:

»b) »**program**«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, herunder film af spillefilmslængde, videoklip, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og TV-drama«.

d) Følgende litraer indsættes:

»ba) »**brugergenereret video**«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del, uanset dens længde, som skabes af en bruger og uploades på en videodelingsplatform af denne bruger eller af enhver anden bruger

bb) »**redaktionel beslutning**«: en beslutning, der træffes regelmæssigt med henblik på at udøve et redaktionelt ansvar, og som er knyttet til den audiovisuelle medietjenestes daglige drift«.

e) Følgende litra indsættes:

»da) »**udbyder af en videodelingsplatform**«: en fysisk eller juridisk person, der udbyder en videodelingsplatformstjeneste«.

f) Litra h) affattes således:

»h) »**audiovisuel kommerciel kommunikation**«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed; sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program eller i en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. TV-reklamer, sponsorering, tele-shopping og produktplacering«.

g) Litra k) affattes således:

»k) »**sponsorering**«: ethvert bidrag fra offentlige eller private foretagender eller fysiske personer, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller videodelingsplatformstjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester, videodelingsplatformstjenester, brugergenererede videoer eller programmer med henblik på at promovere deres navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter«.

h) Litra m) affattes således:

»m) »**produktplacering**«: enhver audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program eller en brugergenereret video mod betaling eller lignende modydelse«.

2) Overskriften til kapitel II affattes således:

»**ALMINDELIGE BESTEMMELSER OM AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER**«.

3) Artikel 2 ændres som følger:

a) Stk. 3, litra b), affattes således:

»b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den programrelaterede audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater,

anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.«

b) Følgende stykker indsættes:

»5a. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere underretter de kompetente nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om enhver ændring, der kan påvirke fastlæggelsen af jurisdiktion i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4.

5b. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, og angiver, hvilke af kriterierne i stk. 2-5 deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at sådanne lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysninger i databasen offentligt tilgængelige.

5c. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af artikel 3 eller 4 ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA) om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget, der er nedsat ved artikel 29, behørigt underrettet.

Når Kommissionen vedtager en afgørelse i henhold til artikel 3, stk. 2 eller 3, eller artikel 4, stk. 5, afgør den også, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion.«

4) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.

2. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra a), eller artikel 6a, stk. 1, eller bringer folkesundheden i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

- a) medietjenesteudbyderen har i løbet af de foregående 12 måneder mindst to gange tidligere allerede udført en eller flere af de handlinger, der er beskrevet i første afsnit
- b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse
- c) den pågældende medlemsstat har respekteret medietjenesteudbyderens ret til forsvar og navnlig givet denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser, og
- d) konsultationer med den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og Kommissionen har ikke ført til en mindelig løsning inden for en måned efter Kommissionens modtagelse af den i litra b) omhandlede underretning.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

3. En medlemsstat kan midlertidigt fravige denne artikels stk. 1, hvis en audiovisuel medietjeneste, der leveres af en medietjenesteudbyder, som hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 6, stk. 1, litra b), eller bringer den offentlige sikkerhed i fare eller udgør en væsentlig og alvorlig risiko for at bringe den i fare, herunder med hensyn til national sikkerhed og forsvar.

Den fravigelse, der er omhandlet i første afsnit, er underlagt følgende betingelser:

a) den handling, der er omhandlet i første afsnit, har i løbet af de foregående 12 måneder fundet sted mindst én gang

og

b) den pågældende medlemsstat har skriftligt underrettet medietjenesteudbyderen, den medlemsstat, der har jurisdiktion over denne udbyder, og Kommissionen om den påståede overtrædelse og om de forholdsmæssige foranstaltninger, som den agter at træffe, hvis der igen sker en sådan overtrædelse.

Den pågældende medlemsstat respekterer den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og giver navnlig denne udbyder mulighed for at udtrykke sin holdning til de påståede overtrædelser.

Senest tre måneder efter modtagelsen af underretningen om de foranstaltninger, som den pågældende medlemsstat har truffet, og efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet. Træffer Kommissi-

sionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, skal den pålægge den pågældende medlemsstat straks at bringe de pågældende foranstaltninger til ophør.

4. Stk. 2 og 3 er ikke til hinder for, at der iværksættes procedurer, forholdsregler eller sanktioner som følge af de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion den pågældende medietjenesteudbyder hører.

5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde senest en måned efter den påståede overtrædelse fravige betingelserne i stk. 3, litra a) og b). De foranstaltninger, som er truffet, skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde. Kommissionen undersøger hurtigst muligt, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstemmelse med EU-retten. Kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er forenelige med EU-retten, skal den kræve, at den pågældende medlemsstat straks bringer disse foranstaltninger til ophør.

6. Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til stk. 2 eller 3, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspendingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder vare mere end en måned.

7. Medlemsstaterne og Kommissionen udveksler jævnligt erfaringer og bedste praksis vedrørende den procedure, der er fastlagt i denne artikel, inden for rammerne af kontaktudvalget og ERGA.«

5) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der samordnes ved dette direktiv, forudsat at disse bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten.

2. Hvor en medlemsstat:

a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser i offentlighedens interesse og

b) vurderer, at en medietjenesteudbyder under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en audiovisuel medietjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den anmode den medlemsstat, der har jurisdiktion, om at løse eventuelle konstaterede problemer i relation til dette stykke. Begge medlemsstater samarbejder loyalt og hurtigt med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning.

Ved modtagelsen af en begrundet anmodning i henhold til første afsnit, anmoder den medlemsstat, der har jurisdiktion, medietjenesteudbyderen om at overholde de relevante bestemmelser i offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, underretter regelmæssigt den anmodende medlemsstat om, hvilke skridt der er truffet for at løse de konstaterede problemer. Senest to måneder efter modtagelsen af anmodningen underretter den medlemsstat, der har jurisdiktion, den anmodende medlemsstat og Kommissionen om resultaterne og angiver årsagerne hertil, hvis der ikke har kunnet findes en løsning.

Hver af de pågældende medlemsstater kan på ethvert tidspunkt anmode kontaktudvalget om at behandle sagen.

3. Den pågældende medlemsstat kan træffe passende foranstaltninger over for den pågældende medietjenesteudbyder, hvis:

a) den vurderer, at de resultater, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og

b) den har fremlagt beviser for, at medietjenesteudbyderen har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere bestemmelser, der ville være gældende, hvis udbyderen var etableret i den pågældende medlemsstat; sådanne beviser skal gøre det muligt med rimelig sikkerhed at konstatere en sådan omgåelse, uden at det er nødvendigt at bevise, at medietjenesteudbyderen havde til hensigt at omgå de strengere regler.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikkediskriminerende måde og må ikke gå videre end nødvendigt for at nå de mål, der forfølges.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på

b) den har respekteret den pågældende medietjenesteudbyders ret til forsvar og navnlig givet medietjenesteudbyderen mulighed for at udtrykke sin holdning til den påståede omgåelse og de foranstaltninger, som den underrettende medlemsstat agter at træffe, og

c) Kommissionen har, efter at have anmodet ERGA om at afgive en udtalelse i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), truffet afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med EU-retten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. nærværende artikels stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag; Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

5. Senest tre måneder efter modtagelsen af den i stk. 4, litra a), omhandlede underretning træffer Kommissionen afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med EU-retten. Træffer Kommissionen afgørelse om, at disse foranstaltninger ikke er forenelige med EU-retten, pålægger den den pågældende medlemsstat at afstå fra at træffe de påtænkte foranstaltninger.

Hvis Kommissionen mangler oplysninger, der er nødvendige for at kunne træffe en afgørelse i henhold til første afsnit, anmoder den inden for en måned efter modtagelsen af underretningen den pågældende medlemsstat om alle de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan træffe denne afgørelse. Den tidsfrist, som Kommissionen har til at træffe afgørelsen, suspenderes, indtil den pågældende medlemsstat har indgivet sådanne nødvendige oplysninger. Suspendingen af tidsfristen må under ingen omstændigheder være mere end en måned.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres nationale ret, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Direktiv 2000/31/EF finder anvendelse, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem direktiv 2000/31/EF og nærværende direktiv har nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 4a

1. Medlemsstaterne tilskynder til anvendelse af samregulering og fremme af selvregulering gennem adfærdskodekser, som vedtages på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse kodekser skal:

- a) udformes, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater
- b) tydeligt og utvetydigt fastlægge målsætningerne med dem
- c) sikre regelmæssig, gennemsigtig og uafhængig overvågning og evaluering af opnåelsen af de opstillede målsætninger og
- d) sikre effektiv håndhævelse, herunder effektive og forholdsmæssige sanktioner.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem EU-adfærdskodekser udarbejdet af medietjenesteudbydere, udbydere af videodelingsplatformstjenester eller organisationer, der repræsenterer dem, om nødvendigt i samarbejde med andre sektorer såsom industri og handel samt faglige sammenslutninger eller organisationer og forbrugersammenslutninger eller -organisationer. Disse kodekser skal være således, at de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter på EU-plan og skal overholde stk. 1, litra b)-d). EU-adfærdskodekserne berører ikke de nationale adfærdskodekser.

I samarbejde med medlemsstaterne fremmer Kommissionen udarbejdelsen af EU-adfærdskodekser, hvor det er relevant, i overensstemmelse med nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.

Underskriverne af EU-adfærdskodekser forelægger udkastene til disse kodekser og ændringer heraf for Kommissionen. Kommissionen rådfører sig med kontaktudvalget om sådanne udkast til adfærdskodekser eller ændringer heraf.

Kommissionen offentliggør EU-adfærdskodekserne og kan gøre behørigt opmærksom på dem.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv og EU-retten, herunder hvis deres nationale uafhængige tilsynsmyndigheder eller -organer konkluderer, at en adfærdskodeks eller dele heraf har vist sig ikke at være tilstrækkelig effektiv. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen sådanne bestemmelser uden unødigt forsinkelse.«

7) Overskriften på kapitel III affattes således:

»BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER«.

8) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

1. Hver medlemsstat sikrer, at en medietjenesteudbyder under dens jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

a) medietjenesteudbyderens navn

b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret

c) detaljerede oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt på en direkte og effektiv måde, herunder oplysninger om dens e-mailadresse eller websted

d) den medlemsstat, der har jurisdiktion over medietjenesteudbyderen, og de kompetente tilsynsmyndigheder eller -organer eller kontrolinstanser.

2. Medlemsstaterne kan vedtage lovgivningsmæssige foranstaltninger, der fastsætter, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal gøre oplysninger om deres ejerforhold, herunder de reelle ejere, tilgængelige. Sådanne foranstaltninger skal overholde de pågældende grundlæggende rettigheder, såsom de reelle ejeres ret til respekt for deres privatliv og familieliv. Sådanne foranstaltninger skal være nødvendige og forholdsmæssige og tage sigte på at forfølge et mål af almen interesse.«

9) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

1. Med forbehold af medlemsstaternes forpligtelse til at respektere og beskytte den menneskelige værdighed, sikrer medlemsstaterne med passende midler, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde:

a) tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret

b) indeholder en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541.

2. De foranstaltninger, der er truffet med henblik på anvendelsen af denne artikel, skal være nødvendige og forholdsmæssige og skal respektere de rettigheder og overholde de principper, der er fastsat i chartret.«

10) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 6a

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester, der leveres af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, og som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser dem. Sådanne foranstaltninger kan omfatte valg af sendetidspunkt, værktøjer til alderskontrol eller andre tekniske foranstaltninger. De skal stå i et rimeligt forhold til programmets mulige skadevirkninger.

Det mest skadelige indhold, såsom umotiveret vold og pornografi, skal være underlagt de strengest mulige foranstaltninger.

2. Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af medietjenesteudbydere i henhold til stk. 1, må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

3. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere fremlægger tilstrækkelige oplysninger over for seerne om indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling. Til dette formål bruger medietjenesteudbydere et system, der beskriver de mulige skadevirkninger af indholdet af den enkelte audiovisuelle medietjeneste.

Ved gennemførelsen af dette stykke tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

4. Kommissionen tilskynder medietjenesteudbydere til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med adfærdskodekser for samregulering. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.«

11) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

1. Medlemsstaterne sikrer uden unødigt forsinkelse, at tjenester leveret af medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ved hjælp af forholdsmæssige foranstaltninger løbende og gradvis gøres mere tilgængelige for personer med handicap.
2. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere regelmæssigt aflægger rapport til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer om gennemførelsen af foranstaltningerne omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og derefter hvert tredje år.
3. Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere til at udvikle handlingsplaner for tilgængelighed med sigte på løbende og gradvis at gøre deres tjenester mere tilgængelige for personer med handicap. Sådanne handlingsplaner fremsendes til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.
4. Hver medlemsstat udpeger ét enkelt offentligt tilgængeligt online kontaktpunkt, der er lettilgængeligt, herunder for personer med handicap, for information og klager vedrørende de i denne artikel omhandlede tilgængelighedsspørgsmål.
5. Medlemsstaterne sikrer, at oplysninger i forbindelse med nødsituationer, herunder offentlige meddelelser og annonceringer i tilfælde af naturkatastrofer, som offentliggøres gennem audiovisuelle medietjenester, gives på en måde, der er tilgængelig for personer med handicap.«

12) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 7a

Medlemsstaterne kan træffe foranstaltninger til at sikre audiovisuelle medietjenester af almen interesse en tilpas fremtrædende plads.

Artikel 7b

Medlemsstaterne træffer passende og forholdsmæssige foranstaltninger for at sikre, at audiovisuelle medietjenester leveret af medietjenesteudbydere ikke uden disse udbyderes udtrykkelige samtykke forsynes med overlays til kommercielle formål eller ændres.

Med henblik på denne artikel præciserer medlemsstaterne de lovgivningsmæssige enkeltheder, herunder undtagelser, navnlig vedrørende beskyttelse af brugernes legitime interesser, og tager samtidig hensyn til de legitime interesser hos de medietjenesteudbydere, som oprindeligt leverede de audiovisuelle medietjenester.«

13) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder følgende krav:

a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.

b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.

c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:

i) skade respekten for den menneskelige værdighed

ii) indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering

iii) tilskynde til adfærd, der er til skade for sundheden eller for sikkerheden

iv) tilskynde til adfærd, der er til stor skade for miljøbeskyttelsen.

d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation om cigaretter og andre tobaksvarer samt om elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere er forbudt.

e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.

f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.

g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk, psykisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre personer eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer i on-demand audiovisuelle medietjenester, med undtagelse af sponsorering og produktplacering, skal opfylde kriterierne fastsat i artikel 22.

3. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødige audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer. Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere mindreåriges eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om alkoholholdige drikkevarer.

4. Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med hensyn til underlødige audiovisuel kommerciel kommunikation, som følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næ-

ringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost.

Disse kodekser skal tage sigte på effektivt at reducere børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om sådanne føde- og drikkevarer. De skal tilsigte at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne føde- og drikkevarer.

5. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering med henblik på nærværende artikel gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.«

14) Artikel 10 ændres således:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere.«

b) Stk. 4 affattes således:

»4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan forbyde sponsorering af børneprogrammer. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.«

15) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Denne artikel finder kun anvendelse på programmer, der er produceret efter den 19. december 2009.

2. Produktplacering tillades i alle audiovisuelle medietjenester, bortset fra nyheds- og aktualitetsprogrammer, forbrugerprogrammer, religiøse programmer og børneprogrammer.

3. Programmer, der indeholder produktplacering, skal opfylde følgende krav:

a) Deres indhold og plads i en programflade, såfremt der er tale om TV-spredning, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester, må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må navnlig ikke indeholde særlig reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser.

c) De må ikke give de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.

d) Seerne skal informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering, ved hjælp af en passende markering ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Medlemsstaterne kan fravige kravene i litra d), undtagen når det drejer sig om programmer, der er produceret eller bestilt af en medietjenesteudbyder eller af en virksomhed, der er tilknyttet den pågældende medietjenesteudbyder.

4. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

a) cigaretter og andre tobaksvarer samt elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af disse varer

b) bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.«

16) Overskriften til kapitel IV udgår.

17) Artikel 12 udgår.

18) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

1. Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, der udbyder on-demand audiovisuelle medietjenester, sørger for, at europæiske programmer udgør mindst 30 % af deres kataloger og får en tilpas fremtrædende plads.

2. Hvis medlemsstaterne pålægger medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion at bidrage finansielt til fremstilling af europæiske programmer, herunder via direkte investeringer i indhold og bidrag til nationale fonde, kan de også pålægge medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum inden for deres områder, men som er etableret i andre medlemsstater, at yde sådanne finansielle bidrag, der skal være forholdsmæssige og ikkediskriminerende.

3. I det tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, skal det finansielle bidrag kun baseres på indtægterne i målmedlemsstaterne. Hvis den medlemsstat, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, opkræver et sådant finansielt bidrag, skal den tage hensyn til eventuelle finansielle bidrag, der er opkrævet af målmedlemsstater. Ethvert finansielt bidrag skal overholde EU-retten, navnlig reglerne for statsstøtte.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 og 2 senest den 19. december 2021 og derefter hvert andet år.

5. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og 2 og redegør herunder for den markeds-mæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.

6. Den forpligtelse, der er pålagt i henhold til stk. 1, og det krav, der pålægges medietjenesteudbydere, der målretter deres tjenester mod publikum i andre medlemsstater, jf. stk. 2, finder ikke anvendelse på medietjenesteudbydere med en lav omsætning eller en lille målgruppe. Medlemsstaterne kan også fravige sådanne forpligtelser eller krav, hvor de ville være upraktiske eller ubegrundede i betragtning af arten af eller emnet for de audiovisuelle medietjenester.

7. Kommissionen udsteder retningslinjer vedrørende beregningen af den minimumsandel af europæiske programmer, der er omhandlet i stk. 1, og vedrørende den definition af lille målgruppe og lav omsætning, der er omhandlet i stk. 6, efter at den har rådført sig med kontaktudvalget.«

19) Artikel 19, stk. 2, affattes således:

»2. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag skal være tilladt i transmissioner af sportsbegivenheder. Isolerede TV-reklamer og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.«

20) Artikel 20, stk. 2, affattes således:

»2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af TV-reklamer, teleshoppingindslag eller af begge én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af TV-reklamer én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Transmissionen af teleshoppingindslag er forbudt under børneprogrammer. Der må ikke indsættes TV-reklamer eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«

21) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

1. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 06.00 og 18.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode. Andelen af TV-reklame- eller teleshoppingindslag i perioden mellem kl. 18.00 og 24.00 må ikke fylde mere end 20 % af den pågældende periode.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:

a) annonceringer, som TV-spredningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer eller med programmer og audiovisuelle medietjenester fra andre enheder, der tilhører den samme TV-koncern

b) sponsorannonceringer

c) produktplaceringer

d) neutrale rammer mellem redaktionelt indhold og TV-reklamer eller teleshoppingindslag og mellem individuelle indslag.«

22) Kapitel VIII udgår.

23) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IXA

BESTEMMELSER, SOM FINDER ANVENDELSE PÅ VIDEODELINGSPLATFORMSTJENESTER

Artikel 28a

1. En udbyder af en videodelingsplatform etableret på en medlemsstats område, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2000/31/EF, hører med henblik på nærværende direktiv under den pågældende medlemsstats jurisdiktion.

2. En udbyder af en videodelingsplatform, der ikke er etableret på en medlemsstats område i henhold til stk. 1, anses for at være etableret på en medlemsstats område med henblik på dette direktiv, hvis den pågældende udbyder af en videodelingsplatform:

a) har en modervirksomhed eller en dattervirksomhed, der er etableret på den pågældende medlemsstats område, eller

b) indgår i en koncern, og en anden virksomhed i denne koncern er etableret på den pågældende medlemsstats område.

I denne artikel forstås ved:

a) »**modervirksomhed**«: en virksomhed, der kontrollerer en eller flere dattervirksomheder

b) »**dattervirksomhed**«: en virksomhed, der er kontrolleret af en modervirksomhed, herunder enhver dattervirksomhed af den øverste modervirksomhed

c) »**koncern**«: en modervirksomhed, alle dens dattervirksomheder og alle andre virksomheder, der har økonomiske og retlige, organisatoriske forbindelser til dem.

3. Med henblik på anvendelsen af stk. 2 gælder det, at hvis modervirksomheden, dattervirksomheden eller de andre virksomheder i koncernen er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor dennes modervirksomhed er etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor udbyderens dattervirksomhed er

etableret, eller, hvis denne ikke er etableret i en medlemsstat, i den medlemsstat, hvor den anden virksomhed i koncernen er etableret.

4. For så vidt angår anvendelsen af stk. 3 gælder det, at hvis der findes flere dattervirksomheder, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af dattervirksomhederne først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

Hvis der findes flere andre virksomheder i koncernen, som hver især er etableret i forskellige medlemsstater, anses udbyderen af en videodelingsplatform for at være etableret i den medlemsstat, hvor en af disse virksomheder først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at den opretholder en stabil og reel forbindelse med den pågældende medlemsstats økonomi.

5. I forbindelse med nærværende direktiv finder artikel 3 og artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF anvendelse på udbydere af videodelingsplatforme, der anses for at være etableret i en medlemsstat, jf. nærværende artikels stk. 2.

6. Medlemsstaterne udarbejder og vedligeholder en ajourført liste over de udbydere af videodelingsplatforme, der er etableret eller anses for at være etableret på deres område, og angiver, hvilke kriterier, jf. stk. 1-4, deres jurisdiktion er baseret på. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen denne liste, herunder eventuelle ajourføringer heraf.

Kommissionen sikrer, at disse lister stilles til rådighed i en central database. I tilfælde af uoverensstemmelser mellem listerne kontakter Kommissionen de pågældende medlemsstater med henblik på at finde en løsning. Kommissionen sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer har adgang til denne database. Kommissionen gør oplysningerne i databasen offentligt tilgængelige.

7. Hvis de pågældende medlemsstater ved anvendelse af denne artikel ikke er enige om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktionen, forelægger de sagen for Kommissionen uden unødigt forsinkelse. Kommissionen kan anmode ERGA om i overensstemmelse med artikel 30b, stk. 3, litra d), at afgive en udtalelse om spørgsmålet. ERGA afgiver en sådan udtalelse senest 15 arbejdsdage efter Kommissionens anmodning. Kommissionen holder kontaktudvalget behørigt underrettet.

Artikel 28b

1. Med forbehold af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF sikrer medlemsstaterne, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at beskytte

a) mindreårige mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der kan skade deres fysiske, psykiske eller moralske udvikling, i overensstemmelse med artikel 6a, stk. 1

b) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation, der tilskynder til vold eller had rettet mod en gruppe af personer eller et medlem af en gruppe af nogen af de grunde, der er omhandlet i artikel 21 i chartret

c) offentligheden mod programmer, brugergenererede videoer og audiovisuel kommerciel kommunikation med indhold, hvis udbredelse udgør en aktivitet, der i henhold til EU-retten er en strafbar handling, dvs. en offentlig opfordring til at begå en terrorhandling som fastsat i artikel 5 i direktiv (EU) 2017/541, lovovertrædelser i forbindelse med børnepornografi som fastsat i artikel 5, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU ^(*) og lovovertrædelser vedrørende racisme og fremmedhad som fastsat i artikel 1 i rammeafgørelse 2008/913/RIA.

2. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion opfylder kravene i artikel 9, stk. 1, med hensyn til audiovisuel kommerciel kommunikation, der markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer passende foranstaltninger for at opfylde de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, for så vidt angår audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af disse udbydere af videodelingsplatforme, under hensyntagen til den begrænsede kontrol, der udøves af disse videodelingsplatforme over sådan audiovisuel kommerciel kommunikation.

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af videodelingsplatforme tydeligt informerer brugerne, hvis programmer og brugergenererede videoer indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation, såfremt der er givet oplysning om sådan kommunikation i henhold til stk. 3, tredje afsnit, litra c), eller hvis udbyderen har kendskab hertil.

Medlemsstaterne tilskynder til at anvende samregulering og til at fremme selvregulering gennem adfærdskodekser, jf. artikel 4a, stk. 1, med henblik på effektivt at begrænse børns eksponering for audiovisuel kommerciel kommunikation om fødevarer og drikkevarer, der indeholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig fedt, transfedtsyrer, salt eller natrium og sukker, som det ikke anbefales at indtage i overdreven mængde i den samlede kost. Disse kodekser skal tilsigte at sikre, at den audiovisuelle kommercielle kommunikation ikke fremhæver positive ernæringsmæssige aspekter ved sådanne fødevarer og drikkevarer.

3. Med henblik på stk. 1 og 2 fastlægges passende foranstaltninger i lyset af det pågældende indholds art, den skade, som det kan forvolde, karakteristikaene ved den kategori af personer, der skal beskyttes, og de rettigheder og legitime interesser, der er på spil, herunder hos udbyderne af videodelingsplatforme og de brugere, der har skabt eller uploadet indholdet, samt offentlighedens interesse.

Medlemsstaternes sikrer, at alle udbydere af videodelingsplatforme under deres jurisdiktion træffer sådanne foranstaltninger. Disse foranstaltninger skal være gennemførlige og forholdsmæssige og tage hensyn til videodelingsplatformstjenestens størrelse og den udbudte tjenestes art. Disse foranstaltninger må ikke føre til nogen forudgående kontrolforanstaltninger eller upload-filtrering af indhold, som ikke er i overensstemmelse med artikel 15 i direktiv 2000/31/EF. Med henblik på beskyttelse af mindreårige, jf. nærværende artikels stk. 1, litra a), skal det mest skadelige indhold være underlagt de strengeste adgangskontrolforanstaltninger.

Disse foranstaltninger omfatter alt efter hvad der er relevant:

- a) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenesternes betingelser og vilkår af de i stk. 1 omhandlede krav
- b) inddragelse og anvendelse som en del af videodelingsplatformstjenesternes betingelser og vilkår af de krav, der er fastsat i artikel 9, stk. 1, til audiovisuel kommerciel kommunikation, som ikke markedsføres, sælges eller tilrettelægges af udbydere af videodelingsplatforme
- c) en funktion, der giver brugere, som uploader brugergenererede videoer, mulighed for at angive, om sådanne videoer, så vidt de ved eller med rimelighed kan forventes at vide, indeholder audiovisuel kommerciel kommunikation
- d) etablering og opretholdelse af gennemsigtige og brugervenlige mekanismer, som brugere af en videodelingsplatform kan bruge til over for udbyderen af platformen at indberette indhold som omhandlet i stk. 1, der udbydes på platformen
- e) etablering og opretholdelse af systemer, hvorigennem udbydere af videodelingsplatforme over for deres brugere redegør for, hvordan der er fulgt op på den i litra d) omhandlede indberetning
- f) etablering og opretholdelse af systemer til alderskontrol af brugere af videodelingsplatforme for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- g) etablering og opretholdelse af systemer, der er lette at bruge og gør det muligt for brugere af videodelingsplatforme at bedømme det i stk. 1 omhandlede indhold
- h) sikring af forældrekontrollsystemer, der styres af slutbrugeren, for så vidt angår indhold, som kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling
- i) etablering og opretholdelse af gennemsigtige procedurer, der er lette at følge og effektive, til at behandle og afgøre klager fra brugere til udbyderen af videodelingsplatforme i forbindelse med gennemførelsen af de i litra d)-h) omhandlede foranstaltninger
- j) sikring af effektive foranstaltninger og værktøjer til fremme af mediekendskab og iværksættelse af oplysningskampagner rettet mod brugerne om disse foranstaltninger og værktøjer.

Mindreåriges personoplysninger, som indsamles eller på anden måde genereres af udbydere af videodelingsplatforme i henhold til tredje afsnits litra f) og h), må ikke behandles med henblik på kommercielle formål såsom direkte markedsføring, profilering og adfærdsbaseret reklame.

4. Med henblik på gennemførelsen af foranstaltningerne i nærværende artikels stk. 1 og 3 tilskynder medlemsstaterne til at anvende samregulering, jf. artikel 4a, stk. 1.

5. Medlemsstaterne fastlægger de nødvendige mekanismer til at vurdere, om de i stk. 3 omhandlede foranstaltninger, som udbydere af videodelingsplatforme har truffet, er hensigtsmæssige. Medlemsstaterne overlader vurderingen af disse foranstaltninger til de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer.

6. Medlemsstaterne kan pålægge udbydere af videodelingsplatforme foranstaltninger, som er mere detaljerede eller strengere end de i denne artikels stk. 3 omhandlede foranstaltninger. Når de vedtager sådanne foranstaltninger, overholder medlemsstaterne de krav, der er fastsat i gældende EU-ret, f.eks. dem, der er fastsat i artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF eller artikel 25 i direktiv 2011/93/EU.

7. Medlemsstaterne sikrer, at der findes udenretlige klagemekanismer med henblik på bilæggelse af tvister mellem brugere og udbydere af videodelingsplatforme vedrørende anvendelsen af stk. 1 og 3. Sådanne mekanismer skal muliggøre uvildig bilæggelse af tvister og ikke fratage brugeren den retlige beskyttelse, der ydes efter national ret.

8. Medlemsstaterne sikrer, at brugere kan gøre deres rettigheder gældende ved en domstol med hensyn til udbydere af videodelingsplatforme i henhold til stk. 1 og 3.

9. Kommissionen tilskynder udbydere af videodelingsplatforme til at udveksle eksempler på bedste praksis i forbindelse med de i stk. 4 nævnte adfærdskodekser for samregulering.

10. Medlemsstaterne og Kommissionen kan fremme selvregulering gennem de i artikel 4a, stk. 2, omhandlede EU-adfærdskodekser.

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).«"

24) Overskriften til kapitel XI affattes således:

»MEDLEMSSTATERNES TILSYNSMYNDIGHEDER OG -ORGANER«

25) Artikel 30 affattes således:

»Artikel 30

1. Hver enkelt medlemsstat udpeger én eller flere nationale tilsynsmyndigheder eller -organer eller begge dele. Medlemsstaterne sikrer, at disse myndigheder og/eller organer er juridisk adskilt fra regeringen og funktionelt uafhængige af deres respektive regeringer og af ethvert andet offentligt eller privat organ. Dette berører ikke medlemsstaternes mulighed for at etablere myndigheder, der fører tilsyn med forskellige sektorer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer udøver deres beføjelser uvildigt og gennemsigtigt og i overensstemmelse med målsætningerne for dette direktiv, navnlig med hensyn til mediepluralisme, kulturel og sproglig mangfoldighed, forbrugerbeskyttelse, tilgængelighed, ikkeforskelsbehandling, det indre markeds funktion og fremme af fair konkurrence.

De nationale tilsynsmyndigheder eller organer må ikke opsøge eller modtage instrukser fra noget andet organ med hensyn til udøvelsen af de opgaver, som de har fået tildelt i henhold til national ret, der gen-

nemfører EU-ret. Dette er ikke til hinder for, at der kan føres tilsyn i overensstemmelse med national forfatningsret.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheders eller -organers kompetencer og beføjelser, samt metoderne til at holde myndighederne og organerne ansvarlige, er klart retligt defineret.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller organer har tilstrækkelige økonomiske og menneskelige ressourcer samt håndhævelsmæssige beføjelser til at varetage deres funktioner effektivt og til at bidrage til ERGA's arbejde. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder eller -organer tildeles deres egne årlige budgetter, der skal offentliggøres.

5. Medlemsstaterne fastlægger i deres nationale ret betingelserne og procedurerne for udnævnelse og afskedigelse af lederne af nationale tilsynsmyndigheder og -organer eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager denne ledelsesfunktion, herunder varigheden af mandatet. Procedurerne skal være gennemsigtige, ikkediskriminerende og sikre den nødvendige grad af uafhængighed. Lederen af en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan eller medlemmerne af det kollegiale organ, der varetager ledelsesfunktionen i en national tilsynsmyndighed eller et nationalt tilsynsorgan, kan afskediges, hvis de ikke længere opfylder de betingelser, der kræves for at varetage deres opgaver, som på forhånd er fastlagt på nationalt plan. Enhver beslutning om afskedigelse skal være behørigt begrundet, være genstand for forudgående meddelelse og offentliggøres.

6. Medlemsstaterne sikrer, at der findes effektive klagemekanismer på nationalt plan. Klageinstansen, som kan være en domstol, skal være uafhængig af de parter, som er involveret i klagen.

Klagesagen har ikke opsættende virkning for den afgørelse, som den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan har truffet, medmindre der træffes foreløbige foranstaltninger i overensstemmelse med national ret.«

26) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 30a

1. Medlemsstaterne sikrer, at nationale tilsynsmyndigheder eller -organer træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig artikel 2, 3 og 4.

2. Når nationale tilsynsmyndigheder eller -organer i forbindelse med udvekslingen af oplysninger i henhold til stk. 1 modtager oplysninger fra en medietjenesteudbyder der hører under deres jurisdiktion om, at udbyderen vil levere en tjeneste, som helt eller fortrinsvis er rettet mod publikum i en anden medlemsstat, underretter den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i den medlemsstat, der har jurisdiktion, den nationale tilsynsmyndighed eller det nationale tilsynsorgan i målmedlemsstaten.

3. Hvis tilsynsmyndigheden eller -organet i en medlemsstat, hvis område er mål for en medietjenesteudbyder, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion, sender en anmodning vedrørende denne udbyders aktiviteter til tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion over udbyderen, gør sidstnævnte tilsynsmyndighed eller -organ sit yderste for at tage stilling til anmodningen inden

for to måneder, uden at dette berører de strammere tidsfrister, der gælder i henhold til dette direktiv. Tilsynsmyndigheden eller -organet i målmedlemsstaten forelægger efter anmodning alle oplysninger, der kan bidrage til at tage stilling til anmodningen, for tilsynsmyndigheden eller -organet i den medlemsstat, der har jurisdiktion.

Artikel 30b

1. Herved etableres Gruppen af Europæiske Tilsynsmyndigheder for Audiovisuelle Medietjenester (ERGA).

2. Den består af repræsentanter for nationale tilsynsmyndigheder eller -organer på området for audiovisuelle medietjenester, hvis primære ansvar er at føre tilsyn med audiovisuelle medietjenester, eller, hvis der ikke findes nogen national tilsynsmyndighed eller noget tilsynsorgan, af andre repræsentanter, som de har valgt gennem egne procedurer. En repræsentant for Kommissionen deltager i ERGA's møder.

3. ERGA har til opgave at

a) bistå Kommissionen med teknisk ekspertise i forbindelse med:

— dens opgave med at sikre en ensartet gennemførelse af dette direktiv i alle medlemsstater

— spørgsmål vedrørende audiovisuelle medietjenester inden for dens kompetenceområde

b) udveksle erfaringer og bedste praksis vedrørende anvendelse af regelsættet for audiovisuelle medietjenester, herunder om tilgængelighed og mediekendskab

c) samarbejde og forsyne sine medlemmer med de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktiv, navnlig med hensyn til artikel 3, 4 og 7

d) afgive udtalelser efter anmodning fra Kommissionen om de tekniske og faktuelle aspekter af de i artikel 2, stk. 5c, artikel 3, stk. 2 og 3, artikel 4, stk. 4, litra c), og artikel 28a, stk. 7, omhandlede spørgsmål.

4. ERGA vedtager selv sin forretningsorden.«

27) Artikel 33 affattes således:

»Artikel 33

Kommissionen fører tilsyn med medlemsstaternes anvendelse af dette direktiv.

Senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Senest den 19. december 2026 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en efterfølgende evaluering, der om nødvendigt ledsages af forslag til gennemgang af dette direktiv, af dets effekt og merværdi.

Kommissionen holder kontaktudvalget og ERGA behørigt orienteret om ERGAS henholdsvis kontaktudvalgets program og aktiviteter.

Kommissionen sikrer, at oplysninger fra medlemsstaterne om enhver foranstaltning, som de har truffet på de områder, der samordnes ved dette direktiv, meddeles til kontaktudvalget og ERGA.«

28) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 33a

1. Medlemsstaterne fremmer og træffer foranstaltninger til udvikling af mediekendskab.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2022 og hvert tredje år derefter.
3. Kommissionen udstikker, efter at have rådført sig med kontaktudvalget, retningslinjer for omfanget af sådanne underretninger.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 19. september 2020. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 14. november 2018.

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

K. EDTSTADLER

Formand

-
- (1) EUT C 34 af 2.2.2017, s. 157.
 - (2) EUT C 185 af 9.6.2017, s. 41.
 - (3) Europa-Parlamentets holdning af 2.10.2018 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 6.11.2018.
 - (4) Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23).
 - (5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1).
 - (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af TV-spredningsvirksomhed (EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27).
 - (7) Rådets rammeafgørelse 2008/913/RIA af 28. november 2008 om bekæmpelse af visse former for og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad ved hjælp af straffelovgivningen (EUT L 328 af 6.12.2008, s. 55).
 - (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6).
 - (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
 - (10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (EUT L 310 af 26.11.2015, s. 1).
 - (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
 - (12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).
 - (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse (EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16).
 - (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 1).
 - (15) Kommissionens afgørelse C(2014) 462 final af 3. februar 2014 om oprettelse af gruppen af europæiske tilsynsmyndigheder for audiovisuelle medietjenester.
 - (16) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.